horia tecuceanu

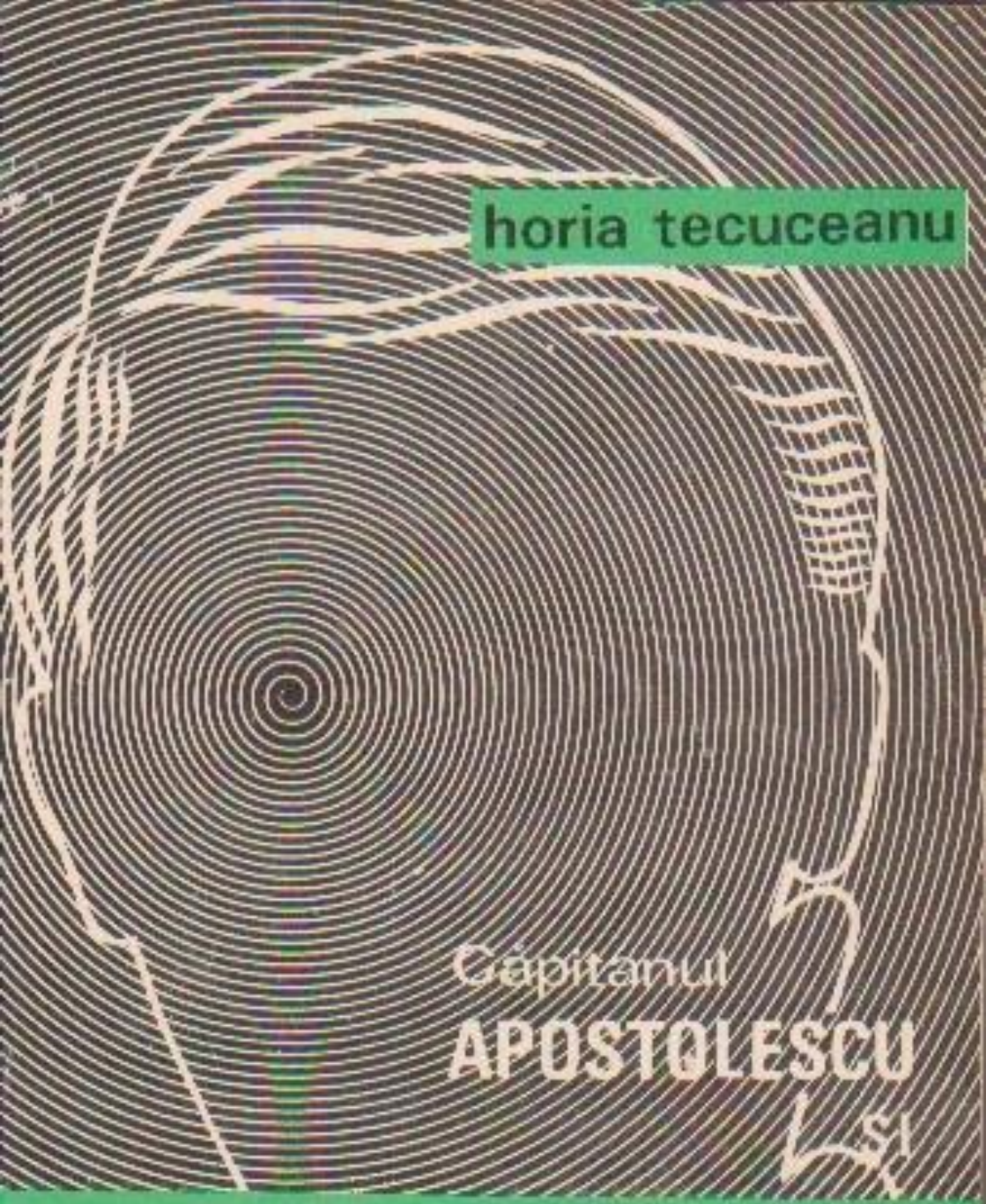

Căpitanul
APOSTOLESCU

IDENTIFICAREA

Horia Tecuceanu

Căpitanul apostolescu și identificarea

NOTA: Cu excepția introducerii unor personaje fictive, intriga acestei cărți este inspirată dintr-un caz autentic.

Mulțumesc Inspectoratului General al Miliției – și în mod deosebit tovarășului general maior Nicolae Chiriac, șeful Direcției Judiciare, și tovarășului colonel Octavian Pop, șeful Biroului Național Interpol – pentru sprijinul acordat la realizarea acestei cărți.

Partea întâi

Capitolul I
Descoperirea

Deși era ora patru după amiaza, mercurul din termometru continua să se mențină în jurul gradației 35.

Mai-marele galaxiei noastre dogorea atât de puternic, încât sergentul-major Mihai Tănase avu senzația că îşi ține capul într-un cuptor încins. Când rondul său ajunse lângă plaja rezervată bărbaților, pe malul lacului Techirghiol, se opri și îşi scoase cascheta. În timp ce îşi îndepărta cu batista transpirația de pe frunte, privi

puzderia de oameni care, împachetați în nămol, se prăjeau sub nemiloasele raze solare. Cei care se bălăceau în apa ghiolului nu depășeau numărul degetelor unei mâini.

Uitându-se cu invidie la ei lăsă să-i scape un oftat de o clipă, pentru ca apoi, întorcându-le spatele să-și reia cursa de inspectare a sectorului său. Traversă calea ferată și, legănându-se moleșit de arșiță, porni spre Eforie Sud.

Tocmai se întreba dacă va găsi acolo, în piață, suficientă apă pentru a-și potoli însetarea, când, intempestiv, auzi în spate strigăte de ajutor.

Se răsuci brusc pe călcâie și-l căută cu privirea pe cel ce strigase. Îl descoperi, după gesticulație, printre cei ce se scăldau. Străbătu așa-zisa faleză a lacului, coborî și reapăru din șanțul cu buruieni, traversă din doi pași calea ferată și aruncându-și cascheta pe bolovanii de taluzare a malului, plonjă, de sus, de la trei metri, în apă.

Abia în clipa când unul din pietroaiele ascunse sub oglinda lacului îi provocă o durere arzătoare la genunchiul stâng, realiză că ceva nu e în regulă. Nu se opri însă, ci, accelerându-și crawl-ul, străbătu cei zece-doisprezece metri care-l despărțeau de bărbatul ce-l alarmase.

— Ce vă veni domn'le! întrebă, mânios, Tănase, după ce-și lăsă picioarele pe fundul lacului. Doar n-o să-mi

spuneți că era să vă-necați aici, unde apa n-ajunge nici până la umeri?

Interpelatul, livid și cu ochii măriți de groază, deschise gura de câteva ori, dar, ca într-un film mut, nu reuși să articuleze niciun sunet.

— Calmați-vă. Ce s-a întâmplat? insistă Tănase, de astă dată amuzat de spaima fără motiv a celuilalt.

— Mă spălam de nămol și… și… Uitați-vă! îngăimă înfiorat chestionatul, arătând cu brațul întins spre fundul lacului, la vreun metru depărtare.

Apropiindu-se intrigat de locul indicat, Tănase văzu un adult plutind între două ape. Capul, cu fața în jos, era mai coborât decât picioarele. Mai întâi, avu impresia că are de-a face cu un căutător de raci. Scoici sau naiba știe ce altceva se poate găsi pe fundul unui lac. Apoi, în următoarea fracțiune de secundă, remarcă totala imobilitate a înotătorului; o nemișcare ce spunea suficient.

Subofițerul, țâșnind ca un resort, își trimise un braț în apă, și, prinzând înecatul de bărbie, îi trase capul în sus, cu speranța că-l va mai putea salva. Dar intervenția se dovedi tardivă.

Ajutat de câteva persoane, au reușit cu greu să tragă cadavrul la țărm. Îndărătnicia cu care se opusese înecatul transportării sale, s-a explicat abia după ridicarea lui pe scândurile debarcaderului, când, din

cearșaful ce-i înfășură abdomenul, se rostogoli un bolovan de vreo patruzeci de kilograme.

*

Victima era un bărbat tânăr, până în treizeci de ani, cu un corp atletic și o înălțime de un metru și șaptezeci de centimetri.

Îmbrăcămintea, îmbibată cu apă, se compunea dintr-un slip bleu-verzui, un maieu alb și un pulover, din bumbac bleu. Se mai adăuga la acestea cearșaful în care fusese vârât pietroiul ce țintuise cadavrul pe fundul lacului.

Fața cadavrului, datorită descompunerii avansate, nu permitea distingerea trăsăturilor inițiale. Părul negru și lung, nu mai opunea nicio rezistență la tracțiune și se epila cu ușurință.

Anunțați telefonic, procurorul, medicul legist și miliția judiciară începură cercetările.

În timpul cercetărilor efectuate pe mal, în apropierea locului unde a fost descoperit cadavrul, s-a mai găsit o fâșie de pânză, lată de aproximativ cincisprezece centimetri și lungă de o sută treizeci.

Lăsându-se întunericul, s-a fixat locul faptei, prin schițe de plan și fotografii, și s-a decis efectuarea autopsiei.

Capitolul II
Primele constatări

A doua zi dimineața, medicul legist prezentă raportul necropsiei. Rezulta că victima a decedat ca urmare a pătrunderii lichidului de submersiune (cu constituenţii săi: plancton, nisip și nămol) în plămâni, stomac și în sânge.

De asemenea s-a constatat că victima, înainte de a muri, asfixiată prin înec, a suferit o fractură a craniului în regiunea tâmplei stângi.

Dantura cadavrului, nefiind afectată de intervenții stomatologice, excludea posibilitatea identificării pe această cale. Amprentarea cadavrului n-a fost posibilă, datorită macerării impresiunilor papilare. S-a recoltat sânge pentru alcoolemie și pentru determinarea grupei sanguine.

Având în vedere gradul de alterare prin putrefacție, medicul legist aprecia că decesul s-a produs cu aproximativ șase zile mai înainte.

În concluzie, expertiza medico-legală, ținând seama de natura fracturii craniene și de locul unde a fost găsit cadavrul, admitea posibilitatea unei sinucideri.

— Cum credeți că s-au petrecut faptele? se adresă căpitanul Ilie Mureșan, șeful judiciarului, lui Petre Negulescu, medicul legist, după ce terminase de citit

raportul necropsiei.

— Sinucigașul s-a aruncat în lac, de pe malul taluzat cu bolovani de granit, fără să știe că adâncimea apei este sub jumătate de metru. Urmare a acestui plonjeu, s-a ales cu rana de la arcada stângă și a leșinat. După toate probabilitățile, datorită faptului că a fost continuu udat de apa lacului, leșinul a fost de scurtă durată, zece-cincisprezece minute. Când și-a revenit din comoție, și-a atașat de abdomen pietroiul și a înaintat în apă până la adâncimea pe care a considerat-o potrivită intenției sale. Asta-i tot!

După ce medicul îşi termină expunerea, Mureșan începu să-și frece gânditor ceafa cu mâna în care-și ținea stiloul.

— Ascultă, doctore – zise el într-un târziu –, dar altceva decât o sinucidere n-ar putea fi?

— Faptul că victima a murit asfixiată prin înec, și natura rănii craniene, care, după conturul ei putea fi cauzată mai ales de o stâncă colțuroasă, acreditează ideea suicidului.

Mureșan mormăi ceva, apoi zise:

— Nici cu identificarea nu prea ne-ai ajutat cine știe ce, ca să nu spun deloc.

— După cum îi s-acu', e și peticu! Data viitoare încercați să pescuiți sinucigașii mai repede, replică netulburat medicul.

— Probabil că ideal ar fi să-i pescuim înainte de a apuca să-și ia viața; în acest fel v-am scuti și de un deranj. Nu? ironiză căpitanul.

— Dacă te-aș contrazice, n-ai spune că sunt un ipocrit? replică medicul pe același ton.

— Când îmi dai grupa sanguină și alcoolemia?

— Mâine dimineață. Ce intenții ai cu sinucigașul?

— Ce intenții pot avea?! răspunse nemulțumit anchetatorul. Mai întâi, să-i fac identificarea! Apoi, în funcție de asta, să vedem cât este de plauzibilă ipoteza sinuciderii.

— Ai totuși îndoieli?

— Recunosc că, în lipsa unei certitudini, nu duc lipsă de ele.

*

După ce rămase singur, căpitanul Mureșan începu să examineze lucrurile aduse de medicul legist.

Maioul, pulovărul și slipul nu-i spuseră nimic și le aruncă pe un scaun. Cearșaful avu un regim preferențial deoarece, printre petele de culoare verde, lăsate de mușchi și alge, descoperi urmele unei ștampile triunghiulare. Scoase o lupă și începu s-o cerceteze cu atenție.

În interiorul triunghiului distinse patru inițiale: „I.E.B.C.”.

Lăsă cearșaful și trecu la examinarea fâșiei de pânză.

Pe trei laturi, cele mici și una mare, fâșia era tivită la mașină; a patra latură, după ce o examină cu lupa, văzu că e mărginită de fire de bumbac rupte.

Vru s-o arunce pe scaun, unde se aflau și celelalte lucruri, dar se răzgândi. Așeză fâșia de pânză peste latura mică a cearșafului și văzu că se suprapune cu exactitate. Luă din nou lupa în mână și trecu la examinarea comparativă a tivurilor cearșafului și fâșiei de pânză. Constatând că sunt de același tip, o așeză pe scaunul din dosul biroului său. Îşi aprinse o țigară, trase câteva fumuri cu ochii fixați pe peretele din fața lui, apoi se decise.

Apăsă pe butonul interfonului.

— Ce doriți? se interesă o voce de femeie.

— Ce oameni avem disponibili în serviciu?

— Numai pe căpitanul Vasiliuc și pe plutonierul Grigore.

— Trimite-i la mine – ceru căpitanul închizând aparatul.

Vasiliuc era un bărbat uscățiv cu ochii albaștri, iar plutonierul voinic și tuciuriu.

Mureșan le arătă scaunele din fața mesei sale de lucru și zise:

— Ieri s-a pescuit cadavrul unui bărbat în lacul Techirghiol, plaja dinspre Eforie…

— Omucidere? vru să știe căpitanul Vasiliuc.

— Doctorul Negulescu spune că-i sinucidere. Vreau să aflăm cine-i victima. Asupra ei nu s-au găsit niciun fel de acte. Tot ce știm e că s-a înecat cu aproximativ o săptămână în urmă și era înfășurat în acest cearșaf.

— Doriți să examinăm lista persoanelor dispărute?

— Nu. De asta am să mă ocup eu. De la voi vreau altceva – zise Mureșan făcându-le semn să se apropie de biroul lui și arătându-le ștampila triunghiulară de pe cearșaf. Asta vă spune ceva?

Plutonierul Grigore dădu afirmativ din cap:

— Sunt inițialele unei întreprinderi locale de construcții.

— Care are cămine pentru salariații ei?

— Da, tovarășe căpitan. În județ are nouă vile și trei cantine…

— Mă interesează numai căminele amplasate în apropierea lacului.

— Atunci putem vorbi numai despre vila „Narcisa”, situată la vreo optzeci de metri de lac.

— Perfect! Lucrurile par destul de simple. Vă duceți la vila respectivă și verificați dacă nu le lipsește vreun cearșaf, așa, ca ăsta. Totodată, încercați să aflați dacă în ultimul timp s-a remarcat absența vreunui locatar. Înțeles?

Cei doi subalterni salutară și părăsiră încăperea.

Capitolul III
Apostolescu cere un răgaz

— Ha, ha, ha… – râse cu satisfacție Mureșan, când îi văzu intrând în biroul său pe Apostolescu și Simionescu.

— De unde atâta voie bună, Iliuță? întrebă Apostolescu, în timp ce-și strângeau mâinile. Ai uitat că ai o afacere de omor neelucidată în termenul fatidic de treizeci de zile?…

— …Și I.G.M.-ul, s-a grăbit să ne sprijine prin trimiterea a doi „detectivi celebri". Așa-i?

— Ce să vă fac? zise Apostolescu, tot pe ton de glumă, în timp ce luau loc pe scaunele oferite. Chiar dacă nu vă cunoașteți întotdeauna meseria, I.G.M.-ul tot vă iubește, doar nu-i sunteți copii vitregi, și vrea să vă ajute.

— Cum? Prin superinspectori?

— Fără aluzii!… Că nu le pricep. Mai bine deșartăți sacul și spune în ce stadiu se află ancheta care ne-a adus la Constanța?

— Pe scurt, stânga-mprejur, direcția I.G.M.! Afacerea a fost lămurită azi-noapte. Criminalul e arestat și dosaru-n drum spre procuratură. Așa că nu-mi rămâne decât să vă strâng mâna – fără ușă, pentru că sunt băiat bun! – și să vă urez drum bun. Deci… la revedere! glumi el.

Apostolescu păru să nu-l fi auzit și, privind scrumiera din fața lui, care era atât de plină de scrum și chiștoace de țigări încât le deborda, întrebă cu o politețe exagerată:

— În acest birou se poate fuma, tovarășe căpitan?

— La mine nu se fumează! Nu suport mirosul de țigări – se scuză, cu regret, Mureșan, în timp ce strivea țigara din care trăsese până atunci. Dar, pentru că sunteți musafiri, iar eu sunt băiat de familie bună, treacă de la mine, puteți fuma – consimți el, în timp ce încerca să gonească cu palma norii de fum ce-l împresurau.

— Vă mulțumesc pentru excepție, dar așa nu merge… – îşi lăsă Apostolescu fraza neterminată.

— Cum adică, așa nu merge?

— Adică așa… fără cafea.

— Ei asta-i bună! Poate mai vreți și un „Pepsy" rece?

— Nu imediat, să nu se încălzească. După ce bem cafelele – replică netulburat Apostolescu.

— Domnii mai doresc și altceva? întrebă râzând Mureșan, după ce comandă prin interfon trei cafele și trei sticle cu „Pepsy".

— Un singur „Pepsy", pe căldura asta… comentă Apostolescu cu candoare.

— Și admițând că v-aș mai oferi câte unul, crezi că aș putea să scap de voi? se interesă Mureșan.

— Parcă poți să știi vreodată ce-ți rezervă viitorul!

răspunse sceptic Apostolescu.

— Ascultă, Nicule, în definitiv, în loc să stați pe capul meu, n-ar fi mai bine să faceți o baie în mare și apoi să vă întoarceți de unde ați venit? propuse căpitanul, după ce comandase alte trei sticle de „Pepsy”.

— Având în vedere primirea entuziastă pe care ne-ai făcut-o, ar fi nepoliticos dacă te-am lipsi, atât de repede, de prezența noastră!

— Bine, s-o luăm metodic – spuse Mureșan, simulând un calm forțat. De fapt, ce doriți de la mine?

— Aveai cândva o nevastă care știa să gătească minunat…

— Nevasta o am și acuma, dar nu mai gătește! Mâncăm la restaurant – îl întrerupse Mureșan.

— …Și dacă ai ști cu ce foame am venit în Constanța – continuă Apostolescu, ca și cum nu l-ar fi auzit.

— Fără tertipuri, n-am de gând să te invit nicăierea!… Da’ ia stai puțin…! zise el amintindu-și parcă ceva. Dacă ești om de comitet, îți propun o afacere.

— Ce iese din ea? se interesă Apostolescu bănuitor.

— O masă cu morun și Murfatlar, la „Cazino”.

— Interesant! Dacă un scoțian, ca tine, face o astfel de ofertă, e preferabil s-o resping aprioric. Da’, în sfârșit… Să auzim despre ce este vorba.

— Acum o săptămână, s-a pescuit cadavrul unui bărbat în lacul Techirghiol, unde a zăcut, după toate

probabilitățile, o săptămână. După avizul medicului legist, bărbatul respectiv s-a sinucis…

— Și după tine?

Mureșan păru să nu fi auzit întrebarea și continuă:

— Partea cea mai neplăcută este că nu l-am putut identifica.

— Vrei să-l identificăm noi?

— Întocmai.

— Voi ce-ați făcut în această direcție?

Mureșan începu să explice particularitățile cazului. Când termină, adăugă:

— De dantură nu ne putem folosi, deoarece n-a fost niciodată la dentiști. În ceea ce privește amprentele digitale, nu fac nici două parale.

— Ați examinat lista I.G.M.-ului pentru persoanele dispărute? vru să știe Simionescu.

— Bineînțeles, dar nu s-a agățat nimic de semnalmentele omului nostru!

— Dacă am înțeles bine, din momentul decedării bărbatului de care ne-ai vorbit, s-au scurs două săptămâni, adică cam cât durează un concediu la mare, așa-i?

Mureșan. Îşi înclină capul afirmativ.

— Atunci mai așteaptă câteva zile, până se sesizează familia lui, și-l vei găsi pe lista persoanelor dispărute? Ce atâta zor cu identificarea? Oricum, faptul e

consumat! îl provocă Apostolescu ridicându-și cu nepăsare umerii masivi.

— Știi, Nicule – începu evaziv Mureșan –, n-ar fi exclus ca medicul legist să se fi înșelat când a pus diagnosticul de sinucidere…

Se întrerupse când îl văzu pe Apostolescu pufnind într-un hohot de râs.

— Lăsând gluma de o parte, am nevoie de ajutorul tău! Dacă nici anul ăsta nu plec în concediu, dă astenia peste mine și în loc să-mi mai bei cafelele și „Pepsy"-urile aici, o să-mi aduci „Carbaxin" la balamuc! Deosebit de schimbarea domiciliului, Mioara m-a asigurat că, dacă nici acum n-o scot din Constanța, divorțează!

— Ți-a promis solemn? se interesă Apostolescu.

— Da. Și doar o cunoști, e în stare s-o facă! îl asigura Mureșan cu convingere.

— Și atunci, de ce vrei să mai pleci? se miră Apostolescu.

— Ai venit să mă iei peste picior, sau vrei să mă ajuți?! se revoltă căpitanul.

— Reține ultima ipoteză și spune-mi unde ai ajuns cu ancheta – ceru Apostolescu, de astă dată cu seriozitate.

— Singurul punct de reper, pentru identificare, a fost o ștampilă. Cearșaful găsit odată cu înecatul aparținea unei întreprinderi din județul nostru, care are nouă vile

pentru cazarea salariaţilor ei. Mai întâi ne-am ocupat de vilele din apropierea locului faptei, apoi am trecut și la celelalte, dar degeaba! Administratorii respectivelor vile și-au inventariat cazarmamentul, fără a putea sesiza lipsa vreunui cearșaf! Adică suntem ca la început. Asta-i tot!

Mureșan tăcuse de multișor şi Apostolescu continua să privească ochii căprui și figura aproape ovală a rotofeiului și scundului său prieten.

— Când îți mai razi mustața? întrebă pe neașteptate Apostolescu, făcând aluzie la faptul că Mureșan, singurul susținător, cunoscut în cadrul miliției, al echipei de fotbal „Rapid”, făcuse rămășag pe mustață că favorita lui va câștiga campionatul și… a trebuit s-o dea jos.

— Eu am crezut că vrei să discutăm serios – îl dojeni Mureșan.

— Bine – se decise Apostolescu. Dă-mi un birou unde să studiez dosarul și după aceea am să-ți spun ce părere mi-am format.

Capitolul IV
O concluzie indubitabilă

Câteva ore mai târziu, după ce răsfoiseră cu atenție dosarul, Apostolescu se rezemă de speteaza scaunului

și spuse:

— Ei! Ce părere ai, Dane?

— În primul rând, drama s-a petrecut noaptea. Altfel n-ar fi putut să-și regizeze autosuprimarea, fără să atragă atenția celor care forfoteau pe malul lacului.

— De acord. Cearșaful îți spune ceva?

— Că a făcut plajă pe el, la fel ca ceilalți din jurul lui, iar când s-a întunecat și a rămas singur, s-a omorât.

— Poți admite că un om face plajă sub un soare torid, fără să se răcorească în apa lacului de lângă el?

— Judecând după mine, nu-i posibil! Dar să nu uităm că pe această lume există și hidrofobi…

— Aceste cazuri, patologice, sunt atât de excepționale, încât putem admite că victima nu se încadra printre ele. Deci, să presupunem că a intrat în apă…

— Să admitem – aprobă Simionescu. Și ce-i cu asta?

— Dacă a intrat în apă în timpul zilei, cum de n-a știut că aceasta e puțin adâncă și s-a aruncat orbește peste bolovanii de granit?

— Poate că intenționat s-a aruncat cu capul în ei, crezând că așa va muri mai sigur și mai repede!

— Bine, fie și așa. Să mergem mai departe. Când s-a aruncat cu capul în bolovani, a avut sau nu cearșaful la el?

— Nu văd la ce i-ar fi folosit cearșaful la saltul mortal

pe care l-a făcut.

— Bravo! În sfârșit, avem o opinie comună! Dar s-o luăm de la început și să admitem că s-a aruncat în apă cu intenția de a se îneca. După cum se presupune, intenția lui a fost ratată și s-a ales cu capul spart. Această întâmplare, nedorită și neplăcută, nu-l ajută să se răzgândească și trece la faza următoare: atașarea unui bolovan de corp, cu ajutorul unui cearșaf. Așa-i?

Simionescu aprobă cu un început de nerăbdare.

— Cum a recurs la serviciile cearșafului, dacă acesta rămăsese, sus, pe mal?

— Când și-a revenit din șoc, s-a urcat pe mal, l-a luat, a atașat bolovanul și gata…

— Regret, Dane, dar nu se lipește! Primo, prin natura ei, rana trebuie să fi sângerat din abundență și secundo, în conformitate cu buletinul meteorologic, din momentul în care se presupune că s-a consumat drama și până s-a deschis ancheta, la Techirghiol n-a căzut niciun strop de ploaie…

— …Iar anchetatorii, care au cercetat locul faptei, n-au găsit urme de sânge… – completă Simionescu gânditor. Asta ar putea să sugereze ideea că nu el s-a dus după cearșaf, ci acesta a venit la el. Să fi avut un cearșaf chiar atât de isteț? De fapt, eu cunosc un astfel de precedent, dar parcă legenda se referea la un covor… Ce părere ai, șefu', este exclus să existe și un cearșaf

zburător? glumi el.

— Înlătură-ți îndoiala, există precis! Și eu am avut un cearșaf nărăvaș. Într-o zi mi-am pus așternuturile la aerisit, pe balcon și, când am venit seara acasă, ia cearșaful de unde nu-i! Cum pe balconul meu nu putea intra nimeni, singura explicație a fost că zburase, dus de vânt… Așa că, nu te pot contrazice – îl asigură Apostolescu pe același ton.

După ce râseră, Simionescu spuse:

— Poate că totuși ar mai exista o explicație… Cine l-ar fi împiedicat pe sinucigaș să-și atașeze pietroiul, la piept, înainte de a sări în apă? După ce și-a spart capul, a continuat să avanseze în apă până s-a înecat…

— Este exclus, Dane. În șocul care ar fi urmat impactului său cu stâncile ce taluzau lacul, bolovanul atașat la piept trebuia să sfâșie pânză subțire a cearșafului și să iasă afară. Hai să discutăm cu Mureșan, se decise el.

*

Când intrară în biroul căpitanului, acesta ridică privirea spre ei și se grăbi să întrebe, nu fără îngrijorare:

— Ei, ce-ați hotărât?

Apostolescu, fără să țină seama de anxietatea colegului său, îi făcu semn lui Simionescu să ia loc pe scaun și se așeză și el.

— Iliuță, am certitudinea că n-ai avut nevoie de mine

pentru a afla că moartea bărbatului din lacul Techirghiol se datorește unui act criminal. Am dreptate?

— Îl preiei? întrebă Mureșan, după ce dădu aprobator din cap.

— Da.

— Bravo! exclamă ușurat Mureșan. Îmi retrag opinia exprimată la adresa „superinspectorilor".

— Îți rămân recunoscător – îl ironiză Apostolescu. În afară de ce se află în dosar, ce poți să-mi mai spui despre cazul în speță?

— Deosebit de cearșaful în care era înfășurat cadavrul, am mai găsit și această fâșie de pânză – zise Mureșan, trăgând un sertar al biroului și scoțând-o afară. Face parte dintr-un cearșaf similar cu cel găsit. La prima cercetare nu mi-a spus nimic, apoi am avut impresia că are niște pete suspecte pe ea și am dat-o la laborator. S-a constatat că era pătată cu sânge, dintr-o grupă similară cu a victimei.

— Unde a fost găsită?

— La vreo douăzeci de metri de mal. În apropierea locului faptei. Rezultatul analizei mi-a parvenit acum o oră, și m-am grăbit să trimit după medicul legist…

— Și a venit? se grăbi Apostolescu.

— Nu, trebuie să sosească din moment în moment.

— Bine, tocmai voiam să-l caut și eu. În legătură cu

singura urmă pe care o avem, ștampila de pe cearșaf, ce poți să-mi spui?

— S-a făcut inventarierea întregului cazarmament din căminele întreprinderii ce-și înseamnă lenjeria cu inițialele I.E.B.C., dar nu s-a putut constata nicio lipsă de cearșafuri.

— Ștampilarea cearșafurilor se face de fiecare administrator de cămin în parte?

— Nu. Cu treaba asta se ocupă numai serviciul administrativ al întreprinderii. Ce, ai început să întrevezi ceva?

— Încă nu-mi dau seama.

— Ce intenționezi să faci?

— În primul rând, să te rog să ne mai „mal-tratezi" cu niscaiva cafeluțe.

— Față de apetitul ce-l aveți, încep să mă întreb dacă prezența voastră nu pune în pericol rezervele de cafea neagră ale orașului – glumi Mureșan, după ce se conformă cererii lui Apostolescu.

*

Jumătate de oră mai târziu, când terminară de savurat cafelele, o scurtă bătaie în ușă anunță sosirea medicului legist.

După ce Mureșan făcu prezentările, doctorul Negulescu, un bărbat suplu, cu o figură prelungă, adăpostită în spatele unei perechi de ochelari cu rame

negre și groase, se instală pe scaunul oferit.

— De ce m-ai chemat, căpitane? vru el să afle.

— Cercetarea afacerii cadavrului pescuit din lacul Techirghiol a fost preluată de tovarășul căpitan Apostolescu de la I.G.M. Și dorește să vă mai ceară unele relații suplimentare.

— Cu plăcere – zise el cu o figură ce demonstra, cu prisosință, că gândește contrariul.

— Tovarășe Negulescu, sunteți sigur că avem de-a face cu o sinucidere? tatonă Apostolescu.

— Dacă era altceva, nu găseam substanțele vegetale și minerale din lac vehiculate prin tot organismul cadavrului! Mai cu seamă că, deosebit de rana craniană, n-am putut constata nicio urmă de violență pe corpul înecatului! Dumneavoastră credeți că este vorba de o omucidere?

— Știți, noi, anchetatorii, ne formăm opinia numai după ce discutăm cu experţii – se eschivă Apostolescu.

— Mă rog. Dacă omul a murit înecat, și asupra acestei chestiuni nu mai există niciun dubiu, atunci se poate considera că avem de-a face cu o sinucidere.

— Cum ați apreciat rana craniană a victimei? Gravă? A avut drept consecință un leșin?

— Da. Bineînțeles. Era o fractură craniană!

— Dacă nu s-ar fi înecat, credeți că ar fi putut să-i supraviețuiască?

— Nu. După câteva ore, ar fi decedat oricum – răspunse cu convingere medicul.

— Și considerați că un om, care are o astfel de rană, mai este în stare să străbată încă zece metri spre larg, cărând după el un pietroi de circa patruzeci de kilograme?

— Căpitane – zise medicul zâmbindu-i cu o bunăvoință părintească – ești tinerel și, bineînțeles, n-ai fost pe front. Eu am fost. Astfel, am avut ocazia să văd cum un ostaș, lovit de o schije de obuz, și-a pierdut capul – nu la figurat, ci la propriu! –, și totuși a continuat să mai alerge douăzeci de metri, cu arma în mână, până s-a prăvălit la pământ.

— În cazul descris de dumneavoastră, explicația e simplă, ostașul a continuat să alerge datorită inerției. În cazul de care ne ocupăm, lucrurile se prezintă diferit: ostașul a fost lovit în timpul alergării, iar omul pe care l-ați examinat mai întâi a căzut și, după toate probabilitățile, a zăcut, apoi a avansat în apă până s-a înecat.

— Am înțeles – se grăbi medicul. Dumneavoastră considerați că în moartea înecatului a intervenit o mână criminală. Să știți că nici eu nu exclud o astfel de posibilitate… în definitiv, aveți dreptate, la fel de bine poate să fie vorba și de o omucidere! oscilă medicul.

— Pentru a înlătura o eventuală confuzie – începu

Apostolescu amuzat de duplicitatea medicului –, sunt nevoit să vă repet că eu nu urmăresc să vă conving pe dumneavoastră, ci să mă edific.

— Deci ce doriți? întrebă medicul în timp ce încerca să-și disimuleze enervarea.

— Să-mi spuneți dacă victima, cu fractura craniană constatată, a putut să facă singur cursa pe care i-o atribuim? Un moment! spuse Apostolescu, văzând că medicul vrea să vorbească. Vă rog să țineți seama și de faptul că, pentru a căra pietroiul în apă, victima și-a atașat un cearșaf, prin executarea a cinci noduri, bine strânse, în regiunea dorsală?

De unde la început era înfuriat, acum, după ce Apostolescu făcu ultima precizare, păru, brusc, descumpănit.

— Chestia cu nodurile mi-a scăpat… – murmură el cu fața îmbujorată… După natura și gravitatea fracturii craniene, i-ar fi fost imposibil să ducă mâinile la spate pentru a înnoda cearșaful… Când am suit cadavrul pe masa de autopsie, m-am grăbit să des fac cearșaful, pentru a trece la necropsie, și am pierdut acest amănunt… care era esențial – se scuză el.

— Nu vă faceți imputări pentru asta, nu există om infailibil. Eu am avut un caz, pe care, dacă aș fi căscat ochii mai bine, l-aș fi elucidat în douăzeci și patru de ore… N-am făcut-o și a trebuit să alerg aproape două

luni după criminal, până l-am prins.

Spusele lui Apostolescu îşi atinseseră scopul și medicul îi mulțumi printr-un surâs.

— Alcoolemia v-a spus ceva? întrebă Apostolescu.

— Da. Am găsit zero cincizeci și trei grame la litru.

— Putem trage o concluzie din asta?

— Numai în coroborare cu stadiul de digestie al conținutului gastric. Dacă ținem seama de faptul că a decedat la aproximativ cinci ore după ce a luat ultima masă, și admitem că atunci a și băut, putem aprecia, după timpul de eliminare a alcoolului din sânge, că a băut o cantitate echivalentă cu aproximativ o sută cincizeci de mililitri alcool pur. Asta înseamnă o concentrație de doi la mie, respectiv o stare tipică de beție.

— Ați stabilit și felul băuturilor ingerate? se grăbi să întrebe Simionescu, plin de speranță, la gândul că în acest fel va apare o nouă pistă.

— Regret, dar, după ce alcoolul a fost absorbit în sânge, nu i se mai poate stabili natura.

— Ultima masă din ce s-a compus? vru să știe Apostolescu.

— Printre altele am remarcat prezența dominantă a cărnii tocate, dar nu pot preciza, după atâta timp, sub ce formă a fost ingerată.

Capitolul V
Temerea lui Apostolescu

— Cum o să demarezi? întrebă Mureșan, după plecarea medicului.

— În primul rând, îmi pui la dispoziție un birou și o mașină, pentru a mă putea mișca, îi transmiți sărutări de mâini Mioarei și apoi te evaporezi repede la munte și mă lași să-mi văd de treabă! Mulțumit?

— Mai întrebi?!

— Poți pleca liniștit, rămâne pe mâini bune… Așa cum mi-l predai, așa îl vei găsi la înapoiere! glumi Apostolescu.

*

După ce reușiră excepționala performanță de a-și reține camere, în plin sezon turistic, la un hotel din Mamaia, plecară să ia masa pe terasa restaurantului „Modern”.

Când terminară de evacuat fripturile din farfurii și începură să deguste, cu o evidentă satisfacție, ultima parte a butelcuței de Murfatlar, Simionescu deschise discuția:

— De unde ai scos chestia cu nodurile cearșafului?

— Începi să mă îngrijorezi, Dane. Dacă colegilor noștri care au participat la deschiderea anchetei pe debarcader, unde a fost depus cadavrul, le-a scăpat

acest amănunt, sunt scuzabili, prin graba cu care au trebuit să-l transporte dintr-un loc atât de aglomerat, cum e o plajă în plin sezon. Tu însă nu poți beneficia de circumstanțe atenuante, deoarece ai avut în față dosarul cu fotografiile judiciar-operative!

— Într-adevăr, privirea mi-a fost atrasă mai mult de chipul hidos al victimei și eram preocupat de a-i distinge trăsăturile inițiale – recunoscu el.

— Eu am dat mai puțină atenție acestui fapt, considerând, din proprie experiență, că atracția pe care o exercită chipul unei victime poate conduce, adesea, la eclipsarea unor amănunte aparent neînsemnate, și totuși esențiale în munca noastră.

— Să trăiască spiritul de observație al mult iubitului meu șef – zise Simionescu ridicând paharul și sorbind puțin din vinul negru și dulce. Ce părere ai despre acest caz?

Apostolescu îşi puse coatele pe masă și, așezându-și bărbia proeminentă și dreptunghiulară între palme, privi gânditor spre cei care continuau să se zbenguie în apa caldă, deși soarele era pe jumătate înghițit de mare.

— Eu știu? Cred că Mureșan a avut dreptate. Până nu identificăm cadavrul, nu ne putem gândi la prinderea criminalilor…

— La plural?

— Da, așa se pare. Având în vedere corpul puternic al

victimei, nu cred că omorul putea fi executat numai de o singură persoană. Probabil că a fost atras pe malul lacului și îmbrâncit peste stânci, iar după ce a leșinat, urmare a fracturii craniene, i s-a legat cearșaful, unde s-a vârât pietroiul, și a fost dus spre larg și înecat. Repet, nu cred că o astfel de treabă putea fi realizată de un singur om…

— Să nu uităm că victima, după spusele medicului legist, era turmentată. Această stare i-a redus posibilitățile de apărare și deci agresiunea nu trebuia, în mod obligatoriu, să fie realizată supranumeric.

— Posibil – admise Apostolescu. În orice caz, și din păcate, singurul mijloc de identificare a victimei rămâne cearșaful.

— Teoretic. Practic, încercările lui Mureșan n-au dat niciun rezultat! spuse Simionescu, ridicând sceptic din umeri.

— Și totuși, n-avem altă cale! Este singura pistă pe care o avem. În definitiv, Mureșan s-a rezumat numai la chestionarea administratorilor de vile. Oare este exclus ca aceștia să fi dat niște răspunsuri formale, pentru a-și evita neplăcerea unei inventarieri generale?

— Dacă ar fi numai o atitudine de comoditate, dar rezultă de undeva că un administrator de vilă n-ar putea fi implicat, într-un fel sau altul, în această afacere?

— Nu, bineînțeles! Exceptându-ne pe noi doi,

deoarece ne aflam împreună la Timișoara când s-a comis omorul, putem bănui pe oricine…

— Chiar pe oricine? glumi Simionescu.

— De ce nu? replică Apostolescu pe același ton.

— Chiar și pe Inspectorul general? insistă el cu candoare.

Apostolescu râse.

— O anchetă reală depășește, de departe, cadrul romanelor lui Edgar Walace, în care, de obicei, criminalul trebuie să fie ori șeful poliției ori șeful justiției. În consecință, neintenționând să uluim niște cititori de romane captivante, prin dezvăluirea surprinzătoarei personalități a unui criminal imaginar, putem admite că mai pot fi absolviți de bănuieli și alții, în afară de noi… Sau crezi că ar trebui să începem, totuși, cu șeful nostru? îi întoarse gluma Apostolescu.

— Prefer să nu te influențez. Ești șef, așa că, în mod obligatoriu, inițiativa îți aparține – glumi Simionescu scuturându-și reverele hainei pentru a arăta că-și declină orice răspundere.

— Alege, cum ar trebui să te numesc: defetist sau oportunist?

— Un subaltern, întotdeauna disciplinat – răspunse el cu un tupeu care demonstra că, nefiind superstițios, nu crede în imanenta dreptate.

Apostolescu, cu un gest de exasperare, îşi ridică ochii

spre plafon; îi coborî după aceea pe bateria din care, printre blocuri de gheață, era privit cu cochetărie de sticla cu Murfatlar. O deșertă în pahare.

Luă apoi paharul de pe masă, dar, înainte de a ajunge cu el la gură, renunță și, punându-l la loc, spuse, preocupat:

— De fapt, în toată această afacere, lucrul cel mai straniu este cearșaful! Prezența lui mi se pare fără sens.

— Cum fără sens? A avut menirea să fixeze pietroiul, care trebuia să țină cadavrul pe fundul lacului!

— Rolul, îți mulțumesc, l-am înțeles! Ceea ce mă zgârie este alegerea acestuia pentru scopul propus. De obicei, în astfel de treburi, se folosesc frânghii, sârme, curele etc. Niciodată n-am întâlnit, în astfel de cazuri, un cearșaf…

— Erudiția se amplifică o dată cu experiența – filosofă Simionescu.

— Felicitări. Ai reușit, ca de obicei, să nu pricepi ce vreau să spun – replică caustic Apostolescu. Fii atent! Noi plecăm de la ipoteza că mai mulți bețivi s-au răfuit, din anumite motive, pe malul lacului. Din această reglare de conturi, unul dintre ei s-a ales cu craniul fracturat, iar cei care l-au „ajutat" să atingă această „performanță", s-au grăbit să-i ascundă cadavrul în apă, pentru a câștiga timp. De acord?

Simionescu dădu aprobator din cap:

— Da, e plauzibil.

— Când s-a putut consuma disputa lor?

— Evident, numai noaptea. Altfel drama ar fi avut sute de martori…

— Începând de la ce oră?

— Declarațiile celor doi paznici ai ștrandului, incluse în dosar, arată că de la opt seara, când au evacuat pe ultimii întârziaţi, și până la zece noaptea, când au. Curățat și amenajat plaja pentru a doua zi, n-au văzut pe acolo niciun picior de om.

— Deci omorul s-a comis după ora zece noaptea?

— Așa se pare.

— Bine. Fii iar atent! La plajă, de obicei, se stă până la apusul soarelui, după aceea lumea merge la vile, se spală, se schimbă de haine și pleacă la masă sau la o promenadă. Așa-i?

— Da. Cam așa se petrec lucrurile – admise Simionescu.

— Deci oamenii noștri au făcut la fel ca toți ceilalți, cu deosebirea că promenada a fost transformată într-o beție. În continuare, probabil că dorind să-și limpezească mințile afumate cu alcool, s-au trezit la locul dramei, unde, ca urmare a disputei, unul dintre ei, transformându-se în cadavru, a devenit obiectul discuției noastre. Până aici este corect?

— Da, așa se pare. Deocamdată, nu întrevăd o altă

alternativă.

— Dacă, de comun acord, am ajuns la concluzia că drama s-a consumat incidental, de unde a apărut cearșaful?! Autorii omuciderii au dat fuga până acasă și au adus cearșaful? Puțin probabil. Era mai firesc să se folosească de o frânghie sau o curea anonimă, nu să ne servească nouă o pistă explorabilă!

— Dar dacă unul dintre ei a avut asupra lui cearșaful? În această situație, s-a folosit primul obiect care putea servi scopului propus.

— Ajungem la ideea premeditării?

— Eu nu-mi amintesc s-o fi exclus.

— Perfect! E o alternativă logică. Numai că abia acuma ne apropiem de problemă. Putem admite că într-o crimă premeditată, autorul a fost atât de prost încât să ne lase un cearșaf, prin care am putea să identificăm victima, respectiv pe el?

— Oare, în mod obligatoriu, toți criminalii trebuie să fie inteligenţi? replică Simionescu.

— …Știi – continuă Apostolescu privindu-și absent pachetul cu țigări de pe masă – mie mi-e teamă că ne-a servit o urmă care nu duce nicăieri… Admițând ca cearșaful a fost însușit, de la întreprinderea căreia i-a aparținut, mai de mult… adio urmă!

— Eu știu de ce ești atât de pesimist.

— De ce?

— Pentru că nu ți-ai băut licoarea din pahar – spuse Simionescu, în timp ce-l ridica pe al lui spre buze.

Capitolul VI
Primii pași

A doua zi, la șapte dimineața, cei doi anchetatori ieșiră din mare și rămaseră zece, minute pe nisipul fin al plajei, până se zvântă apa care șiroia pe trupurile lor tinere și musculoase.

— Formidabilă marea asta, dom'ne! spuse admirativ Simionescu, în timp ce-și fricționa cu prosopul claia de păr negru pentru a înlătura mai repede apa. Dacă n-aveam pe cap afacerea de la Techirghiol…

— Hai, gata vorba! ceru Apostolescu cu o figură voit severă. La ora opt vine mașina miliției să ne ia.

Prima etapă a fost la morga orașului. Aici anchetatorii solicitară să li se arate cadavrul victimei.

Victima fu adusă, cu un pat mobil, de la refrigerator, într-o cameră de disecție, unde așteptau detectivii.

Apostolescu, ca de obicei în fața unui cadavru, avu senzația unui spasm nervos în stomac, apoi reuși să se domine și începu să-l privească cu ochii profesionistului.

Spre deosebire de fotografiile judiciar-operative, făcute în alb-negru, acum se distingeau și culorile

violaceu-roșietic și verzui, caracteristice putrefacției. Apostolescu insistă cu privirea asupra pieptului păros al acesteia, care era traversat, pe mediana dintre gât și regiunea pubiană, de o cusătură ce indica locul pe unde a fost efectuată necropsia.

Se apropie și începu să examineze capul cadavrului, care, urmare a desprinderii podoabei capilare și a umflării, datorită procesului de descompunere, părea rotund ca o minge de fotbal. Ochii nu i se puteau vedea din cauza hematoamelor masive ce-i împresurau, iar prin buzele întredeschise și răsfrânte se zărea o dantură albă și regulată.

Întâlnind privirea întrebătoare a lui Simionescu, Apostolescu dădu ușor din cap și confirmă autopsierilor că poate duce cadavrul înapoi.

*

— Acum ne duci pe plaja unde a fost pescuit necunoscutul – ceru Apostolescu șoferului.

În timp ce mașina gonea pe șoseaua Constanța–Mangalia, cei doi anchetatori se limitară numai la fumat și la privitul spectacolului oferit vederii de ferestrele deschise ale portierelor.

La ora nouă dimineața, mașina intră în Eforie-Sud și opri pe dreapta în fața pieței.

După ce coborâră pe trotuar, privirea anchetatorilor fu atrasă de apa verzuie a lacului Techirghiol, care, sub

razele nemiloase ale soarelui, părea și mai închisă la culoare, aproape neagră. Malul lacului se găsea la o depărtare de aproximativ optzeci de metri de șosea.

Apostolescu, continuând să privească de pe trotuar, văzu în partea dreaptă o zonă verde, plantată cu copaci tineri și împrejmuită cu un gard din beton, iar în continuare, după vreo treizeci de metri, se înălțau acoperișurile a două clădiri.

Întorcându-și capul spre partea stângă, văzu la vreo 10 metri, o vilă, cu două etaje, acoperită cu țiglă, iar în spatele acesteia halele pieței orașului.

— Vreți să vorbiți cu sectoristul? le întrerupse șoferul contemplarea.

Șoferul, văzându-l pe Apostolescu înclinându-și capul, lansă un semnal scurt cu sirena și un subofițer de miliție, care se plimba alene pe cealaltă parte a șoselei, se grăbi să traverseze și să se apropie de ei.

— Să trăiți! zise el lovindu-și călcâiele cizmelor și ducând mâna dreaptă la cozorocul caschetei. Sunt sergentul major Mihai Tănase. Ordonați.

În timp ce-și dădeau mâna, se prezentară și cei doi anchetatori.

— Am preluat cercetarea cazului necunoscutului înecat în lac și te rog să ne spui tot ce știi despre această afacere – zise Apostolescu.

Subofițerul raportă în câteva cuvinte circumstanțele

care au condus la descoperirea victimei.

— Te rog să ne arăți locul unde a fost descoperit cadavrul – ceru Apostolescu.

— Acolo – anunță subofițerul, arătând cu mâna un punct în apa verzuie, la vreo zece metri de mal.

— Poți să ne arăți unde a fost găsită fâșia de cearșaf?

— Bineînțeles, doar eu am descoperit-o – zise el, indicând, de cealaltă parte a liniei de cale ferată, un tufiș, aflat în interiorul șanțului cu buruieni prin care trecuseră mai înainte.

Apostolescu întoarse spatele lacului și, unind printr-o linie imaginară locul unde fusese descoperit cadavrul și cel în care se găsise șuvița de cearșaf, privi înainte spre șosea. Prin culoarul format între gardul de beton al zonei verzi și vila cu țiglă roșie se vedea mașina miliției așteptându-i.

— A cui este vila cu țiglă roșie?

— A unei întreprinderi locale – precizează subofițerul.

— I.E.B.C.?

— Da, acestea îi sunt inițialele și vila se numește „Narcisa”.

— Deci cearșaful găsit asupra cadavrului putea proveni din această vilă… – murmură cu glas tare Simionescu.

— Într-adevăr, tovarășe locotenent. Din acest motiv ne-am îndreptat cercetările, în primul rând, asupra ei.

Da' degeaba! Din vilă nu lipsește niciun cearșaf.

— Ați verificat, sau numai l-ați întrebat pe administrator? se interesează Simionescu, în timp ce Apostolescu continua să scruteze cu privirea împrejurimile.

— L-am întrebat pe administrator. El a făcut verificarea și ne-a anunțat că nu-i lipsește nimic din inventar.

Apostolescu spuse pe neașteptate.

— Mihai, arată-mi exact poziția și locul în care ai găsit fâșia de cearșaf.

Subofițerul, urmat de cei doi, trecu înapoi peste rambleul căii ferate și, coborând în șanțul cu bălării, se opri lângă tufișul indicat mai înainte.

— Aici se afla – spune el arătându-le cu mâna ultimele crengi ale plantei –, era încurcat printre ele.

— Ai verificat lista locatarilor din vilă?

— Da, tovarășe căpitan. Dar n-am aflat nimic interesant. Toți locatorii erau prezenți, adică în viață – zâmbi el.

— Bine. Hai să discutăm cu administratorul.

După ce urcară cele opt trepte ale vilei și intrară pe un culoar întunecos, subofițerul se opri în fața unei uși pe care o mână neîndemânatică scrisese cu vopsea: „Administrația vilei". Bătu în ușă și, fără să mai aștepte vreo invitație, o deschise, dându-se deoparte pentru a

face loc însoțitorilor săi.

În dosul unui birou se afla un bărbat de aproximativ patruzeci și cinci de ani, cu fața ovală și părul șaten, dat peste cap, care scria ceva.

Când îşi ridică privirea din maldărul de hârțoage, și îi zări pe noii veniți, se sculă de pe scaun, ocoli biroul și le ieși în întâmpinare.

Era un om înalt și bine legat.

Când Tănase termină prezentările, aflară că se numește Gheorghe Barbu.

În timp ce luau loc pe scaunele oferite, administratorul îşi monta pe urechi o pereche de ochelari cu rame negre și groase.

Apostolescu remarcă că sunt ochelari auditivi și începu să vorbească mai tare:

— Domnule Barbu, în urmă cu câteva zile, ați fost întrebat de organele locale de miliție dacă nu vă lipsește un cearșaf. Așa este?

— Da, e adevărat. De altfel, am și comunicat tovarășului – zise el arătând spre Tănase – că mie nu-mi lipsește așa ceva.

— Cum ați stabilit această situație, prin inventariere sau prin apreciere?

— Prin inventariere, bineînțeles! răspunse el cu un aer de surprindere. Dacă așa ni s-a cerut, așa am făcut.

— Cu speranța că n-o să ne luaţi în nume de rău

neîncrederea, ea fiind specifică muncii noastre – se scuză Apostolescu, vom purcede la o nouă inventariere. Nu vă speriați. Ne dăm seama că o astfel de treabă este dificilă, de aceea o să vă ajutăm și noi la revizuirea inventarului.

Fără să-i mai lase timp să-și exprime nemulțumirea, care i se întipărise pe față, interveni și Simionescu.

— Pentru a câștiga timp, vă rog să ne dați centralizatorul cazarmamentului de care răspundeți dumneavoastră.

Încercând să-și disimuleze supărarea, administratorul trase de un sertar al biroului său și, după ce-l scotoci puțin, puse în fața lui Simionescu câteva foi de hârtie dactilografiate și prinse la un colț cu o clamă.

Locotenentul parcurse repede două pagini și când ajunse la jumătatea celei de a treia spuse:

— După inventar, rezultă că sunteți încărcat cu trei sute șaizeci de cearșafuri. Acest tabel a mai suferit vreo modificare ulterioară întocmirii lui?

— Nu.

— Atunci să trecem la numărarea lor – propuse Apostolescu, ridicându-se demonstrativ de pe scaun.

Urmară cu toții exemplul lui și administratorul, răsfoind într-un caiet luat de pe biroul său, zise:

— Vila are treizeci de camere, în care sunt instalate

câte trei paturi. Întrucât, cinci camere sunt neocupate, n-au cazarmament. În celelalte, pe fiecare pat sunt așezate câte două cearșafuri, ceea ce înseamnă că în camerele vilei se află răspândite un total de o sută cincizeci de cearșafuri. Vă rog să mă însoțiți, pentru a-mi dovedi spusele…

Apostolescu primi propunerea lui Gheorghe Barbu cu o întrebare:

— Celelalte două sute zece cearșafuri unde sunt?

— Aici sunt o sută șaizeci – zise el, deschizând un dulap mare din încăpere. După cum vedeți sunt cearșafuri de rezervă, adică nefolosite.

— Și celelalte cincizeci?

— Aici – spuse administratorul, arătând conținutul unui dulap mai mic. Acestea sunt cearșafuri folosite și, peste câteva zile, urmează a fi trimise la spălat.

— Începeți numărătoarea! ceru Apostolescu însoțitorilor săi.

Simionescu și Tănase trecură la executarea ordinului.

Un sfert de oră mai târziu, când inventarierea fu terminată, Simionescu anunță indispus:

— Șefu', s-ar părea că noi și domnul Barbu am învățat operația de adunare la aceeași școală, am numărat două sute zece cearșafuri.

— În regulă – răspunse impasibil Apostolescu –, trecem la verificarea efectivului din camere.

— Bine, dar nu toți locatarii sunt acasă! se opuse administratorul.

— Nu-i nimic. Luaţi cu dumneavoastră dublura cheilor.

— Nu se poate… Asta înseamnă o violare de domiciliu…

— Nu vă bateți capul. Dacă apar probleme, îmi asum răspunderea.

Fără a-și ascunde lipsa de încântare, Barbu luă dintr-un dulap de oțel un inel plin de chei și ieși cu ei pe culoar.

Cele trei paliere ale vilei erau simetrice. O scară cu trepte din lemn, în serpentină, unea culoarul de la parter cu celelalte două suprapuse, iar pe fiecare din acestea se vedeau zece uși, câte două față în față.

Începură cu camerele de la parter.

La ora douăsprezece, când terminară cu ultima cameră, trebuiră să constate că, în mod neîndoielnic, din vilă nu lipsea niciun cearșaf.

Capitolul VII
Locul crimei

După ce coborî treptele vilei, Apostolescu se îndreptă cu un aer preocupat spre locul unde fusese pescuit cadavrul.

Când ajunse în șanțul de bălării, se întoarse spre Simionescu și spuse:

— Știi, Dane… Eu nu pricep de ce necunoscutul, care a fost pescuit în lac, n-avea pantaloni, pantofi etc.

— Probabil o măsură în plus pentru a se împiedica identificarea victimei după ținuta vestimentară…

— Nu se lipește! Dacă aceasta era intenția, de ce nu i s-a luat și puloverul?

— Cam așa e… – admise Simionescu, pe când îşi scotea pachetul cu țigări.

Apostolescu refuză să se servească și spuse:

— Încep să cred că fractura craniană a victimei n-a fost provocată de căderea acesteia pe stâncile de taluzare ale lacului…

— Vrei să spui că victima a ajuns pe stânci gata lovită?

— Da. Cam așa ceva.

— Având în vedere faptul că rana pe care o avea trebuia să sângereze din abundență, nu-i curios că nu s-au găsit dâre sau pete de sânge? întrebă neîncrezător Simionescu.

— S-au găsit, Dane. Nu uita fâșia de cearșaf, pe care au fost depistate câteva pete din sângele care a aparținut necunoscutului.

— Ce s-a găsit? Câteva pete! Și alea atât de minuscule încât la prima examinare nici nu s-au remarcat? Dacă bucata de pânză a fost utilizată pentru a înfășură în ea

capul victimei, trebuia să fie îmbibată bine în sânge…

— Într-adevăr, observația ta este corectă, dar numai pentru situația în care capul victimei ar fi fost înfășurat cu șuvița de pânză. Eu mai am însă o ipoteză…

— În ce constă?

— În faptul că fâșia a fost utilizată numai ca un auxiliar. E oare exclus ca, după provocarea rănii, să i se fi îmbrăcat peste cap, să zicem, o pungă din masă plastică, iar aceasta să fi fost legată la gât cu fâșia de pânză? O astfel de supoziție ar explica mai bine lipsa petelor de sânge, atât în teren cât și pe bucata de pânză găsită de Mihai! Ba mai mult, ar explica chiar prezența ei la o distanță de douăzeci de metri de locul presupus al faptei.

— Vrei să spui că victima a fost transportată prin acest șanț, iar fâșia de cearșaf, din nebăgarea de seamă a criminalilor, s-a încurcat și s-a agățat de ramurile tufișului…? murmură Simionescu gânditor.

— E oare imposibil?

— Nu, din contră, pare chiar foarte plauzibil…

— Tovarășe căpitan – interveni inspirat subofițerul Tănase – nu-i oare posibil ca victima să fi fost lovită, pe șosea, de un automobilist, care, pentru a scăpa de răspundere, a preferat s-o arunce în tac?

— M-am gândit și eu la această posibilitate, Mihai, deoarece prezintă și avantajul indicării unei ipoteze

plauzibile… dar nu în această direcție trebuie dusă cercetarea. Dacă autorul omuciderii ar fi fost un automobilist, ar fi utilizat, în locul fâșiei de pânză, o bucată de sârmă, care niciodată nu lipsește din trusa unei mașini. De ce ar fi sfâșiat un cearșaf, stricându-l și în același timp pierzând timpul, când avea la îndemână ceva cu mult mai practic: o sârmă oarecare? De altfel, de aici se desprinde și o idee fundamentală. Dacă ajungem la concluzia că asasinii au fost constrânși să se folosească numai de posibilitățile pe care le oferea locul în care se aflau în momentul agresiunii, apare o întrebare elementară: unde se găsesc cearșafuri, bineînțeles, cu excepția magazinelor care le comercializează?

— Pe un pat, într-o locuință – precizează Simionescu.

— Evident, Dane! Așa văd eu lucrurile. Nu numai atât, dar la această presupunere se mai adaugă încă una: unde poate sta un om fără pantaloni pe el, dacă nu într-o casă?

— Trebuie să recunosc că supoziția este foarte plauzibilă până la proba contrarie, dar nu prea-i văd partea practică.

— Dacă admitem logică variantei și îi adăugăm o coincidență – știut fiind că acestea au întotdeauna o însemnătate capitală, într-o anchetă judiciară –, putem să-i găsim și partea practică.

— La ce coincidență te referi?

— Mai înainte de a-ți răspunde, trebuie să stabilim un anumit fapt. Ești de acord că victima, având peste optzeci de kilograme, n-a putut fi cărată de departe?

— Desigur. Altfel ar fi fost imposibil ca transportarea unui muribund să nu atragă atenția celor întâlniți în drum.

— Perfect! Spune-mi atunci, faptul că vila este situată atât de aproape de locul în care a fost descoperită victima și că cearșaful găsit asupra acesteia, după inițiale aparține vilei amintite, poate fi considerată o coincidență nesemnificativă?

Simionescu îl observă câteva clipe pe sub pleoape, apoi întrebă sarcastic:

— Dacă am înțeles bine aluzia, propui o nouă inventariere?

— Aproximativ – răspunse pe același ton Apostolescu. Numai că de data asta nu mă mai interesează numărul cearșafurilor din inventar, ci altceva… Să ne înapoiem la vilă!

*

La vederea anchetatorilor, administratorul se arătă tot atât de satisfăcut ca și o solistă de operă răgușită brusc în seara premierei.

— Domnule Barbu – zise Apostolescu afișând o figură surâzătoare, bineînțeles în limitele permise de chipul lui

colțuros și ars de soare –, îmi pare rău, dar suntem nevoiți să vă mai deranjăm o dată.

— Mă rog – răspunse acesta, potrivindu-și resemnat ochelarii auditivi pe urechi.

— De cât timp n-ați mai trimis rufele la spălat? întrebă Apostolescu, indicând cu privirea dulapul în care se aflau cearșafurile murdare.

Chestionatul păru mai întâi să nu priceapă întrebarea, apoi răspunse înțepat:

— De vreo opt zile, dar credeam că problema asta-i de competența mea, nu a miliției!

Apostolescu, părând că n-a remarcat tonul, continuă:

— Cu permisiunea dumneavoastră, aș vrea să le examinez din nou.

Administratorul ridică nepăsător din umeri și, fără să se deranjeze de la birou, aruncă un „N-aveți decât!". Apoi, făcând, în mod demonstrativ, abstracție de ei, îşi scoase ochelarii și începu să facă niște socoteli cu creionul.

Apostolescu se apropie de dulap, îl deschise și scoase afară cele cincizeci de cearșafuri murdare, dar împăturite și așezate ordonat unul peste celălalt.

După ce le puse deoparte, pe pardoseală, începu să ia câte unul și să-l despăturească. Apoi, ridicându-l cu mâinile deasupra capului, îl lăsa să atârne cu partea mai lungă spre podea.

Pe măsură ce le examina în acest mod, le împăturea așa cum fuseseră inițial și le stivuia alături.

În timp ce Simionescu și Tănase se uitau unul la celălalt întrebători, Apostolescu terminase de examinat aproape jumătate din cearșafurile scoase din dulap.

— Asta-i! exclamă el satisfăcut.

Simionescu pricepu abia după ce renunță să mai sprijine ușa cu umerii și se-apropie de Apostolescu.

Cearșaful pe care-l ținea Apostolescu suspendat se deosebea de cele privite mai înainte. Nu mai atingea podeaua. Era mai scurt.

Simionescu intui importanța descoperirii lui Apostolescu, după ce-l examină singur.

Una dintre laturile cearșafului era sfâșiată și lipsea o șuviță de cincisprezece centimetri.

— Domnu' Barbu… – începu Apostolescu, dar, dându-și seama că nu-i auzit, tăcu și se apropie de birou, unde administratorul, părând preocupat, își vedea de socotelile sale.

Când umbra lui Apostolescu căzu pe hârtiile de pe birou, Barbu îi sesiză prezența și, ridicându-și privirea spre investigator, se grăbi să-și așeze ochelarii pe urechi.

— Ei, ați terminat? întrebă el amuzat.

— Nu. Abia începem.

— Ce vreți să spuneți cu asta? spuse contrariat Barbu.

— Că dorim niște explicații suplimentare.

— Adică?

— Cele trei sute șaizeci de cearșafuri, pe care le aveți în inventar, cuprind și piese reformate?

— E o chestiune elementară – începu să explice el, cu un aer de superioritate –, obiectele reformate nu se includ în inventare, ci, pe măsură ce se constată deteriorarea lor, se scad…

— Atunci ce caută acest cearșaf în inventar?! îl întrebă Apostolescu.

Administratorul privi câteva clipe cearșaful, fără să-i realizeze defectul, apoi izbucni indignat:

— Dumnezeii mamii lor de derbedei!… Ce-au avut cu el? De ce l-au rupt?! De ce dom'le?! De ce?! Vin aici, le pui la dispoziție camere curate, îi tratezi civilizat și ei murdăresc și distrug totul! Totul, dom'le… Dacă-l furau, de, mai înțelegeam!… Da' să-l rupă? Sunt răi și sălbatici…

— Un moment. La cine vă referiți?

— Cum la cine?! La cei pe care îi cazăm…

— Domnule Barbu, vreau să fiu mai explicit, pe noi nu ne interesează în mod deosebit inventarul dumneavoastră și felul în care este conservat. Vreau să știu, cum a ajuns acest cearșaf aici?

— E o întrebare fără sens. A fost predat de unul dintre locatarii vilei, doar nu l-am rupt eu!

— Domnule Barbu – precizează calm Apostolescu –, există bănuiala că în vila pe care o administrați s-a comis un omor, iar cearșaful a fost rupt de criminal. Vreau să știu cine anume v-a predat acest cearșaf?

Barbu, înspăimântat, înghiți de câteva ori în sec, apoi reuși să bâiguie:

— Da' de unde pot să știu eu? Când părăsesc vila îmi aduc cazarmamentul, pe care l-au luat la venire. Apoi, cu semnătura mea, se duc la întreprindere și îşi fac lichidarea. Asta-i tot!

— Dumneavoastră, atunci când semnați pentru primirea obiectelor din inventar, nu verificați ce vi se predă?

— Ba da, dar numai numeric. Nu stau să despături cearșafurile și să le măsor pentru a vedea dacă nu lipsește o bucată din ele… Da' nu-i nimic, pe viitor am să le iau în primire și cu metrul…

Apostolescu, părând că și-a amintit ceva, se întoarse spre colaboratorii săi și le spuse:

— Căutați, printre cele două maldăre, un cearșaf care nu-i însemnat cu inițialele I.E.B.C.! În timp ce Simionescu și Tănase se aplecară peste cele două stive cu cearșafuri murdare, Apostolescu se întoarse din nou spre Barbu:

— De când n-ați mai trimis rufe la spălat?

— Cred că or fi vreo zece zile. Staţi un moment și vă

spun cu precizie – zise el deschizând și răsfoind unul din dosarele care se aflau pe biroul lui. Ultima expediere a fost făcută în ziua de 25 august, deci cearșafurile pe care le vedeți au început să se adune după această dată – precizează administratorul, închizând dosarul și punându-l la loc.

— Propun s-o luăm metodic, domnule Barbu. Dacă dumneavoastră n-aveți o evidență a celor care v-au predat cearșafurile, în schimb, presupun că trebuie să aveți o situație a camerelor rămase disponibile. Așa este?

— Bineînțeles că am! Doar trebuie să știu unde-i repartizez pe noii veniți…

— Perfect. Vă rog să-mi spuneți ce camere ați repartizat celor care au fost primiți în vilă după 25 august.

Barbu ridică exasperat din umeri:

— Dar nu înțelegeți că inventarul se dă în primire pe locatar, adică pe pat, nu pe cameră! Pe măsură ce unul pleacă dintr-o cameră, altul îi ia locul pe patul eliberat, alături de ceilalți doi locatari care rămân în continuare…

— Am înțeles. Dați-mi vă rog lista persoanelor intrate în vilă după 25 august și camerele unde au fost cazați.

În timp ce Barbu întocmea lista cerută, Simionescu spuse:

— Șefu', am găsit cearșaful pe care-l căutăm…

După ce-l examinară pe rând, ajunseră la concluzia că cearșaful era confecționat dintr-o pânză nouă și nedată la apă.

— Examinați-le pe toate, poate mai găsiți și altele. Când terminați, faceți același lucru și cu fețele de pernă murdare – se decise el.

Între timp Barbu terminase completarea listei cerute și i-o înmână.

Cuprinde cincisprezece persoane și începu să le grupeze pe camere. În șapte camere intrase câte o persoană, într-una două și în două câte trei.

— Văd că ați avut și camere ce s-au eliberat complet – remarcă Apostolescu.

— Da? se miră administratorul. Probabil datorită faptului că e sfârșit de sezon și se reduce activitatea în stațiuni… – încercă el să explice.

— Șefu', le-am verificat pe toate și am găsit o singură față de pernă în situația cearșafului – anunță Simionescu.

Apostolescu dădu aprobator din cap și spuse:

— Vreau să mai vizităm o dată camerele 7 și 19.

Jumătate de oră mai târziu, după o minuțioasă cercetare a celor două camere, anchetatorii trebuiră să constate, cu amărăciune, că și-au pierdut vremea degeaba.

— Nu-i nimic – se autoîncurajă Apostolescu –, continuăm cu camera de unde s-au eliberat două paturi, adică numărul 25, și apoi le luăm la rând și pe celelalte, din care a plecat câte o persoană.

Când ajunseră la camera 25 nu mai trebuiră să se folosească de cheile duble ale administratorului, deoarece între timp unul dintre locatari se înapoiase acasă.

Era o femeie de aproximativ patruzeci și cinci de ani. Aceasta le spuse că locuiește acolo, împreună cu soțul ei, din ziua de 27 august.

Apostolescu, după ce îi explică locatarei că sunt nevoiți să facă o verificare a inventarului camerelor din vilă, începu să examineze din ușă interiorul încăperii.

Pe peretele din față era o fereastră, prin care se zărea un colț al clădirii halei, iar sub aceasta, de la stânga spre dreapta, se aflau două dormeze despărțite între ele de o noptieră. Pe peretele din dreapta era un garderob cu trei uși, o altă fereastră, cu vedere spre lacul Techirghiol, și dedesubtul acestuia un al treilea pat, așezat de-a lungul peretelui în care era montată ușa.

Apostolescu, remarcând că dormeza din dreapta ușii n-are așternut pe ea, spre deosebire de celelalte două din față, întreabă:

— În această cameră locuiți numai dumneavoastră şi soțul?

— Da.

— Și aici? întreabă el arătând dormeza din dreapta.

— Nu doarme nimeni.

Apostolescu se uită întrebător spre Barbu și acesta confirmă!

— Așa este, patul acesta e liber mai de mult, dar n-am putut să bag un om străin într-o cameră unde sunt cazați doi soți.

Detectivul dădu din cap cu înțelegere, apoi ceru femeii permisiunea de a examina mai îndeaproape dormezele.

Câteva minute mai târziu, la fel ca și în celelalte două camere controlate mai înainte, îndepărtară așternutul de pe dormeze și începură să examineze pânză de pe somiere.

Când trecură la a doua dormeză, situată sub fereastra prin care se vedea acoperișul halei, Simionescu îi făcu semn lui Apostolescu să se apropie.

— Privește! spuse el arătând, la vreo patruzeci de centimetri de capătul din spre fereastră al patului, o pată lată de vreo două palme.

Apostolescu se apropie și o examină.

„Are o culoare prea deschisă pentru a fi sânge” – îşi spuse el.

Când vru să spună colaboratorilor săi că pot pune așternutul la loc, atenția îi fu atrasă de o altă pată, mai

mică, care se afla chiar pe extremitatea dormezei, spre perete.

Deși era tot atât de deschisă la culoare ca și cea remarcată de Simionescu, Apostolescu ceru să fie trasă dormeza înapoi, spre ușă, pentru a o putea privi mai bine.

Dar, după ce Tănase execută manevra cerută, Apostolescu renunță să mai examineze patul, deoarece privirea i-a fost atrasă de altceva.

Jos, pe perete, la vreo zece centimetri de podea, și în continuare peste rama dușumelei, se vedea o prelingere și o băltoacă de culoare cafenie.

Pentru Apostolescu nu mai exista nicio îndoială. Descoperise locul unde a fost ucis necunoscutul pescuit în lac.

Toată moliciunea cu care acționase până atunci dispăru subit.

— Domnule Barbu, această încăpere trebuie eliberată, imediat. Vă rog să repartizați doamnei o altă cameră! apoi, fără să aștepte confirmarea administratului, continuă:

— Mihai dă fuga jos, la biroul administrației și dă un telefon la inspectorat. Le spui să ne trimită câțiva oameni de la secția criminalistică! Dar știi cum? Trăsnet!

*

După mai multe ore de cercetare minuțioasă a

camerei 25, secția criminalistică descoperi că zegrasul de sub stofa divanului este îmbibat cu sânge coagulat. De asemenea constată că peretele, dintre capătul pătat al divanului și tocul ferestrei, fusese stropit cu sânge pe o rază de 60 de centimetri.

Laboratorul, la rândul său, stabili că atât petele de pe stofa divanului cât și de pe perete fuseseră, aparent, îndepărtate prin spălare cu apă și săpun. În ceea ce privește natura sângelui, se precizează că aparține în mod neîndoielnic cadavrului pescuit în lac.

Capitolul VIII
Povestea cearșafurilor

A doua zi dimineața, Apostolescu și Simionescu discutau în biroul ce le fusese repartizat la sediul inspectoratului de miliție din Constanța.

Acum, după ce am descoperit și locul în care s-a comis omorul, putem spune că ancheta a intrat pe un făgaș normal. Nu ne rămâne decât să trecem la o cercetare de rutină – spuse Simionescu.

— Da, așa este – admise Apostolescu. Avem lista celor trei ocupați ai camerei, în perioada care cuprinde și ziua omorului, și în mod logic unul dintre ei este victima, iar ceilalți doi criminalii. După ce-am stabilit lacul de comitere a agresiunii și, astfel, traiectoria pe care a

urmat-o victima până a ajuns în lac, unde a fost descoperită, putem spune cu certitudine că la acest transport au participat două persoane…

— Adică colocatarii.

— Ținând seama de particularitățile afacerii, evident, nu ne putem gândi la altcineva. În orice caz, astăzi, în primul rând ne ocupăm cu depistarea lor!

Barbu, administratorul vilei „Narcisa", nu le-a putut indica decât numele celor trei ocupanţi ai camerei 25. În ceea ce privește celelalte date de identificare (locul de reședință, adresa etc.), ne-a spus că întrucât camera respectivă era repartizată unei cantine pe întregul sezon, tot aceasta se ocupa și de utilizarea ei. În concluzie, să începem cu cantina.

*

Când intrară în sala de mese, îi întâmpină un miros greu, de mâncare, specific cantinelor, deși, fiind ora nouă dimineața, până la servitul prânzului mai trebuiau să treacă multe ore.

— Totuși, e mai tolerabil mirosul ăsta, decât cel de la morgă – remarcă Apostolescu, ironic, când îl văzu pe Simionescu strâmbând dezgustat din nas.

— Da, e o consolare – recunoscu el pe același ton.

Năstase Gheorghe, responsabilul cantinei, era un bărbat de aproximativ șaizeci de ani, de statură potrivită și dolofan ca mai toți cei care au această

profesie. După ce Apostolescu se legitimă și îi spuse că dorește să-i ceară câteva lămuriri, îi pofti într-o încăpere, care, cu multă bunăvoință, și mai ales imaginație, putea fi luată drept birou.

În mijlocul camerei se aflau două mese puse cap la cap și acoperite cu o pânză roșie. Cu excepția ușii și a două bănci așezate de-a lungul meselor, în încăpere nu mai exista alt mobilier.

— Domnule Năstase – începu Apostolescu, după ce se instalară pe bănci, deoparte el și Simionescu și de cealaltă, responsabilul cantinei –, vă rog să-mi spuneți, ce camere aveți rezervate în vila „Narcisa”?

— Camerele 25, 29 și 30 de la etajul al doilea – preciză responsabilul cantinei:

— Puteți să-mi spuneți cine a locuit în camera 25 în intervalul dintre 18 și 22 august?

— Bineînțeles, doar răspund direct de utilizarea lor. Camera 25 a fost repartizată, în intervalul 1 iulie – 26 august, la trei salariaţi ai cantinei noastre.

— Vă rog să-i numiți.

— Cei trei salariaţi au fost: Petre Frangopol, manipulant de alimente, Anghel Constantinescu, ajutor de bucătar, și Teodor Panait, de asemenea manipulant de alimente. De fapt, Panait nici n-a prea locuit în vilă… Știți, programul lui de lucru începea la ora trei dimineața și, pentru că n-avea cu ce veni de la vilă atât

de devreme, i-am instalat un pat în incinta cantinei.

— De la ce dată a început Panait să doarmă la cantină?

— Cu aproximație, din jurul datei de 20 iulie.

— Și locul rămas disponibil în cameră cui l-aţi repartizat?

— Nimănui. N-am mai avut probleme cu cazarea.

— Cu ceilalți doi ocupanţi ai camerei…

— Apostolescu îşi privi notițele luate pe carnet și continuă: Frangopol și Constantinescu putem sta de vorbă?

— Îmi pare rău, dar nu mai lucrează aici. Și-au făcut lichidarea și au plecat acum o săptămână. Odată cu apropiata terminare a sezonului pe litoral, ne-am redus și noi activitatea… Așa că au plecat să-și caute de lucru în altă parte.

— Vă rog să-mi dați adresele lor.

Rotofeiul din fața lor îi rugă să aștepte puțin și părăsi încăperea. Când reveni, după câteva minute, îi înmână lui Apostolescu o bucată de hârtie pe care se aflau consemnate datele cerute.

Înainte de a ieși din încăpere, Apostolescu mai puse o întrebare:

— Deși n-ați mai repartizat nimănui cel de-al treilea pat din camera 25, știți cumva cine l-a ocupat după ce Panait s-a mutat în cantină?

— Din câte știu, a rămas liber.

*

În cursul aceleiași după-amieze mașina anchetatorilor intră în Țăndărei, străbătu câteva străzi și opri în fața unei curți mari, în mijlocul căreia se afla izolată, ca o insulă din corali în mijlocul oceanului, o căsuță modestă.

— Am dori să stăm de vorbă cu domnul Petre Frangopol – spuse Apostolescu unei femei în vârstă, cu aspect rural.

— Da, maică, da' nu-i acas'…

— E plecat din localitate?

— Nu, maică. E pă la preteni… P-aci, în vecini… Da' ce trebi aveți cu Petrișor? vru ea să afle.

— Am dori să stăm puțin de vorbă cu dânsul. Petrișor e fiul dumneavoastră?

— Nu, că e orfan saracu'… de copil mic, da' l-am crescut eu… că mă-sa lui a fost sor-mea și-a murit, săraca fată, de tânără. Dumnezeu s-o ierte – adăugă ea închinându-se.

— Și tatăl lui ce face?

— Cine știe?! Că s-a înhăitat cu o muiere din altă comună și a plecat la ea când Petrișor nici nu începuse să umble… Arde-l-ar focul pe unde-i! Da' ce-aveți cu Petrișor? întrebă ea din nou.

— Am vrea să-i cerem câteva explicații. Suntem de la miliție…

— Vai dă păcatele mele! Da' ce-aveți cu el că e un copil cuminte și cu frică de Dumnezeu… Niciun pui dă găină nu taie… dă milos ce-i…

Apostolescu tocmai se pregătea să-i întrerupă lamentarea, pentru a-i cere să precizeze unde se află Petrișor, când intră în curte un bărbat înalt cât o macaroană și deșirat ca o salcie plângătoare.

— Petrișor, Petrișor ce-ai făcut?! M-ai nenorocit! începu să-i strige femeia de departe.

Bărbatul, mai întâi surprins, se opri lângă poartă și privi spre grupul lor, apoi începu să înainteze grăbit spre ei.

Când se apropie, Apostolescu îşi dădu seama că „bărbatul" încă nu ajunsese la vârsta când începi să te bărbierești. Nu părea să aibă mai mult de șaisprezece ani. Deși era tot atât de înalt ca Simionescu, probabil că nu depășea cincizeci de kilograme.

— Dumneata ești Petre Frangopol? întrebă Apostolescu privindu-i figura de copil naiv.

— Da – confirmă el descumpănit.

— Suntem de la miliție. Unde am putea sta puțin de vorbă?

— Veniți în casă maică – interveni mătușa lui cu un glas care trăda deopotrivă îngrijorarea și teama.

Intrată într-o cameră mică, mobilată ca la țară și sclipind de curățenie.

Mai înainte de a lua loc pe scaunele oferite, Apostolescu o rugă pe bătrână să-i lase singuri și aștepta până ce aceasta se decise, nemulțumită, să părăsească camera. Deși știa că va trage cu urechea la conversația lor, prefera s-o știe în dosul ușii decât să-l influențeze pe audiat prin prezența ei.

— Știi de ce te căutăm? tatonă Apostolescu în timp ce-i privea cu atenție ochii albaștri și candizi.

— Nu, nu știu – răspunse adolescentul clătinându-și capul.

— Cu ce te-ai ocupat anul acesta, în perioada iulie – august?

— Am lucrat, ca ajutor de bucătar, la cantina I.E.B.C., din Eforie, până în 27 august, când m-am întors acasă.

— Unde ai locuit în această perioadă?

Frangopol avu o scurtă ezitare, apoi răspunse:

— La vila „Narcisa", în camera 25.

— Cu cine ai stat în cameră?

— Cu Anghel Constantinescu și cu Teodor Panait.

— Ați părăsit vila în același timp, sau ei au mai rămas să locuiască acolo și după 27 august?

— Eu și cu Anghel am plecat o dată. De fapt Teodor a stat foarte puțin împreună cu noi. După două săptămâni s-a mutat la cantină, unde administratorul i-a aranjat un pat, deoarece începea serviciul la ora trei dimineața și n-avea cum să ajungă atât de devreme la

lucru.

— Și în patul lui cine a dormit?

— Nimeni. A rămas liber.

— Sigur?

— Bineînțeles. Da' ce s-a întâmplat? întreabă el intrigat.

— Amândoi știm, la fel de bine ce s-a întâmplat. Numai că prefer s-o spui dumneata – spuse Apostolescu cu severitate.

— Îmi pare rău, da' nu știu să fi făcut ceva rău… – începu el, în timp ce-și înălța umerii înguști.

— Pe cine ați adus în cameră în perioada 18–22 august? îl întrerupse Simionescu.

— N-am adus pe nimeni! se miră el. Am dormit singuri…

— Uită-te la mine! ceru Apostolescu, văzându-l că-și pleacă ochii spre covorul oltenesc așternut pe dușumea.

Când îşi ridică, codindu-se, privirea spre anchetator, acesta văzu că ochii interlocutorului îşi pierduseră din candoare. Deveniseră neliniștiți.

— Pe cine ați adus în cameră? repetă Simionescu inflexibili.

— Pe nimeni. Zău, n-am adus pe nimeni…

— Ascultă – începu Apostolescu privindu-i o vână albăstruie, care devenise proeminentă și pulsa ca un piston pe tâmpla stângă –, pe cine ai ucis în camera 25?

Băiatul făcu ochii mari, ca niște hublouri de vapor, și rămase cu gura deschisă.

— Aștept să-mi răspunzi! avertiză tăios Apostolescu.

Frangopol înghiți de câteva ori în sec, apoi bâigui:

— Cum… pe cine… am ucis? N-am ucis pe nimeni… Ce aveți cu mine?… Sunt om cinstit…

— Uite ce-i – începu Apostolescu, cu un calm care prevestea furtuna –, eu am de două ori vârsta ta și am văzut prea multe pentru a fi dispus să-mi pierd timpul cu baliverne sau cu încercările tale de-a juca teatru cu mine. În camera în care ai locuit, a fost ucis un om. Vreau să știu cine era. Ai înțeles? Vorbește! Dar repede, că n-am timp de pierdut!

Văzând că băiatul, în afară de faptul că tăcea și înghițea mereu în sec, era tot atât de vorbăreț ca şi un pește congelat, se ridică de pe scaun și rosti:

— Vino! Hai, să mergem!

— U-unde s-să m-mergem?! strigă el speriat și, într-un gest reflex, îşi încleștă mâinile de fundul scaunului pe care stătea.

— Mergem acolo unde-i locul criminalilor. Hai, ridică-te!

— Nu! Nu mă duceți la închisoare… Sunt nevinovat! Vă spun tot ce doriți… Eu n-am omorât pe nimeni… Poate ei…

— Te ascult. Vorbește! zise investigatorul

reașezându-se pe scaun.

— Eu n-am mai dormit în vila „Narcisa” de la începutul lunii august, când m-am mutat la o fată care avea cameră chiar în Eforie.

— Cum se numește fata?

— Marioara Iordan.

— Unde domiciliază?

Băiatul dădu precizările cerute și continuă:

— Marioara era chelnăriță la un bufet din apropierea cantinei noastre. A doua zi după ce ne-am cunoscut, am hotărât să ne căsătorim, după terminarea sezonului, și m-am mutat la ea…

— În ce zi te-ai mutat la Marioara Iordan?

— Cred că era în 4 sau 5 august.

— Nu ești prea tânăr pentru o căsătorie? interveni Simionescu ironic.

— De ce să fiu prea tânăr?! Am șaptesprezece ani – replică el cu promptitudine.

În timp ce Simionescu ridica din umeri zâmbind, Apostolescu întrebă:

— Și ți-ai ținut cuvântul dat? Te-ai căsătorit?

— Nu m-am putut căsători cu ea, deoarece a apărut o încurcătură…

— Continuă – îl îndemnă Apostolescu.

— Într-o zi, mai exact în ziua de 23 august, ne-am trezit cu soțul ei peste noi. Mai întâi s-a dus la Marioara

și i-a dat câteva perechi de palme, spunându-i că, dacă mai fuge o dată de acasă și lasă copiii pe drumuri, îi face oasele făină. Apoi m-a luat pe mine la poceală și m-a aruncat în stradă…

— Bine, să lăsăm asta! îl întrerupse detectivul. Să revenim la ce s-a întâmplat până te-ai mutat la Marioara Iordan.

— După cum v-am spus, Teodor Panait a stat foarte puțin în vilă, apoi a plecat și Anghel Constantinescu, așa că am rămas numai eu în cameră…

— Când și unde a plecat Anghel Constantinescu?

— La aproximativ o săptămână, după plecarea lui Teodor, s-a mutat la Sanda, o iubită de-a lui. Astfel, eu am rămas singur în cameră până în primele zile ale lunii august, când Marioara mi-a spus să stau la ea.

— Deci niciunul dintre locatarii care au fost repartizați în camera 25 n-au mai locuit acolo după 5 august?

Frangopol îşi înclină capul afirmativ.

— Bine, continuă și spune-ne ce s-a întâmplat cu camera după ce te-ai mutat la Marioara?

— Câteva zile mai târziu, m-am întâlnit cu doi prieteni, care mi-au spus că n-au unde să locuiască și m-am învoit să-i las să doarmă în camera mea și a lui Anghel. Știți, era păcat să țin o cameră goală, când ei n-aveau unde locui…

— În ce zi le-ai cedat camera?

— Cred că prin 10 august.

— Până când au rămas acolo?

— N-aș putea să vă spun cu precizie. În orice caz, în ziua de 23 august, când am fost nevoit să plec de la Marioara, nu i-am mai găsit în cameră. Plecaseră fără să mă anunțe. Deși, cu trei zile mai, înainte, când am stat de vorbă cu ei, îmi spuseseră că vor rămâne până la sfârșitul lunii.

— Când i-ai văzut ultima oară?

— În ziua de 20 august. Marmara era la serviciu, iar eu, neavând ce face, m-am dus la ei să văd ce mai fac și să stăm de vorbă…

— La ce oră ai fost acolo?

— Pe la nouă seara.

— Ce făceau când te-ai dus la ei?

— Jucau cărți și m-au poftit să intru al treilea, dar n-aveam chef. După vreun sfert de oră, văzând cât de mult îi preocupă jocul, am plecat. Înainte de a-i părăsi, le-am spus că la sfârșitul lunii vreau să-mi iau lichidarea și va trebui să predau cazarmamentul. Fănel mi-a răspuns că nu trebuie să-mi fac probleme din cauza lor, deoarece până atunci vor pleca și ei.

— Din seara zilei de 20 august i-ai mai văzut?

— Nu.

— Când te-ai dus la ei, cel de-al treilea pat era ocupat

de cineva?

— Nu. De altfel, nici n-avea așternut, deoarece Teodor îşi predase rufăria când s-a mutat la cantină.

— Știi dacă primeau musafiri la ei în cameră?

— Din câte îmi povesteau* ei, din când în când, mai aduceau câte o fată pe acolo.

— Poți să ne spui pe cine anume?

— Nu. Nu le-am văzut niciodată.

— În seara când ai fost la ei, ți-au spus, sau ai înțeles, că m-ai așteaptă pe cineva?

Nu.

— Ai avut impresia că erau băuți?

— Nu mi-am dat seama. De altfel, după cum vă spuneam nici n-am discutat prea mult. Cât am stat cu ei, au jucat cărți. Cred că din cauza asta am și plecat atât de repede. M-am plictisit să-i tot privesc…

— Cum se numesc cei doi băieți?

— Fănel și Titi.

— Numele complet și adresa lor?

— Nu le cunosc – răspunse Frangopol clătinându-și capul.

— Cum adică?! Vrei să spui că nu știi cine sunt?

— Da. Așa este. I-am cunoscut pe plajă și m-am mulțumit numai cu numele lor de botez.

— Cum adică?! Bagi doi oameni în camera de care răspunzi, fără să-i întrebi cum se numesc? Nu pricep!

Cum vine asta?! îl repezi Simionescu.

— Păi să vedeți – se tulbură el din nou –, când cunoști un băiat de vârsta ta îi spui pe numele mic… Nici ei nu știau numele meu de familie…

Apostolescu, convins de sinceritatea interlocutorului, adoptă altă tactică pentru identificarea celor doi locatari:

— Fostul tău coleg de cameră, Anghel, îi cunoștea pe Fănel și pe Titi.

— Da. Le-am făcut eu cunoștință.

— Ai mai văzut sau cunoști și alte persoane cu care cei doi erau în relații?

— I-am văzut de multe ori plimbându-se cu fete, dar nu le cunosc. Cred că erau turiste.

— Știi cu ce se ocupau?

— Când i-am cunoscut, mi-au povestit că, până la 1 august, au lucrat pe un șantier de pe litoral. Fără să-mi precizeze unde anume.

— Erau de prin împrejurimi sau veniseră din alte regiuni?

— Din discuțiile noastre a reieșit că Fănel era bucureștean, iar Titi era de undeva de prin Ardeal, parcă din Brașov…

— Te rog să ne faci o descriere amănunțită a fiecăruia dintre ei – ceru Apostolescu.

Simionescu îşi notă în carnet precizările făcute de

Frangopol.

— Mai ai ceva de adăugat la cele spuse până acum? dori să afle anchetatorul.

— Nu. Cred că v-am spus tot ce știam – răspunse el evitând privirea lui Apostolescu.

— Ești sigur?

Frangopol îşi înclină capul afirmativ, dar fără prea multă convingere.

— De ce nu ne spui nimic despre cearșafurile pe care le-ai înlocuit?

Băiatul se îmbujoră brusc și îşi lăsă capul în jos.

— Hai, dă-i drumul! îl îndemnă Simionescu, fără prea multe menajamente.

După ce, din nou, mai înghiți de câteva ori în sec, începu să relateze:

— În ziua de 23 august, când am revenit în Camera 25, am găsit totul într-o dezordine cumplită: așternutul era răvășit, pe jos erau aruncate niște hârtii cu resturi de mâncare, pe patul și peretele dinspre Tuzla se vedeau niște pete…

— Ce fel de pete? se grăbi Apostolescu.

— Pete de apă. Probabil că se spălaseră în cameră, deși eu le-am atras atenția să n-o facă că dăm de bucluc cu administratorul vilei. Ce mai vorbă! La plecare s-au purtat ca niște măgari! A trebuit să muncesc o zi întreagă până am pus ordine în cameră…

— Cum e cu cearșafurile? îl canalizează Apostolescu spre făgașul care-l interesa.

— După ce-am pus ordine în cameră, am constatat că Fănel și Titi au furat un cearșaf și o fața de pernă… Nu numai atât, dar au mai și rupt o bucată dintr-un al doilea… La început am crezut că a trecut pe acolo Anghel și a predat partea lui de rufărie la administrația vilei. Apoi, văzând că nu lipsește niciuna din cele două pături, m-am dus la colegul meu și i-am povestit ce s-a întâmplat. El mi-a spus că nu știe nimic și că, de altfel, nici nu-l privește. Dacă eu i-am adus în cameră, eu răspund de rufăria care lipsește.

După ce m-am sfătuit cu Anghel, ne-am decis să mergem la miliție și să reclamăm furtul. Ajunși acolo am expus cazul unui subofițer, oare ne-a spus să facem o reclamație în care să indicăm numele și adresele celor doi bănuiți. Însă noi n-aveam datele respective. Nu numai atât, dar subofițerul ne-a spus că până la descoperirea rufelor furate suntem buni pentru plata lor… și asta la preț de imputare, adică de trei ori mai mult decât costau.

În această situație m-am dus la sora mea, care locuiește în Constanța, și i-am povestit ce-am pățit. Ea m-a povățuit să renunț la reclamație și să cumpăr niște pânză, că-mi confecționează ea un cearșaf și o față de pernă. Așa am și făcut și, când au fost gata, le-am predat

administratorului. În ceea ce privește cearșaful rupt, l-am predat împăturit, odată cu celelalte și n-a fost observat.

— Cunoști acest bărbat? întreabă Apostolescu arătându-i fotografia necunoscutului pescuit în lac.

— Nu l-am văzut niciodată – răspunse Frangopol, după ce o examină cu o vădită repulsie.

— Sper că ai spus adevărul, îl avertiză Apostolescu.

Capitolul IX
Direcționarea cercetărilor

În ziua următoare îl căutară pe Anghel Constantinescu, a-l doilea locatar de drept al camerei 25, la domiciliul său din Medgidia. Dar trebuiră să constate că au făcut drumul degeaba.

Omul pe care-l căutau se aflase tot timpul în imediata lor apropiere; la arestul miliției.

Când fu adus în biroul anchetatorilor, aceștia văzură că au de-a face cu un tânăr până în douăzeci de ani, de statură potrivită și bine legat.

Apostolescu îl invită să ia loc, indicându-i scaunul din fața mesei sale de lucru.

— Când și de ce ai fost arestat? se interesă Apostolescu.

— Eram cu prietena mea la un bal și ne distram, ca

toți oamenii, când a apărut unu' care i-a spus Floricăi pe nume și-a invitat-o la dans. Bineînțeles că l-am înjurat! Câteva ore mai târziu, când și uitasem întâmplarea, tipu' a apărut din nou lângă noi și mi-a spus că sunt un husăn[1] și că Florica a fost gagica lui. Asta m-a înfuriat foarte tare, mai ales când a spus că…

— Cu ce fel de cuțit l-ai lovit? îl întrerupse Simionescu.

— Cu d-ăla, cu două tăișuri!

— De unde l-ai luat?

— Ei, asta-i bună! Era șișu' meu.

— Unde l-ai lovit? vru să știe Apostolescu.

— În bufet – răspunse el, punându-şi mâna pe abdomen.

— Ai încurcat-o, băiete! îl întrerupse Simionescu. Prin faptul că ai avut un cuțit asupra ta, se înlătură efectele legitimei apărări și te așteaptă o condamnare de cel puțin trei ani, iar dacă victima moare, cum e firesc după natura leziunii pe care i-ai provocat-o, ai să stai zece ani în pensiunea statului.

— Aș! Cu-n clănțău bun se rezolvă – replică el plin de siguranță.

— Să știi că pentru astfel de cazuri, încă nu s-a născut un avocat în stare să te scape de închisoare. În sfârșit,

---

[1] Prost, fraier.

faptele sunt consumate – spuse Apostolescu scârbit. Noi te-am chemat însă pentru altă problemă. Ce știi despre Fănel și Titi?

— Ce să știu? Că Petrică Frangopol le-a închiriat camera pe care o aveam la vila „Narcisa" și, când au plecat, au șutit un cearșaf și o față de pernă.

— Ați fost prieteni?

— Nu. I-a recomandat Petrică și apoi i-am mai întâlnit de câteva ori pe plajă, dar, deși stăteam de vorbă, n-am făcut prietenie cu ei.

— Le cunoști numele de familie sau adresele?

— Nu. Tot ce pot să vă spun e că Fănel era bucureștean, iar Titi zicea că-i brașovean.

— Știi cu ce se ocupau?

— Mi-au spus că au lucrat pe un șantier, până la sfârșitul lunii iulie, dar n-au precizat unde anume. De altfel, nici nu m-a interesat. Îi căutați pentru cârpele șutite din ogeac[2]?

— Nu, pentru ceva mai grav – zise Apostolescu, arătându-i fotografia necunoscutului. Îl cunoști?

— Brr… ce urât! comentă el. Nu l-am văzut niciodată.

— Când i-ai văzut pentru ultima oară pe Fănel și pe Titi?

— Cred că înainte de jumătatea lu' august.

---

[2] Numele unui corp de trupă; loc sau local unde stătea acest corp.

— Știi cumva cu cine erau prieteni?

— Nu, de câte ori i-am văzut erau singuri.

— Te rog să ne faci o descriere a lor.

*

Un sfert de oră mai târziu, în birou, în afară de Apostolescu și Simionescu, se aflau căpitanul Vasiliuc și sergentul major Grigore.

— Cum stăm, tovarășe căpitan, cu lista persoanelor dispărute? începu Apostolescu.

— Niciuna din persoanele anunțate ca dispărute, până în prezent, n-au semnalmente apropiate de ale necunoscutului – precizează Vasiliuc.

Apostolescu ridică din umeri și spuse:

— De obicei identificarea criminalilor se face după cunoașterea victimei, de data aceasta, datorită împrejurărilor, vom proceda invers. Trebuie să prindem criminalii și apoi să aflăm cine este victima.

— Nu-i prea complicat? zâmbi cu îndoială Vasiliuc.

— Întrucât nu întrevăd altă cale, consider că propunerea mea este, de departe, mai buna ca oricare alta. E cineva contra? glumi Apostolescu.

— Argumentul e suprem! Neavând altă alternativă, evident, unica este și cea mai bună – răspunse pe același ton Vasiliuc. Deși, recunosc, nu prea văd cum poate fi materializată.

— Aparent, destul de simplu – răspunse Apostolescu

și începu să relateze stadiul în care ajunsese eu ancheta.

— Da, aveți dreptate – recunoscu celălalt, după ce Apostolescu termină –, se pare că a apărut o pistă bună. Cum doriți să desfășurăm investigațiile?

— Cred că dumneata și subofițerul Grigore, deoarece cunoașteți mai bine județul, ar trebui să vă ocupați cu identificarea celor doi subchiriași ai camerei 25. N-o să fie o treabă prea ușoară, deoarece aveți o grămadă de șantiere pe aici, dar n-avem altă cale. Folosindu-vă de diminutivele Fănel și Titi, precum și de semnalmentele lor, trebuie să depistăm șantierul pe care au lucrat și, astfel, să-i identificăm. Între timp eu și colegul meu, locotenentul Simionescu, ne vom ocupa de audierea celorlalți locatari ai vilei „Narcisa".

Capitolul X
Scrisoarea

— Unde mergem, tovarășe căpitan – întrebă șoferul, după ce Apostolescu și Simionescu se instalară în mașină.

— Spre Techirghiol – spuse Apostolescu sprijininduși spatele de banchetă. Apoi, după ce-și puse un picior peste celălalt și îşi aprinse o țigară, se adresă lui Simionescu: – Dane, ce părere ai despre tărășenia noastră?

— Cred că descoperirea adevăratului loc de comitere a omorului a reprezentat cea mai dificilă parte a anchetei. De aici încolo totul se rezumă numai la o investigație simplă, de rutină, respectiv la o problemă de timp. După ce stabilim cine se ascunde în spatele diminutivelor „Fănel" și „Titi", aflăm cine sunt criminalii! Apoi, prin aceștia, cine este victima… După toate probabilitățile, domnii Fănel și Titi fac parte din categoria acelor fluieră-vânt care vin pe litoral de cum începe sezonul și stau până se termină. Folosindu-se de diferite tertipuri, reușesc să trăiască de azi pe mâine luni de zile, până spre toamnă.

— Cum ai ajuns la concluzia că fac parte din categoria paraziților și haimanalelor? îl întrerupse Apostolescu, în timp ce-și scutura țigara prin fereastra deschisă «a portierei.

— Din relatările martorilor a rezultat că de la sfârșitul lunii iulie n-au mai avut serviciu. Având în vedere câștigul pe care-l puteau realiza pe șantierul unde au lucrat, nu văd cum s-ar fi putut descurca toată luna august, fără să apeleze la expediente?

— Concluzia e logică, continuă.

— Probabil că, ajungând în scurt de parale, s-au hotărât să dea o lovitură mare. Această lovitură s-a materializat prin atragerea și uciderea victimei în camera pe care o ocupau în vila „Narcisa". În aceste

condițiuni, avem un mobil fără echivoc: Jaful! Vezi lucrurile altfel?

— Nu. Rezultatele obținute până în prezent de anchetă, nu permit o altă concluzie – admise Apostolescu pe când mașina intra în Eforie-Sud.

*

După opt ore de audiere a locatarilor vilei „Narcisa", anchetatorii trebuiră să se resemneze. Nimeni nu-și amintea să fi auzit zgomote suspecte din camera 25 în noaptea când se presupunea că a fost ucis necunoscutul. Majoritatea audiaţilor îşi completară declarațiile arătând că, datorită vacarmului permanent produs atât de restaurantul din apropiere, cât și de cei care aprovizionau hala în cursul nopții, în niciun caz nu s-ar fi putut sesiza gălăgia provocată de o eventuală luptă, indiferent de camera unde s-ar fi produs aceasta.

De asemenea, fiind întrebați dacă îşi amintesc de cei doi locatari ai camerei 25 și, eventual, de musafirii care-i vizitau, răspunseră negativ sau dădură date prea vagi pentru a putea fi fructificate.

— Crezi că e cazul să-i mai audiem și pe locatarii care: s-au mutat între timp din vilă? întrebă Simionescu când coborau scara spre parter.

— Numai dacă am vrea să ne pierdem timpul de pomană – răspunse Apostolescu ridicând din umeri și pornind către biroul administratorului.

— Ați terminat? întrebă Barbu când îi văzu intrând în biroul lui.

— Cu locatarii da. Acum a venit rândul dumneavoastră să ne spuneți ce știți despre ceti doi necunoscuţi de la 25 – spuse Apostolescu în timp ce se așeza, fără să mai aștepte vreo invitație, pe unul din scaunele din fața biroului administratorului, iar Simionescu, pregătindu-și carnetul de notițe, îi urma exemplul.

Barbu îşi potrivi cu încetineală ochelarii auditivi, probabil pentru a câștiga timp, apoi răspunse șovăind:

— De fapt, nu i-am văzut decât de câteva ori… și atunci numai fugitiv. Crezând că sunt salariații cantinei, nu le-am acordat mai multă atenție decât celorlalți locatari… Tot ce pot să vă spun e că mi-au făcut impresia unor băieți liniștiți… plecau dimineața, veneau seara… Nimeni nu i-a reclamat că tulbură liniștea vecinilor… Pe scurt, nu mi-au dat ocazia să le acord prea multă atenție…

— Vă rog să mă iertați – interveni Simionescu –, dar nu prea înțeleg! În vila pe care o administrați dumneavoastră vine și pleacă cine vrea?… Orice fluieră-vânt găsește adăpost în această vilă, iar administrația habar n-are?!

— Aveți dreptate. Așa este. Nu m-am preocupat în suficientă măsură de evidența locatarilor… dar vă

promit că începând de astăzi am să înlătur această deficiență – se grăbi el, pocăit, să-și facă autocritica și să-și ia obișnuitul și salvatorul angajament.

— Mulțumesc! mormăi supărat Simionescu. Perspectiva de care ne vorbiți o să ne ajute grozav de mult în cazul pe care-l anchetăm!

„Asta înseamnă că drumul pentru identificarea suspecților ocolește această vilă… Oricum, atât timp cât există pista pe care o urmează căpitanul Vasiliuc, nu-s pierdute toate speranțele… Deși, dracu știe?!…" – gândi Apostolescu, apoi, ridicându-se în picioare, porni spre ușă.

— Tovarășe căpitan – zise Barbu în clipa când Apostolescu punea mâna pe clanța ușii –, era să uit! Uitați-vă ce-am găsit ieri prin corespondența neridicată de locatari… Poate vă interesează? adăugă el arătând un plic alb de format mic.

Apostolescu se întoarse și reveni spre Barbu. După ce luă plicul pe care i-l întinse administratorul, începu să-l privească întorcându-l când pe o pante, când pe cealaltă.

Adresantul era: *D-na Tina Anghelescu, București, str. Matei…* Restul adresei era transformată într-o mâzgălitură de cerneală, din care nu se mai puteau distinge celelalte date.

În colțul din stânga, o mână grăbită scrisese: *„Retur,*

adresă indescifrabilă!"

Pe cealaltă parte a scrisorii apărea numele expeditorului: Donald Pedro, Vila „Narcisa", cam. 25, Eforie Sud – Constanța. „Probabil că, pe drumul dintre expeditor și adresant, scrisoarea s-a udat cu apă și, fiind scrisă cu cerneală-pastă, adresa a devenit ilizibilă" – îşi spuse Apostolescu și scoțând din buzunar lupa, începu să examineze ștampilele aplicate pe plic de către oficiile poștale prin care trecuse. Plecase din Constanța la 19 august, sosise la București în ziua următoare și fusese reexpediată spre Constanța la 29 august.

„Deci, în perioada care ne interesează, în camera 25 a mai existat un locatar, în afară de „Fănel" și „Titi"? continuă să-și spună Apostolescu.

Mai ezită un moment, apoi se decise și desfăcu plicul. Scoase dinăuntru două foi de hârtie albăstruie, acoperite cu un scris mărunt și deosebit de ordonat.

Textul începea cu „Dragă doamnă Tina", continua cu o declarație de atașament, pe cât de reverențioasă pe atât de abracadabrantă, și se termina cu un P.S.: „Mi-am schimbat numele, nu mai sunt Titi sunt altul. Acum mă numesc Donald Pedro".

„Deci, în camera 25 efectivul se limitează tot la doi suspecți… din care unul și-a ales un nume destul de răsunător pentru a fi purtat cu cinste de o vedetă de la Hollywood" – îşi spuse Apostolescu – amuzat și-i dădu

scrisoarea lui Simionescu.

— De cât timp zace scrisoarea asta aici, domnule Barbu?

— Cred că de cel puțin o săptămână… Tocmai mă apucasem azi să triez scrisorile neridicate, pentru a le expedia locatarilor care au părăsit vila între timp, când am dat peste ea și m-am gândit că v-ar putea interesa. Vă este folositoare?

— Da. Așa am impresia. Vă mulțumim și la revedere!

*

— Atât timp cât n-avem adresa completă a destinatarului, crezi că putem scoate ceva din scrisoare? întrebă sceptic Simionescu în timp ce coborau treptele vilei.

— Dacă adăugăm și o doză de optimism, cred că nu-i imposibil.

— A nu se uita că în București sunt cinci străzi a căror denumire începe cu Matei…

— A se ține minte că miliția are un serviciu de evidență a populației, creat, printre altele, și pentru depistarea anumitor persoane.

*

O oră mai târziu, ca răspuns la indicația cerută, serviciul evidenței populației comunica: *„…Urmare a cererii dumneavoastră, precizăm că numita Tina Anghelescu domiciliază în strada Matei Basarab 206, etajul II,*

apartamentul 11, sectorul IV, Buc".

La ora șase după amiaza, Apostolescu și Simionescu luară loc în mașina miliției și porniră către capitală.

Capitolul XI
Tina Anghelescu

În jurul orei nouă seara, mașina anchetatorilor trecu pe lângă liceul „Matei Basarab" și opri, puțin mai departe, pe dreapta, în fața unui imobil modern cu trei etaje.

Ușa apartamentului 11 fu deschisă de o fetiță frumușică, până în cinci ani, care, ținându-și lăbuța piciorului stâng ascunsă sub încheietura genunchiului drept, îi întrebă strengărește:

— Tu pe ține căutați?

Mai înainte ca Apostolescu să răspundă, se auzi din interior o voce feminină:

— Mihaela, cine-i acolo?

— Mamicuța, au venit doi băeci mari…

— Vin imediat! anunță vocea din casă.

Femeia, care apăru în ușă, era îmbrăcată într-un capot înflorat și strâns pe talie cu un cordon din alt material; probabil că, datorită grabei nu-l găsise pe cel original.

Nu părea să aibă mai mult ca treizeci și cinci de ani, părul blond și lung îi cădea peste umeri, iar ochelarii, cu

lentile fumurii, dădeau figurii ei, comune. Un aer de severitate și distincție intelectuală.

— Ce doriți? se interesă ea.

— Dorim să stăm de vorbă cu doamna Tina Anghelescu.

— Eu sunt.

— Vă rugăm să ne iertați că vă vizităm la ora aceasta, dar acuma am ajuns în București… – se scuză Apostolescu. Suntem de la miliție și vrem să vă cerem câteva lămuriri.

— De la miliție?! se miră ea, apoi adăugă: Vă rog să poftiți înăuntru.

După ce intrară într-o încăpere, o sufragerie modernă, și luară loc pe scaunele din jurul unei mese gazda spuse:

— Vă ascult. Despre ce-i vorba?

— Cunoașteți un bărbat care se numește Donald Pedro?

— Donald Pedro?! N-am auzit niciodată de un astfel de nume!

— Dar de un oarecare Titi ați auzit?

— Titi? S-ar putea, dar e cam puțin pentru a ști la cine vă referiți. Toți Constantinii au diminutivul Costel sau Titi!…

— Cunoașteți pe expeditorul acestei scrisori? întrebă Apostolescu scoțând din portofel scrisoarea găsită la vila „Narcisa” și arătându-i-o.

— Da, bineînțeles! zise ea după ce-și aruncă o scurtă privire pe plic. Vă referiți deci la Constantin Săndoi, un tinerel pe care l-am cunoscut la sfârșitul anului trecut. Dar ce-i cu el?

— Am să vă rog să ne faceți o scurtă descriere a cunoștinței dumneavoastră – ceru Apostolescu, fără să fi părut că a auzit întrebarea femeii.

Gazda repetă semnalmentele cunoscute ale unuia din cei doi locatari ai camerei 25.

Apostolescu, având certitudinea că se află pe un drum bun, întrebă:

— Puteți să-mi spuneți unde locuiește?

Femeia îl privi câteva clipe îngrijorată, apoi spuse:

— Da, cred că știu… Am primit câteva scrisori de la el… Stați să le caut – spuse ea ridicându-se de la masă și îndreptându-se spre bufetul sufrageriei. Deschise o ușă, trase sertarul de sus și, după ce cotrobăi prin el, reveni spre anchetatori arătându-le patru scrisori.

Mai înainte de a le înmâna lui Apostolescu, dădu cu ochii de fetiță, care, stând cu bărbia lipită de marginea mesei, se uita cu gurița deschisă la musafiri, și o repezi:

— Mihaela, tu ce cauți aici?! Du-te imediat la culcare!

În timp ce fetița părăsea încăperea, fără a părea prea entuziasmată, Apostolescu începu să examineze scrisorile. Pe una dintre ele găsi și adresa de care avea nevoie: Comuna Hălchiu – județul Brașov.

— Da' ce s-a întâmplat? Ce aveți cu el? insista femeia.

— Vă rugăm să ne precizați, unde și cum l-aţi cunoscut? Vă atrag atenția că este bănuit de complicitate la omucidere și este necesar să ne spuneți, fără vreo omisiune, tot ce știți despre el!

— Omor?! El a omorât pe cineva?!…

— N-am spus că a omorât, ci numai că este bănuit… Ceea ce este, de fapt, cu totul altceva. Vă rog să ne relatați împrejurările în care l-ați cunoscut.

Mărul lui Adam mai saltă de câteva ori pe gâtul ei alb, apoi, părând că s-a mai liniștit, începu să povestească:

— La sfârșitul anului trecut am fost la penitenciarul din Aiud, pentru a-l vedea pe soțul meu, care execută acolo o pedeapsă privativă de libertate…

— Pentru ce-a fost condamnat soțul dumneavoastră?

— A comis un accident mortal de circulație, fiind sub influența alcoolului, și a încercat să dispară…

— Mulțumesc. Vă rog să reveniți la împrejurările în care l-ați cunoscut pe Constantin Săndoi.

— După ce-am avut vorbitorul cu soțul meu, am plecat la gară și așteptam sosirea trenului pentru București.

Stând în sala de așteptare, atenția mi-a fost atrasă de un băiat tânăr, până în douăzeci de ani, care era îmbrăcat numai cu o cămașă cu mâneci scurte și un pantalon ușor, din doc, deși afară era frig și ningea.

Când l-am văzut atât de zgribulit și de abătut, mi s-a făcut milă și l-am întrebat ce este cu el. Mi-a povestit că, în urmă cu câteva luni, a încercat să fugă peste graniță, dar a fost prins și condamnat la doi ani de închisoare. În ziua când l-am întâlnit, ca urmare a unei grații, fusese eliberat și se înapoia la el acasă. Mi s-a făcut atât de milă de el, încât i-am dat să îmbrace două pulovere groase, pe care soțul meu le-a refuzat, deoarece mai primise două prin poștă de la maică-sa. Apoi, văzându-l cum privește la un copil care, mânca un brioș, mi-am spus că poate îi este foame și i-am oferit din sandviciurile pe care le aveam la mine. La început a refuzat, probabil din jenă. Când a început însă să mănânce mi-am dat seama cât era de înfometat.

Nu știu în ce măsură, dumneavoastră, ca bărbați, mă puteți înțelege, dar n-am mai putut rezista și a trebuit să-mi ascund lacrimile… Sunt mamă și mă gândeam la fetița mea. Când a terminat de mâncat, mi-am scos fularul de la gât și i l-am dat… Eu aveam haină de blană și mă puteam lipsi de el… Dar iertați-mă, datorită surprinzătoarei dumneavoastră vizite, nu m-am achitat de obligațiile mele de gazdă! Cu ce doriți să vă servesc? O cafea sau o dulceață?

— Cu nimica, doamnă. Sunteți foarte amabilă, dar nu-i cazul să vă deranjați. Poate cu altă ocazie – spuse Apostolescu în timp ce-i examina chipul, care, nici într-

un caz, nu trăda sensibilitatea și bunătatea ce rezultau din relatarea interlocutoarei. Vă rog să vă continuați povestirea.

— În timpul călătoriei cu trenul, mi-a povestit că are o viață de familie foarte grea, mama vitregă și tatăl alcoolic, și că din cauza acestor nemulțumiri a încercat să plece din țară. Eu i-am explicat că nici în alte țări nu umblă câinii cu colaci în coadă și cel mai bine ar fi să se stabilească la un loc de muncă și să-și întemeieze un cămin. Mi-a răspuns că, după lunile pe care le-a petrecut în închisoare, la această concluzie a ajuns și el. Înainte de a coborî în Gara Brașov, mi-a spus că are câteva rude în București și atunci când le va vizita îmi va restitui și lucrurile pe care i le împrumutasem. În acest scop, a insistat și i-am dat adresa și numărul meu de telefon. După ce ne-am despărțit, mi-a trimis patru scrisori – zise ea arătând spre plicurile aduse mai înainte –, dar eu n-am răspuns la niciuna dintre ele…

— Probabil că datorită obligațiilor casnice? tatonă Simionescu.

Femeia păru puțin încurcată, apoi răspunse:

— Și asta a fost o cauză, dar nu determinantă… Eu l-am privit așa cum privește o mamă un copil, iar el, după cum mi-am dat seama din scrisorile primite, începuse să vadă altceva în mine… Acesta a fost principalul motiv pentru care nu i-am răspuns. Iar ulterior, după ce a

venit și la mine acasă, am considerat că-i cazul să-l îndepărtez.

— Când și în ce împrejurări a fost la dumneavoastră? întrebă Apostolescu.

— Pe la începutul lunii august, m-a chemat la telefon și mi-a spus că este în București și ar dori să stea de vorbă cu mine. Am fost de acord și pe la ora opt seara a venit aici. Când i-am deschis ușa, am rămas surprinsă văzând că are părul blond. Întrebându-l de ce l-a vopsit, mi-a motivat că au început să-i apară fire albe. După ce i-am dat să mănânce, l-am întrebat cu ce ocazie se află în București. Zicea că a venit cu un prieten de-al lui care este bucureștean, fără a-mi preciza despre cine-i vorba. Întrucât era ora înaintată, l-am culcat aici, zise ea arătând spre studioul din sufragerie, iar eu cu Mihaela dincolo, în dormitor. A doua zi dimineața, când m-am trezit, nu l-am mai găsit și am presupus că s-a înapoiat la Constanța, unde susținea că lucrează. Dar în seara aceleiași zile, fără a-mi mai fi dat vreun telefon prealabil, m-am trezit din nou cu el la ușă. N-am avut încotro și, după ce a mâncat cu noi, l-am lăsat iar să doarmă în sufragerie.

În dimineața «următoare, i-am explicat că nu pot să-l mai găzduiesc în continuare și l-am rugat să nu mai vină la mine. Mi-a răspuns că nu trebuie să-mi fac griji din cauza lui, deoarece chiar în aceeași zi va pleca să lucreze

la minele de uraniu. Am considerat situația clarificată și, prinsă de îndatoririle mele, uitasem de existența lui. Dar, după vreo două săptămâni, m-am trezit din nou cu el sunând la ușă pe la ora nouă dimineața, când mă pregăteam să plec de acasă. Trebuie să mărturisesc că, deosebit de faptul că insistența lui îmi călca pe nervi, începusem și să mă tem de el. În definitiv, de unde știam eu adevărata cauză pentru care fusese închis? Dacă era un criminal sau un tâlhar, care-și pusese în gând să mă prade? De altfel, chiar faptul că era într-o continuă peregrinare, și deci nu lucra nicăieri, mă obligă să mă întreb din ce trăiește. Nu?

Pe scurt, când am dat din nou cu ochii de el, fără să-l mai las în casă, l-am întrebat ce dorește. A început să bâiguie că a vrut să profite de faptul că trecea prin București, pentru a-și întrerupe călătoria cu trenul și a venit să mă vadă. M-am enervat şi, spunându-i că dacă mai vine pe la mine, chem miliția, i-am închis ușa în nas. Probabil că amenințarea mea și-a făcut efectul. De atunci nu l-am mai văzut. Asta-i tot ce pot să vă spun!

— Puteți preciza când v-a făcut ultima vizită? vru să știe Apostolescu.

— Cu două zile înainte de 23 August, adică în dimineața zilei de 21.

Anchetatorii mulțumiră gazdei pentru concursul acordat și părăsiră locuința.

*

— Dane – zise Apostolescu când ajunseră în stradă –, în noaptea asta dormim în paturile noastre, iar mâine dimineață fructificăm informația furnizată de doamna Anghelescu.

Capitolul XII
Titi Săndoi

Mașina anchetatorilor gonea cu viteză pe serpentinele care urcau spre Brașov. În jurul orei zece dimineața, opri la adresa furnizată de Tina Anghelescu.

Apostolescu mai verifică încă o dată numărul prins pe zidul căsuței și bătu în poartă.

Mai întâi se stârni larma provocată de un câine pricăjit, apoi, după ce mai bătu de câteva ori, în dosul gardului își făcu apariția o basma roșie, ascunzând părul unei femei. Când își săltă capul peste uluci, pentru a-i privi pe cei care băteau în poartă, Apostolescu îi văzu chipul supt și tuciuriu și aprecia că trebuie să aibă aproximativ cincizeci de ani.

— Ce doriți? întrebă ea, fixându-l pe detectiv cu ochiul drept; cel stâng, datorită unui pronunțat strabism, privea lateral, fără o țintă precisă.

— Dorim să discutăm cu Titi Săndoi…

— Nu-i acasă! îl întrerupse femeia și, grăbită, dădu să

le întoarcă spatele.

— Un moment! Suntem de la miliție – precizează Apostolescu.

Femeia se apropie din nou de gard și, cu o amabilitate care încerca să-i ascundă neliniștea, spuse:

— Titi este plecat… de vro două săptămâni. S-a angajat ca muncitor la o fabrică de zahăr…

— Vă rog să descuiați poarta. Peste gard e greu de discutat – spuse Apostolescu privind semnificativ în spatele lui, spre casele de pe cealaltă parte a uliței, de unde câteva persoane, atrase de prezența mașinii lor, asistau la discuție.

Pășind spre casă, în urma femeii, Simionescu avu posibilitatea să-i examineze ținuta vestimentară. Capotul avea mânecile scurte și era confecționat din același material ca și basmaua, dar mult mai uzat. În jurul șoldurilor avea petrecut un sorț alb. Care, la fel ca și călcâiele, expuse vederii de niște pantofi cu ștaifuri strivite, nu mai luase de mult contactul cu săpunul și apa.

În contrast cu aspectul femeii, casa, mobilată modest și cu un gust discutabil, era întreținută curată.

— Dumneavoastră cine sunteți? întrebă Apostolescu, după ce luară loc ne scaunele din jurul unei mese, acoperită cu o scoarță oltenească, similară celei așternute pe dormează și dușumea.

— Io-s mama lu' Titi. De ce-l căutați?…

A făcut ceva rău?

— La această întrebare încă nu se poate răspunde. Tot ce dorim de la el, deocamdată, este să-i cerem câteva explicații. Vă rog să ne spuneți unde-l putem găsi.

— Când a plecat de-acas', acu' v-o două săptămâni, a spus că a găsit un post la fabrica de zahăr din Bod… Da' parcă poți să crezi vrodată ce spune el…

— Știți cumva cu ce s-a ocupat în vara acestui an?

— Nu. Da' poci să vă zic c-a plecat p'ân februarie și s-a înapoiat acum două-trei săptămâni. Deși l-am întrebat, atât io cât și ta-su, n-a vrut să ne spuie ce-a făcut și p-unde a umblat. Dacă nu vedeam că are păru' mare, aș fi putut crede că a stat iar la-nchisoare… Auzi dumneata, să fie-n ultimu' an la școala de ucenici și să vrea să fugă din țară… Ba, mai mult, după ce-a ișit din închisoare, ta-su a obținut aprobarea să meargă-napoi la școală și să-și termine anu'… Da' credeți că a vrut?! S-a apucat să umble de colo-colo. Iar noi trebuie să plătim acum despăgubiri școlii… Și toate astea numai din cauza lui ta-su, care n-a știut niciodată să-l stăpânească…

*

— Pornește spre Bod – ceru Apostolescu șoferului după ce se urcară în mașină.

— S-ar părea că omulețul nostru este, cel puțin, un pic

licheluță – comentă Simionescu.

— Să nu uităm că relațiile ne-au fost furnizate de o mamă vitregă – răspunse laconic Apostolescu, în timp ce-și scormonea buzunarele în căutarea pachetului cu țigări.

*

După ce-i explicară șefului serviciului personal ce doresc, acesta îi rugă să ia loc în biroul lui și plecă să-l caute pe Săndoi.

Nu trecut mult timp și reveni însoțit de un tânăr îmbrăcat cu o salopetă pătată din abundență cu ulei...

— Dânsul este tovarășul Săndoi – anunță el, apoi, înțelegând că prezența sa ar inoportuna discuția pe care o doreau ofițerii, se scuză, spunând că este chemat de director, și părăsi biroul.

Era un băiat înalt și, deși bine legat, părea foarte suplu. Părul, ondulat și tuns cu grijă era negru la rădăcină, dar, după vreo doi centimetri, se metamorfoza într-o culoare cuprinsă între blond și platinat.

Trăsăturile feței erau atât de frumoase și bine armonizate, încât, pentru o clipă, Simionescu se gândi la Alain Delon. Singura deosebire dintre cei doi erau ochii lui Săndoi, mari și frumoși, dar negri ca smoala topită.

— Ia loc, te rog – îl invita Apostolescu, trecând pe

locul din spatele biroului și arătându-i scaunul din fața acestuia, pe care, până la venirea lui Săndoi, îl ocupase el.

Tânărul se conformă invitației în timp ce continua să privească, cu un aer de avansată plictiseală, chipurile celor doi bărbați din încăpere.

— Ți s-a spus de unde suntem, nu?

— Da – răspunse el acru. De la școala de ucenici pe care am părăsit-o… Și, probabil, ați venit pentru a-mi reaminti de despăgubirile pe care vi le datorez. N-aveți decât să-mi puneți poprire pe salariu! Am să vă plătesc până la ultimul ban, numai să mă scutiți de „prelucrări”!…

Apostolescu îi privi chipul atrăgător, gândindu-se la funcționarul de la serviciul personal, care nu divulgase adevărata lor calitate.

— Domnule Săndoi, suntem de la miliție! anunță Apostolescu, brusc.

— De la miliție?! repetă el surprins, apoi continuă, dând din cap cu resemnare:

— Înțeleg, înțeleg… Au schimbat tactica și v-au trimis pe dumneavoastră să mă convingeți… Da’ îşi pierd timpul de pomană… Eu…

— Un moment! îl întrerupse Apostolescu. Te informez că nu ne interesează situația dumitale școlară… ci cu totul altceva. Pentru început, te rog să ne

spui cu ce te-ai ocupat de când ai fost eliberat din închisoare.

Mai întâi se uită neîncrezător, apoi spuse cu impertinență:

— De fapt, ce înțelegeți prin „altceva”?

— Când am să consider că e cazul, te voi anunța! Răspunde la întrebarea pe care ți-am pus-o! Ce-ai făcut din momentul eliberării din închisoare?

Tonul imperios și aspru al anchetatorului îşi făcu efectul scontat. Săndoi deveni mai supus și începu să relateze:

— De la sfârșitul lunii decembrie, când am fost eliberat, și până la începutul lunii martie am stat acasă la părinți. Apoi, aflând că pe litoral se caută oameni, am plecat la Constanța, unde am rămas până spre sfârșitul lunii august, când m-am înapoiat acasă. După câteva zile, m-am angajat aici la fabrică, unde prestez munca de ungător la mașini… Pe scurt, cam asta am făcut.

— Da. Foarte pe scurt. Numai că pe mine mă interesează mai pe larg. Ia-o de la început și spune-mi unde și cu ce te-ai ocupat, după ce-ai plecat din casa părinților tăi?

Săndoi povesti, aproape o oră, unde a lucrat și cu ce s-a ocupat în cele aproape șase luni petrecute pe litoral, iar Simionescu îi stenografia spusele.

— Să revenim la ultimul tău domiciliu, vila

„Narcisa”. În ce cameră ai locuit?

— În camera 25.

— În ce interval?

— Între 10 și 20 august, când m-am înapoiat acasă, deoarece, terminându-se sezonul, nu se mai găsea de lucru.

— Cum ai obținut loc în camera 25, când dumneata nu mai erai angajat nicăieri?

— Mi-a cedat locul o cunoștință de-a mea, care avea camera repartizată, dar nu locuia în ea.

— Numele aceste cunoștințe?

— Petrică, restu’ numelui nu-l știu.

— De unde-l cunoșteai?

— Îl știam de pe plajă. În ziua când ne-a cedat camera 25, l-am întâlnit prin oraș și, întrebându-l într-o doară dacă nu știe pe undeva vreo cameră mai ieftină, ne-a oferit-o pe-a lui pentru suma de două sute de lei.

— Te-ai exprimat la plural. Cu cine mai erai?

— Cu un prieten de-al meu.

— Numele lui?

— Fănel Niculescu.

— A locuit și el cu tine?

— Da.

— Până când ați stat în camera 25?

— V-am spus! Până în seara zilei de 20 august, când ne-am înapoiat acasă…

— Ați părăsit camera împreună?

— Nu, Fănel spunea că vrea să mai stea câteva zile pe litoral.

— De unde-l cunoști pe Fănel Niculescu?

— Începând din luna mai, am lucrat în aceeași echipă, la construcții, și ne-am împrietenit.

— În lunile iulie și august unde ați lucrat?

Săndoi precizează șantierul unde lucrase cu prietenul lui și continuă:

— Eu mi-am primit lichidarea pe ziua de 16 iulie, deoarece echipa nu mai avea nevoie de lăcătuși, iar Fănel pe ziua de trei a lunii următoare.

— Cu ce te-ai ocupat din ziua de 16 iulie și până în 20 august, când ai părăsit Constanța?

— Făceam plajă, mă plimbam cu fetele sau mă duceam la câte un cinematograf.

— Nu mă interesează cum te-ai distrat, ci din ce ai trăit, dacă mai bine de o lună n-ai lucrat nicăieri?

— Pai n-am prea avut nevoie de bani, deoarece la prânz mâncam pe blat la cantinele unde lucrasem, și ne cunoșteau bucătarii, iar seara ne gospodăream din banii lui Fănel.

— Și n-ați încercat să vă angajați în altă parte?

— Ba da, dar fără să reușim. Fiind sfârșit de sezon niciun șantier nu mai angaja oameni. De altfel, dându-ne seama că n-o să mai putem rezista multă vreme fără

să muncim, ne-am hotărât să ne întoarcem la București și să ne căutăm servicii pe timpul iernii. Fănel promițându-mi că până-mi voi găsi de lucru am să pot sta la el acasă. Dar mama lui n-a fost de acord să locuiesc acolo și a trebuit să stau două zile la o cunoștință de-a mea. Văzând că în acest interval n-am putut obține un serviciu, oare să-mi convină, m-am dus la Fănel și i-am spus că eu plec înapoi pe litoral. Nici n-am apucat să-mi exprim intenția și Fănel s-a declarat de acord să vină și el cu mine, mai cu seamă că mai avea de ridicat un rest de bani de pe șantierul unde lucrase.

— Când ați revenit în Constanța?

— Chiar în după amiaza respectivă, adică în ziua de 9 august. În noaptea aceea am dormit în gară. A doua zi ne-am întâlnit, așa cum v-am spus, cu Petrică, care ne-a cedat camera lui de la vila „Narcisa". Până în ziua de 16 august, când Fănel a primit cei cinci sute de lei pe care i-a obținut vânzându-și fâșul.

— Spuneai că ai locuit două zile la București, la cine anume? Numele și adresa.

Săndoi făcu precizarea cerută. Se referea la Tina Anghelescu.

— De unde o cunoști pe doamna care te-a găzduit?

— Este o doamnă căreia îi voi rămâne recunoscător toată viața pentru felul în care m-a ajutat când am fost la nevoie…

Depoziția martorului concorda cu relatarea făcută de Tina Anghelescu la audierea din ziua anterioară.

— Acum te rog să revii la ziua de 20 august și să ne spui tot ce-ai făcut până în momentul în care ai părăsit Constanța – ceru Apostolescu.

— În ziua aceea, când ne-am trezit, cred că era zece dimineața, am plecat pe plaja de la Eforie, unde aveam întâlnire cu două fete. Când am ajuns la locul convenit, am constatat că fetele ne trăseseră clapa și nu veniseră. În speranța că totuși vor veni, ne-am dezbrăcat și am stat la soare, dar n-au mai apărut. Pe la ora unu a venit un băiat și a stat de vorbă cu Fănel…

— Cine era băiatul?

— Habar n-am. Tot ce pot să vă spun este că în noaptea precedentă, când a venit acasă, l-am găsit dormind pe cel de-al treilea pat al camerei noastre. A doua zi, când m-am trezit, musafirul nostru era deja plecat.

— Continuă relatarea din momentul în care a venit musafirul din noaptea precedentă. Ce-a discutat cu Fănel?

— Nu știu, deoarece a venit în timp ce eu înotam și a plecat mai înainte de a ajunge lângă ei. Când m-am înapoiat, Fănel mi-a spus că am venit la timp, deoarece trebuie să plece undeva. Înainte de a pleca, ne-am înțeles să ne vedem la vilă pe la șase seara. Eu am mai

rămas pe plajă încă vreo oră, apoi m-am dus și am mâncat la cantină. Când am terminat de servit masa, m-am întors la vilă și m-am culcat. Am dormit până pe la șapte seara, când Fănel s-a înapoiat acasă și mi-a spus să mă scol și să ieșim la aer. După ce ne-am plimbat vreo două ore, fără să fi putut „agăța" vreo fată, Fănel a cumpărat o sticluță de lichior și ceva de mâncare și ne-am întors la vilă.

În timp ce mâncam, am ridicat problema perspectivelor noastre la Eforie și am ajuns la concluzia că a venit momentul să ne luăm tălpășița, altfel riscam să rămânem și fără bani de tren. Fănel a fost de acord că trebuie să plecăm cât mai repede și mi-a propus să plec chiar în noaptea aceea…

— Singur?

— Da. Deoarece spunea că în noaptea respectivă avea întâlnire cu o doamnă și nu voia să piardă ocazia de-a o vedea.

— Nu înțeleg. Cine-l împiedica să se vadă cu ea. Iar a doua zi să plece cu tine?

— Păi voia s-o aducă la noi în cameră.

— Și ce-i cu asta?! Se jena de tine?

— Aceeași întrebare i-am pus și eu, mai ales că noi am mai făcut chestii d-astea cu duiumul. Mi-a răspuns că este vorba de o femeie căsătorită, care nu dorește să fie văzută de altcineva.

— Bine. Continuă din momentul în care ați terminat de mâncat.

— Întrucât până la plecarea trenului mai aveam încă două ore, ne-am apucat să jucăm poker. După vreo jumătate de oră a venit și Petrică, spunând că a fost prin apropiere și s-a gândit să ne facă o vizită. L-am tratat și pe el din lichiorul pe care-l cumpărasem, apoi, după vreun sfert de oră, a plecat. Probabil plictisindu-se să ne vadă jucând cărți.

Când am rămas singuri, mi-am strâns bagajul și m-am dus cu Fănel la gară. Înainte de plecarea trenului, ne-am înțeles să păstrăm legătura prin poștă. Ultima oară când l-am văzut pe Fănel a fost pe peron, când ne-am despărțit. Asta-i tot ce pot să vă spun!

— De la Eforie, ai plecat direct spre Brașov?

— Nu, m-am oprit în București pentru a-i mai face o vizită doamnei de care v-am vorbit.

— La ce oră a plecat trenul din Eforie?

— Pe la unsprezece și jumătate.

— Și nu ți s-a părut curios faptul că prietenul tău urma să se întâlnească atât de târziu, după miezul nopții, cu o femeie căsătorită? Cine era această „doamnă”?

— Eu n-o cunosc și nici nu știu cum se numește… Fănel mi-a povestit că a agățat-o în după-amiaza acelei zile, când eu am rămas singur pe plajă. Spunea că a

cunoscut-o într-un magazin și că soțul ei a fost rechemat la serviciu…

— Atunci, cu atât mai mult, de ce nu se vedea cu ea mai devreme?!

— Deoarece în vila în care locuia dânsa mai stăteau și niște prieteni de-ai familiei. De aceea, pentru a putea veni la întâlnire cu Fănel, trebuia să aștepte până se culcau cunoștințele ei.

— În ce vilă locuia această doamnă?

— Nu știu. Eu n-am întrebat, iar Fănel, sunt sigur, n-a precizat.

Apostolescu se uită gânditor spre Simionescu, parcă cerându-i sprijinul.

— Da', de fapt, ce s-a întâmplat? întrebă Săndoi în timp ce privirile sale încercau să ghicească răspunsul pe chipurile impenetrabile ale anchetatorilor.

— Vreau să ne dai câteva lămuriri – zise Apostolescu, fără să-i ia în considerare întrebarea. Ai spus că, în noaptea precedentă plecării tale de la vila „Narcisa", ai găsit un străin dormind în camera voastră și că a doua zi, când te-ai trezit, acesta era plecat. Așa e?

— Da.

— Te rog să ni-l descrii.

Întrebarea păru să-l deruteze pe Săndoi.

— Știți… De fapt, nu l-am văzut cum arăta la chip… Când m-am întors acasă, l-am găsit dormind cu fața în

jos, în pernă…

— Atunci cum ți-ai dat seama că era una și aceeași persoană cu bărbatul cu care discutase Fănel? Mai ales că, după spusele tale, l-ai văzut numai de departe. Poate că l-ai confundat? insinuă Apostolescu.

— Nu se poate să-l fi confundat, răspunse Săndoi cu convingere. L-am recunoscut după haine și după păr. În noaptea când l-am găsit dormind la noi, pe un scaun era o haină maron și, deasupra acesteia, un pantalon din stofă bej. Deosebit de asta am remarcat că avea părut vopsit blond, ca și al meu. Adică, deși nu i-am văzut fața, sunt sigur că tot el a fost și pe plajă…

— Lui Fănel nu i-ai cerut explicații asupra persoanei care dormise la voi în cameră?

— Firește că da! Mi-a răspuns că era un electrician și anul trecut au lucrat împreună pe același șantier. A adăugat apoi că s-au întâlnit întâmplător și, pentru că amicul lui s-a plâns că n-are unde dormi, l-a invitat să se culce la noi. N-am văzut nimic rău în asta, tot aveam un pat disponibil.

— Ți-a spus cum se numește?

— Nu. De altfel, ce mă privea pe mine?

— Poți să ne mai dat și alte semnalmente, în afara ținutei vestimentare?

— Tot ce-am mai remarcat, când am ieșit din apă și m-am apropiat de ei, este că era scund și slăbuț…

— Dacă era îmbrăcat cu haina, cum ți-ai putut da seama că era slăbuț?

— Dar e simplu – răspunse Săndoi zâmbind cu superioritate. Mai întâi pieptul, care se zărea printre reverele hainei sale, era prea scofâlcit față de lățimea umerilor. Apoi, în clipa când s-a întors, pentru a se îndepărta de Fănel, am văzut că umerii hainei sale erau prea drepți pentru a nu fi burdușiți cu vatilină.

Apostolescu îl privi un moment gânditor, probabil întrebându-se în ce măsură poate pune bază pe spiritul de observație al interlocutorului, apoi întreabă:

— În ceea ce privește chipul ce ne poți spune?

— Datorită distanței care ne despărțea, cred că erau vreo zece-cincisprezece metri, am mai remarcat că, deși era bronzat, avea tenul alb și ochii de culoare deschisă, cred că albaștri.

— Cum se explică că lui Petrică, prietenul care v-a vizitat în noaptea de 20 august, i-ați spus că mai staţi până la sfârșitul lunii, când voi hotărâserăți să plecați, pe rând, în următoarele douăzeci și patru de ore? îl luă repede Simionescu.

Săndoi răspunse cu promptitudine:

— Petrică zicea că a trecut întâmplător pe la vilă, dar noi știam adevăratul scop al vizitei sale… Dorea să se asigure că nu plecăm fără să-i dăm cei două sute de lei pentru chirie. Încă din prima zi hotărâserăm să-l ducem

cu vorba și s-o ștergem fără să-i plătim. De aceea, pentru a câștiga timp, i-am spus că mai rămânem până la sfârșitul lunii.

— Ce ați băut în seara de 20 august? întrebă Apostolescu.

— Un sfert de kilogram de lichior de portocale, din care l-am servit și pe Petrică.

— Altceva nimic?

Interlocutorul negă printr-o clătinare a capului.

— Când Fănel a venit acasă, și ți-a propus să ieșiți la plimbare, ai avut impresia că era băut?

— Nu, n-am remarcat să fi băut ceva.

— Ți-a povestit ce-a făcut și cu cine s-a văzut de la ora unu, când a plecat de pe plajă, și până la șapte seara, când s-a înapoiat la vilă?

— Mi-a spus, numai în treacăt, că s-a întâlnit cu niște prieteni de-ai lui.

— A precizat cu cine?

— Nu.

— Cunoști acest bărbat? întreabă Apostolescu arătându-i fotografia victimei.

Mai întâi o privi distrat, apoi, dându-și seama ce reprezenta, un fior de oroare îi scutură umerii și înapoind-o repede anchetatorului, spuse, cu dezgust:

— Nu-l cunosc! Cine-i monstrul ăsta?!

— Dă-mi, te rog, adresa lui Fănel Niculescu – ceru

Apostolescu, fără să-i răspundă.

După ce Simionescu îşi notă adresa, Apostolescu spuse:

— Poți să te întorci în fabrică și să-ți vezi de treburile tale.

Capitolul XIII
Suspectul

Mașina anchetatorilor porni spre București.

— N-ai impresia că motivarea lui Fănel Niculescu, pentru a mai rămâne o noapte la vilă, este „nițel" cam trasă de păr? întrebă Simionescu.

— Așa se pare… Dacă, într-adevăr, povestea cu femeia era reală, ar fi trebuit să vorbească despre ea de îndată ce l-a sculat din somn pe Săndoi… sau în timpul celor două ore de „aerisire"! Dar nu mai puțin interesantă este și cealaltă relatare, oare se referă la bărbatul cu haină maron și părul vopsit.

— La asta mă gândeam și eu. Pe de-o parte apariția lui, așa pe neașteptate, în camera 25, unde a dormit, apoi discuția dintre acesta și Fănel pe plajă… Oare chiar atât de întâmplător să se fi întâlnit și a doua oară?… Și nu numai atât, dar de îndată ce a discutat cu el, Fănel și-a adus aminte că are niște treburi și a părăsit plaja.

— Așa este, Dane. Prea multe coincidențe sunt legate

de persoana acestui musafir cu părul vopsit. După lămuririle date de Săndoi, cred că am putea admite următoarea ipoteză: Fănel și „Blondul” au pus la cale atragerea unei victime în camera 25. După ce aceasta a fost îmbătată, conform avizului dat de medicul legist, a fost violentată în cameră, așa cum au arătat urmele de sânge de pe divan, și apoi înecată în lac. De altfel, această prezumție este susținută și de precipitata expediere a lui Săndoi din vilă, unde presupușii criminali stabiliseră să-și suprime victima. Ai vreo observație?

— Consider că varianta e bine înnodată!… Și abia aștept să aud explicațiile lui Fănel Niculescu.

*

Automobilul miliției opri, pe o stradă liniștită, în fața unei căsuțe modeste, dar bine întreținută.

Apostolescu, urmat de Simionescu, împinse poarta, care era numai sprijinită de canat și intră într-o curte plină cu răsaduri de florii. Se îndreptă spre veranda de sticlă a casei și bătu ușor în ușa lăsată larg deschisă.

Nu mai trebui să-și repete gestul, deoarece un zgomot de pași precedă apariția unei femei în pragul ușii. Era de înălțime mijlocie – mică, dolofană și părea să aibă în jur de patruzeci de ani.

— Pe cine căutați? se interesă ea, observându-i pe detectivi cu o vădită curiozitate.

— Am dori să stăm de vorbă cu Fănel Niculescu – spuse Apostolescu, pe când privea obrazul oval și plăcut al femeii.

— Îmi pare rău, dar nu este acasă. E plecat în provincie.

— Sunteți rudă cu el?

— Da. Sunt mama lui. Da' în ce problemă îl căutați?

— Suntem de la miliție, doamnă, și am dori să-i cerem niște relații…

— Ce s-a întâmplat?! A făcut vreo prostie…? se sperie ea.

— N-aș putea să vă răspund la această întrebare până nu discutăm cu el… Știți probabil cum e munca noastră? Până la elucidarea unui caz bănuim pe toată lumea, chiar și pe martori… răspunse căpitanul pentru a o liniști.

— Vă rog să poftiți în casă – îi invită ea, retrăgându-se din ușă pentru a le face loc să între.

Prima cameră, care urma marchizei, era mobilată cu o sufragerie modernă și ieftină, al cărui furnir, de culoare închisă, lucea ca o oglindă; de altfel curățenia și ordinea domneau în întreaga încăpere.

— Vă rog să luaţi loc – spuse ea arătând masa din mijlocul camerei. Cu ce să vă servesc? O dulceață… o cafea?

— Sunteți foarte amabilă, dar vă rog să nu vă

deranjați – spuse Apostolescu în timp ce luau loc pe scaunele tapițate. Poate cu altă ocazie… – adăugă el pentru a nu jigni bunăvoința gazdei. Acum suntem grăbiți.

Femeia ridică din umeri, într-un gest de politicoasă resemnare, și, luând loc pe un scaun, zise:

— Vă rog să-mi spuneți ce s-a întâmplat, de-i căutați pe fiul meu?

Apostolescu îi privi câteva clipe obrazul grăsuț, încadrat de un păr negru și ondulat, și răspunse, nu atât din tactică polițienească cât pentru menajarea unei mame:

— Doamnă este vorba de un accident mai grav, la care s-ar părea că a participat, într-un fel sau altul, și fiul dumneavoastră. De aceea, am vrea să discutăm cu dânsul, pentru a ne da seama în ce măsură ne poate ajuta la clarificarea cazului de care ne ocupăm.

— Când a avut loc accidentul la care vă referiți?

— Acum vreo trei săptămâni…

— Îmi pare rău, pentru dumneavoastră, dar nu cred că el este omul de care aveți nevoie. Fănel lipsește din București de la începutul lunii august, așa că…

— Puteți preciza ziua când a plecat din capitală?

— Pot să vă spun cu precizie, că era într-o sâmbătă. În ceea ce privește ziua, nu mai știu atât de bine dar cred că era 8 sau 9 august.

— Cum de rețineți atât de bine că a plecat într-o sâmbătă? păru să se îndoiască Apostolescu.

— E simplu. În ziua aceea am aranjat să mergem în vizită la niște rude din provincie, dar, când am venit acasă, nu l-am mai găsit. Plecase cu un prieten de-al lui.

— Cine era prietenul cu care plecase?

— Nu știu cum îl cheamă. Când s-a înapoiat acasă, cu două zile mai înainte, era însoțit de un băiat cu părul blond. Fănel mi-a explicat că au lucrat împreună pe un șantier la Constanța și că ar vrea să-l ajute să-și caute de lucru în București. Până la găsirea serviciului, Fănel m-a rugat să fiu de acord ca prietenul lui să locuiască la noi. Deosebit de faptul că n-avem decât două camere, vă mărturisesc că nici el nu mi-a plăcut. Un bărbat care umblă cu părul vopsit, după părerea mea, e neserios și nu doream ca Fănel să fie prieten cu el. Pe scurt, am refuzat să-l găzduiesc.

Cum vă spuneam, când am venit acasă sâmbătă, pe la prânz, am constatat că Fănel. Fără să-mi fi scris vreun rând barem, îşi luase geamantanul cu lucruri și plecase. A doua zi, o vecină mi-a povestit că l-a văzut plecând împreună cu un tânăr cu părul blond. Desigur, însoțitorul lui nu putea fi altcineva decât băiatul de care v-am vorbit, acela cu părul vopsit. Deci, întrucât Fănel n-a mai venit în București de aproape o lună de zile, probabil că nu el este omul pe care-l căutați – adăugă ea

cu convingere.

— De, eu știu? se arăta încurcat Apostolescu. S-ar părea că aveți dreptate când spuneți că fiul dumneavoastră nu poate fi amestecat în afacerea de care ne ocupăm, dar meseria noastră ne obligă să stăm de vorbă cu toți cei care ar putea să ne ajute… Până nu ne convingem că, într-adevăr, nu ne poate fi de folos, nu putem renunța la o discuție cu el. De aceea, v-am rugat să ne spuneți unde l-am putea găsi.

— Îmi pare rău, dar nu vă pot ajuta. Conform unui obicei prost, niciodată nu-mi scrie unde se află și ce face.

— Nu știți nici în ce oraș se află?

— Nu. Probabil că dumneavoastră vi se pare curios, dar eu m-am obișnuit cu aceste tăceri, care pot dura și jumătate de an.

— Spuneați că aveți niște rude în provincie, n-ar putea să se afle acolo?

— Nu, deoarece mi-ar fi scris ele că Fănel s-a dus pe acolo.

— Oricum, pentru bună ordine, am să vă rog, să ne dați adresele rudelor și cunoștințelor dumneavoastră mai apropiate.

Amfitrioana dădu câteva adrese și Simionescu se grăbi să și le noteze în carnet.

— Cu asta am cam terminat – spuse Apostolescu ridicându-se de pe scaun, apoi, părând că și-a amintit

ceva, continuă:

— Apropo, de unde sunteți de fel? Chiar din București?

— Nu. M-am stabilit în București cu vreo zece ani în urmă. Familia mea este din Buzău.

— Aha! Așa se explica de ce-mi păreți atât de cunoscută. Și eu am locuit în Buzău, până acum vreo trei ani – spuse el, cu atâta nonșalanță, încât Simionescu, care-l cunoștea de când erau copii și furau împreună caise de prin curțile vecinilor, din cartierul Obor, trebui să-și disimuleze uimirea.

Doamna, bucuroasă că și-a întâlnit un concetățean, spuse pe ce stradă a locuit, iar Apostolescu preciză și el o stradă din vecinătatea acesteia, unde chipurile ar fi locuit și el.

— Probabil că și pe Fănel îl cunosc. Aveți cumva vreo fotografie de-a lui pe acasă?

— Staţi un moment s-o caut – zise ea trecând grăbită în cealaltă cameră.

Reveni în scurt timp și îi înmână detectivului o fotografie.

În imaginea acesteia apărea un bărbat suplu și foarte înalt, stând în fața verandei, iar lângă el se afla interlocutoarea lor, care-i ajungea cu capul până la umăr. Tânărul era brunet, la fel ca mama lui, și avea trăsături regulate și frumoase.

— Da, e frumușel… – comentă Apostolescu, de astă dată cu sinceritate. De altfel, are și cui să-i semene… adăugă el privind-o semnificativ.

Evident, gazda, din modestie, se grăbi să respingă, complimentul, iar Apostolescu o convinse să-i împrumute fotografia pentru câteva zile.

Înainte de a părăsi casa, Apostolescu îi arătă fotografia necunoscutului pescuit în Lacul Techirghiol și, în conformitate cu uzanțele polițienești, o întrebă dacă, întâmplător, cunoaște victima.

Femeia examină fotografia și, după ce-și scuturâ umerii terifiată, spuse:

— Nu, nu-l cunosc! Da' ce-a pățit sărmanul?

— S-a înecat, doamnă.

Apoi, fără să-i mai dea timp să facă vreo legătură între persoana înecatului și motivul pentru care fiul ei era căutat de miliție, se grăbiră să-și ia rămas bun și să plece.

*

— Ascultă, șefu' – comentă Simionescu după ce se urcară în mașină –, când naiba ai locuit la Buzău?! Oare n-oi fi tu gloriosul urmaș al celebrului baron Münchhausen, fără ca eu să fi aflat până acum?!

Apostolescu dădu cu tristețe din cap.

— Avem o meserie ingrată, Dane. Există oare situație mai penibilă decât aceea de a anunța o mamă că are un

copil criminal?! Am făcut tot ce-am putut pentru a-i înlătura zbuciumul… cel puțin deocamdată…

— Și acum ce facem? Îl dăm la urmărire generală?

— N-avem altă soluție. Punem locuința sub supraveghere, cerem o verificare la adresele rudelor și prietenilor săi și dăm la multiplicat fotografia băiatului pentru a fi utilizată la urmărirea sa!

Partea a doua

Capitolul XIV
Apostolescu vrea să se retragă

A doua zi dimineața, Apostolescu și Simionescu abia intraseră în biroul ce le fusese rezervat la I.M.J. Constanța și, după o scurtă ciocănitură în ușă, apăru căpitanul Vasiliuc și sergentul major Grigore.

— Cum v-ați petrecut timpul pe alte meleaguri? se interesă Vasiliuc, după ce-și strânseseră mâinile și luară cu toții, loc pe scaune.

— Grozav! Dar voi ce sunteți atât de exuberanți? Ați fost avansați între timp?

— Aș! Dinspre partea asta, din păcate, nimic nou… – se prefăcu supărat Vasiliuc. Altu-i motivul satisfacției noastre. Am aflat cine au fost cei doi locatori ai camerei 25! Bineînțeles, nu mai înainte de a ne rupe picioarele

pe o duzină și jumătate de șantiere, împrăștiate pe întregul litoral…

— Un moment! îl întrerupse Apostolescu zâmbind. Să nu-mi spui că se numesc Săndoi și Niculescu… că pe ăștia i-am luat deja în colimator!

Toată veselia noilor veniți dispăru.

— Păi bine, dacă știați cine sunt, de ce ne-ați mai lăsat să ametim în căutarea lor?!

— Acum două zile, când am direcționat cercetările, habar n-avem cine sunt. Abia ulterior i-am depistat, îl liniști Apostolescu și începu să le relateze ce a făcut în ultimele zile.

Când termină de vorbit, Vasiliuc spuse:

— În concluzie, toate bănuielile se îndreaptă către numitul Fănel Niculescu?

— Întocmai! De altfel, înainte de a porni spre Constanța, am cerut I.G.M.-ului să-l comunice pe întregul teritoriu la: „Urmăriți-Prindeți-Arestați”.

— Și până la dibuirea lui ce avem de făcut? O astfel de acțiune poate da rezultate într-un interval cuprins între șase ore și șase luni!… Ceea ce, de fapt, nu-i chiar același lucru, nu?! spuse posomorât Vasiliuc.

— Nu te pot contrazice, cam așa stau lucrurile… – zise Apostolescu înălțându-și umerii într-un gest de resemnare. Totuși, în paralel, mai avem o pistă care trebuie urmărită. Din discuțiile pe care le-am avut cu

Săndoi, a rezultat că bănuitul a contactat un necunoscut, care pare destul de interesant pentru a ne învrednici să dăm de el. Individul respectiv a dormit în camera 25, în noaptea de 19 spre 20 august și a doua zi dimineața a dispărut. În cursul aceleiași zile, pe la ora prânzului, necunoscutul reapare pe plajă și stă de vorbă cu Niculescu, iar când îl vede pe Săndoi. Ieșind din apă și apropiindu-se de ei, se îndepărtează. Câteva minute mai târziu, pe neașteptate, Niculescu îl anunță pe Săndoi că are puțină treabă și pleacă. Această „nițică treabă" a durat aproximativ șase ore, de la ora unu până la șapte seara, când revine la vilă și-l poftește la o plimbare pe Săndoi. Bănuitul, fără să explice pe unde a umblat întreaga după-amiază, îi propune colegului său să părăsească camera chiar în noaptea aceea, deoarece vrea să aducă o femeie. Martorul este de acord și astfel, Niculescu rămâne. După miezul nopții, unicul locatar al camerei și poate trece la uciderea victimei. Dar, pentru a-și realiza fărădelegea, mai avea nevoie de ceva, de un complice. Altfel nu văd cum ar fi putut să transporte victima, de unul singur, până în lac.

Și Apostolescu începu să-și expună suspiciunile pe care le avea în legătură cu necunoscutul ce dormise în camera 25.

Sergentul major Grigore, care până atunci stătuse cuminte, privind și ascultând pe cei ce vorbeau, spuse

nemulțumit:

— De ce, tovarășe căpitan? Pentru că a avut ghinionul să doarmă într-o cameră unde s-a comis un omor, douăzeci și patru de ore mai târziu?… Sau pentru că s-a întâlnit întâmplător pe plajă cu bănuitul?… Faptul că a dormit la acesta, și a doua zi a stat cu el de vorbă, pe plajă, n-ar putea fi numai o simplă coincidență?

În timp ce subofițerul îşi argumenta punctul de vedere, Apostolescu îl privise amuzat pe sub pleoape:

— *Grigore, de la* început trebuie să reții că într-o afacere criminală, spre deosebire de alte situații, repetarea a două fapte similare nu poate fi considerată ca întâmplătoare. Asta ca principiu de anchetă. De altfel, deosebit de cele două întâmplări, pe care le-ai considerat „coincidențe", mai sunt încă trei ce vin să întărească supoziția mea:

— În primul rând, locul unde au făcut plaja a fost ales de Niculescu, deoarece el aranjase acolo o întâlnire cu două fete. Această ipoteză explicând: atât faptul că necunoscutul a intrat îmbrăcat, adică cu intenția expresă de a întâlni pe cineva, cât și pe acela că l-a depistat, într-un loc unde se aflau zeci de mii de oameni, așa de ușor pe Niculescu.

În al doilea rând, necunoscutul a apărut exact în momentul în care lipsea Săndoi, și a dispărut, cu aceeași promptitudine, la revenirea acestuia din mare.

În al treilea rând, oare hotărârea lui Niculescu de a părăsi plaja, așa nitam-nisam, curând după ce a discutat cu necunoscutul, să fie tot o întâmplare?

În timp ce subofițerul Grigore, părând convins de argumentele lui Apostolescu, îşi înclină capul aprobator, interveni căpitanul Vasiliuc.

— Într-adevăr, numărul coincidențelor, legate de persoana celui ce-a fost găzduit în camera 25 este cu mult mai mare decât trebuie pentru a-i cere niște explicații asupra felului în care și-a petrecut timpul în noaptea omorului. Din păcate, deși imperioasă, această necesitate rămâne, cel puțin deocamdată, în stadiu de deziderat! Dacă despre Niculescu, presupusul criminal, avem toate datele și putem spera să aflăm în curând despre arestarea lui, în ceea ce-l privește pe chiriașul de-o seară al camerei 25, nu știm nimic. Cu semnalmentele furnizate de Săndoi (statură mică, slăbuț și părul vopsit blond) e greu să-l depistăm… Chiar dacă adăugăm și amănuntul că este îmbrăcat cu o haină maron și pantaloni bej – glumi căpitanul cu amărăciune.

Simionescu, aparent, foarte preocupat de introducerea unei pietre noi în bricheta sa, ridică privirea spre Vasiliuc.

— Mai este ceva… – zise el punând pe birou bricheta demontată și scoțându-și din buzunar carnețelul de notițe. După ce-l răsfoi, fără prea mare grabă, preciză…

la întrebarea, ce explicații a dat Fănel Niculescu asupra persoanei care a dormit în camera voastră, martorul Săndoi a răspuns: „este electrician și anul trecut am lucrat împreună pe același șantier…”

— E clar? întrebă Apostolescu, în timp ce Simionescu se grăbi să-și meșterească bricheta.

— Adică! exclamă îngrozit subofițerul Grigore. În concluzie trebuie să verificăm toate șantierele pe care a lucrat bănuitul?!

— Am înțeles. Purcedem la identificarea electricianului – spuse plouat Vasiliuc.

— Îmi pare rău, știu că e o muncă pe cât de dificilă pe atât de dezagreabilă, dar n-avem de ales… – zise compătimitor Apostolescu. Și adăugă:

— Întrucât identificarea electricianului și arestarea lui Niculescu necesită un timp mai îndelungat, pentru a nu ne pierde vremea pe aici, eu și locotenentul Simionescu ne înapoiem la I.G.M., iar dumneavoastră preluaţi răspunderea anchetei.

*

Tocmai se pregăteau să părăsească biroul, când intră un subofițer care-l anunță pe Apostolescu că șeful inspectoratului județean dorește să-l vadă.

— Așteaptă-mă, Dane. Mă duc să văd despre ce-i vorba… – spuse Apostolescu îndreptându-se spre ușă.

*

Colonelul Bogdănoiu era un bărbat între două vârste, înalt, gras și bine bronzat, atât de soare cât și de la natură.

— Ia loc, căpitane, și spune-mi cum merge ancheta în cazul necunoscutului înecat în Lacul Techirghiol, întrebă el cu jovialitate.

După ce-și termină relatarea, Apostolescu spuse:

— În aceste condițiuni, consider că prezența noastră aici devine inutilă și, cu acordul dumneavoastră, vrem să ne întoarcem la București.

— Dragă, eu personal n-am nimic împotrivă, dar s-ar părea că șeful dumitale, colonelul Alexandrescu, este de altă părere. Citește, te rog, scrisoarea asta! spuse el întinzând peste birou o coală de hârtie roșie, dactilografiată.

Apostolescu luă scrisoarea și, văzând în colțul de sus din dreapta, antetul, „Scotland Yard – British National Bureau for Interpol", începu s-o citească intrigat.

„Domnule inspector,

Urmare a relațiilor de colaborare dintre birourile noastre, vă rugăm să ne acordați sprijinul dumneavoastră pentru arestarea și extrădarea învinuitului Harry Holliday – cetățean britanic.

Susnumitul este evadat din închisoarea Dartmoor, unde trebuia să execute o pedeapsă cumulativă de 147 de ani,

pentru jafuri cu mâna înarmată, dublă omucidere, escrocherii, trafic de narcotice etc.

Deși de la data evadării, 4 august a.c., a fost căutat în mod asiduu, atât de poliția britanică cât și de Interpol, nu i s-a putut da de urmă.

Solicitarea concursului biroului dumneavoastră se datorește unei informații furnizate de un detectiv din Departamentul de investigații criminale, care și-a petrecut concediul pe teritoriul românesc, la Mamaia. Acesta, revenind în Anglia acum câteva zile și aflând de evadarea criminalului, a raportat că l-a zărit pe numitul Harry Holliday intrând în holul Hotelului „Perla". Atunci când l-a văzut, aproximativ în a doua decadă a lunii august, știind că Harry Holliday este în închisoare, s-a gândit numai la o asemănare de persoane și nu i-a acordat nicio atenție.

Față de cele arătate, vă rugăm să ne obligați cu obișnuita dumneavoastră amabilitate și să dispuneți cercetările de rigoare.

Rămânând în așteptarea răspunsului dumneavoastră, vă transmitem alăturat principalele date de identificare ale criminalului (fișa antropometrică, fotografia față-profil și cele 10 impresiuni digitale).

Al dumneavoastră,
Superintendant
(ss) Indescifrabil

— Ce părere ai? întrebă colonelul Bogdănoiu, după ce Apostolescu așează scrisoarea pe birou.

— Că este interesantă… Bineînțeles, cu condiția ca detectivul, care afirmă că l-a văzut pe Holliday la Mamaia, să nu-l fi confundat.

— Întrucât ambele ipoteze, aparent, sunt la fel de posibile, trebuie să stabilim care dintre ele este cea reală.

— Având în vedere datele de identificare puse la dispoziție de Scotland Yard, nu cred că va fi greu pentru anchetatorii dumneavoastră să clarifice această situație – se eschivă Apostolescu, dornic să ajungă mai repede în Capitală.

— Sunt de acord cu ce spui, căpitane – spuse colonelul zâmbind ironic –, dar ai ghinion! Uită-te și la apostila de pe scrisoare.

Apostolescu recunoscu, în partea stângă a textului dactilografiat, scrisul nervos al colonelului Alexandrescu: „Tov. Bogdănoiu, vă rog să fiți de acord ca investigațiile să fie conduse de căpitanul Nicu Apostolescu din I.G.M.”.

— E clar? se interesă vădit amuzat colonelul.

— Dacă remarcam indicația șefului meu de la început, să știți că ceream voluntar preluarea acestei afaceri – afirmă îmbufnat Apostolescu.

Capitolul XV
Harry Holliday

Mașina ieși din Constanța și se angajă pe bulevardul ce făcea legătura cu stațiunea Mamaia.

— Crezi că e ceva adevărat în toată această afacere? întrebă posomorât Simionescu.

— Fără nicio îndoială, misiunea noastră! spuse sarcastic Apostolescu și îşi întoarse capul spre lacul Sutghiol, care se zărea prin geamul portierei, pe partea stângă a șoselei.

— Admițând că, într-adevăr, detectivul englez l-a zărit pe gangsterul căutat de Scotland Yard, mai mult ca sigur că respectivul a luat-o din loc… Doar nu era atât de prost încât să rămână trei săptămâni la Mamaia.

— Nu fii atât de sceptic. Poate s-a îndrăgostit de vreo romăncuță și s-a stabilit în Mamaia, până la consumarea idilei amoroase – îl tachină Apostolescu.

Când Simionescu îşi scoase bricheta și îşi aprinse țigara, pe partea dreaptă a șoselei apărură pompa de benzină „Peco” și, puțin mai departe, primele clădiri ale stațiunii Mamaia.

Mașina se strecură pe cea de-a doua alee, care se deschidea pe partea dreaptă și, după ce străbătu vreo 20 de metri, stopă în fața unei clădiri, moderne și frumoase, cu 9 etaje.

După ce urcară câteva trepte și ajunseră în holul elegantului hotel, se îndreptară către biroul de recepție.

Ajungând lângă stelajul care împiedica vizitatorii să intre în nișa ce adăpostea biroul propriu-zis, Apostolescu îşi rezemă coatele pe poliță. În fața lor se afla o femeie, lucrând de zor la birou, netrădându-și prezența decât prin spatele unei uniforme bleu-ciel, ca a stewardeselor de la Tarom, cu umerii taiorului parțial camuflați sub un păr negru, bogat și ușor ondulat.

Pentru a-și anunța prezența, Apostolescu lovi ușor cu vârful degetelor în poliță. Dar, fie că fusese prea discret, fie că era prea ocupată cu treburile ei, funcționara nu reacționă.

Abia după ce Apostolescu mai repetă o dată gestul, capul funcționarei începu să pivoteze spre stânga și claia de păr negru fu înlocuită cu un obraz oval și alb, străjuit de doi ochi mari şi negri.

Fără să se ridice de pe scaun, într-o fracțiune de secundă, îi trecu în revistă costumul, cămașa, cravata, figura colțuroasă și bronzată, ochii verzi și părul blond, tuns scurt și frezat cu cărare. Apoi, cu convingerea că a ghicit naționalitatea interlocutorului, schiță un zâmbet profesional și i se adresă în englezește:

— I'm sorry, sir, but we haven't free rooms…[3]

---

[3] Regret, domnule, dar n-avem camere libere...

— *Never mind. That's not the point. Please, could you spare me a moment*?[4] – replică Apostolescu în timp ce-i examina, cu un interes neoficial, buzele cărnoase, frumos desenate și neîntinate cu ruj.

— *Of course. What can I de for you*? [5] spuse ea abandonându-și scaunul și venind lângă stelajul pe care se sprijinea Apostolescu.

În timp ce tânăra se apropie, detectivul avu posibilitatea să-i vadă și partea inferioară a corpului, ascunsă până atunci de birou. „S-ar părea că sarcina de reducere a cheltuielilor materiale a fost bine înțeleasă de administrația hotelului… încă un pic și fusta i s-ar fi ascuns sub taior. Dar, în cazul de față, nu-i păcat, are ce arăta…" îşi spuse el admirativ.

Simionescu, care rămăsese în mijlocul holului, de unde privea aferat în jurul lui, zărind chipul femeii, îşi reaminti că prima îndatorire a subalternului este să fie, întotdeauna, alături de superior, atât la bine cât și la rău.

Când se apropie, Apostolescu, renunțând la limba lui Peter Cheyney, tocmai începea să-i explice funcționarei ce vroia de la dânsa.

— Știți, de fapt, nu prea sunt turist, ci mai degrabă ofițer de miliție criminală… – glumi el, arătându-i

---

[4] Asta n-are nici-o importanță. Puteți să-mi acordați un moment ?

[5] Desigur. Despre ce-i vorba?

legitimația.

— Și de ce m-ați lăsat să-mi lipesc limba de cerul gurii? spuse ea zâmbind și clătinându-și capul mustrător.

— În primul rând, n-am vrut să vă deziluzionez în aprecierea făcută asupra naționalității mele; în al doilea rând, m-am gândit că vă face plăcere să discutați în limba engleză, iar în al treilea rând. Și ultimul, n-am considerat că e bine să-mi strig calitatea de la distanța care ne despărțea.

— Domnul e cu dumneavoastră? întrebă ea, stingherită de fixitatea privirii lui Simionescu.

— Desigur. Vă rog să faceți cunoștință. Locotenentul Dan Simionescu și domnișoara…

— Irina Vlădescu.

— Îmi pare bine, căpitanul Nicu Apostolescu.

— Vă rog să-mi iertați graba, dar peste câteva zile mă înapoiez la București și trebuie să-mi predau gestiunea. Cu ce vă pot fi de folos?

— Am vrea să ne spuneți dacă în hotelul dumneavoastră a locuit un oarecare Harry Holliday, cetățean britanic?

— În ce perioadă?

— În ultima lună. Adică începând cu 10 august.

— Numai un moment, să-mi consult catastiful – zise ea, întorcându-se și pornind spre biroul la care lucrase

mai înainte.

Când reveni avea în brațe un registru mare și gros.

Îl puse pe masă, în fața anchetatorilor, și, în timp ce-și plimba indexul lung și subțire, ca de pianistă, pe coloana unde erau trecute numele persoanelor găzduite, îl răsfoia spre înapoi.

Când ajunse la data de 1 august se opri și, ridicându-și ochii mari și frumoși spre Apostolescu, spuse fără să-și ascundă regretul:

— Îmi pare rău, domnule căpitan, dar în hotelul nostru n-a locuit nimeni cu numele Harry Holliday… Dar, dacă considerați necesar, pot să verific și mai departe, spre începutul anului?

— Nu, nu-i necesar. Înainte de 4 august n-ar fi putut să fie în țara noastră – refuză Apostolescu, gândindu-se că până la acea dată gangsterul mai era încă în închisoare.

— Atunci… nu-mi rămâne decât să regret că nu v-am putut fi de folos – zise ea ridicându-și mâinile, deasupra registrului consultat, într-un gest de neputință.

— Având în vedere evidenta dumneavoastră dorința de a ne ajuta – spuse Apostolescu, extrăgându-și din portofel fotografia transmisă de Interpolul britanic –, vă rog să-mi spuneți dacă acest bărbat vă pare cunoscut?

Femeia îşi aruncă o scurta privire asupra fotografiei față-profil și spuse strâmbându-și năsucul, mic și drept,

cu dezgust:

— Îl cunosc, bineînțeles. Deși umbla elegant și căuta să treacă drept un gentleman, se vedea de la o poștă că nu-i altceva decât un derbedeu deghizat în domn… Nici n-apucasem să-i termin formele de recepție și s-a grăbit să mă întrebe când sunt liberă. Deși m-am făcut că nu l-am auzit, în speranța că va pricepe confuzia ce-o făcea, și-a mai repetat o dată întrebarea. În mod normal l-aș fi trimis la plimbare, dar, având în vedere indicația dată de directorul nostru, prin care ni s-a atras atenția că numai turiștii au dreptate, m-am abținut și i-am explicat, zâmbind pe cât se putea, că fiind căsătorită n-am nici timp și nici dispoziție pentru aventuri sentimentale.

Credeți că a priceput? Aș! Se înfățișa de câteva ori pe zi să-mi spună că ceva nu-i funcționează bine în garsonieră. La început n-am priceput ce urmărește și anunțam serviciul de întreținere, care, după ce verifica reclamațiile transmise de mine, venea să-mi anunțe că n-au constatat nici-o defecțiune. Când, după câteva astfel de farse, s-a prezentat din nou cu o reclamație imaginară, n-am mai putut rezista și i-am propus să caute alte distracții, deoarece, fiind foarte ocupați, noi n-avem timp de ele. Ei bine, știți cum a reacționat? Cu o impertinență debordantă, m-a poftit la el în cameră pentru a-mi dovedi temeinicia reclamațiilor sale. Am

rămas tot atât de surprinsă, de mojicia sa, încât pe moment n-am mai știut ce să-i răspund, iar el, profitând de dezorientarea mea, a continuat rânjind cu insolență:… „bineînțeles, puicuță, nu acum. Te aștept când îți termini serviciul!" N-am mai rezistat. Ignorându-i prezența, i-am întors spatele și am revenit la biroul meu. Probabil că atitudinea mea și-a făcut, în sfârșit, efectul, deoarece de atunci n-a mai venit la mine.

— Domnișoară Irina, „curtezanul" dumneavoastră mai locuiește în hotel?

— Nu l-am mai văzut de două săptămâni, probabil că a părăsit hotelul când nu eram eu în tură.

— Am să vă rog să-mi spuneți sub ce nume s-a înscris în registru și, eventual, când a venit și când a plecat de la dumneavoastră.

— Se numea Mike Gills – spuse ea, deschizând din nou registrul și începând să-l răsfoiască, până puse mâna pe numele citat, apoi, plimbându-și degetul pe orizontală, continuă: – … cetățean britanic… a sosit la noi în ziua de 15 august și a plecat în ziua de… Am greșit! se scuză ea îmbujorându-se la față. N-a părăsit încă hotelul… Și-a reținut și achitat garsoniera până la 15 septembrie, adică mai are dreptul la ea încă cinci zile. Vă rog să mă iertați pentru eroarea comisă… dar, nemaivăzându-l în hotel de două săptămâni, am crezut că a plecat…

— Nu-i nimic, nu vă faceți probleme. Vă rog să-mi spuneți la ce etaj și în ce cameră locuiește? întrebă Apostolescu cu o nerăbdare ascunsă.

— Stă la etajul VII, camera 721.

— Acum, e în hotel?

Irina Vlădescu îşi aruncă o privire peste umăr, în direcția vitrinei unde se țineau cheile de la camere, și spuse:

— Nu. Cheia este la noi.

— Aș vrea să arunc o privire în camera domnului Mike Gills, puteți să ne împrumutați cheia de de la ușă?

— N-avem voie să dăm cheile decât titularilor… dar nici să vă refuz nu pot – zise ea, învârtindu-se pe călcâie și pornind către vitrina cu chei. În momentul când o înmână căpitanului, adăugă: Am să vă rog să nu zăboviți prea mult, deoarece, dacă se înapoiază și vă găsește în camera lui, pot avea neplăceri.

— Fiți fără grijă! Ne asumăm răspunderea. Oricum, dacă-l vedeți venind, anunțați-ne prin telefon!

*

Coborâră din lift și se angajară pe un culoar larg, încadrat de nenumărate uși, și pardosit cu un covor plușat, de culoare bordo, care le amortiza zgomotul pașilor.

Când ajunseră în fața ușii, pe care se aflau prinse cele trei cifre căutate, 721, Apostolescu apăsă pe butonul

soneriei și așteptă. Abia după ce-și mai repetă o dată gestul, un minut mai târziu, se hotărî să se folosească de cheia primită de la biroul de recepție.

Deschise ușa și, urmat de Simionescu, intrară într-un vestibul mic. În partea stângă era o ușă întredeschisă, prin care se zărea o cadă de baie, iar opusă acesteia, pe peretele din dreapta, se afla un cuier de care atârnau două trencicoturi.

Apostolescu păși înainte și deschise ușa din față. Văzură o cameră mare, mobilată costisitor și, întâmplător, cu gust. În stânga era un studio modern, iar mai înainte, spre fereastra din față, care ocupa întregul perete, se afla un televizor. În partea dreaptă, spre mijlocul camerei, se găsea o măsuță încadrată de trei fotolii, tapițate cu o stofă bej, asemănătoare covorului tip persan ce ascundea parchetul. În continuare spre ușa de unde priveau anchetatorii, se afla un garderob cu trei uși, furniruit ca și studioul.

Apostolescu merse până în mijlocul încăperii și, oprindu-se lângă măsuță, aruncă o privire circulară asupra obiectelor din cameră.

După ce-și opri ochii asupra garderobului, porni spre el și începu să-i deschidă ușile.

Primul compartiment, cel rezervat pentru rufe, era înțesat cu „cartușe” de țigări „Kent” și sticle cu whisky și coniac, cu etichete una mai atractivă ca cealaltă.

În celălalt compartiment, străjuit de două uși, se aflau nenumărate costume și cămăși agățate pe umerașe, iar jos, pe polița garderobului, se vedeau două geamantane mari.

Remarcă un calendar care indica ziua de sâmbătă 20 august 1968.

Apostolescu se uită spre Simionescu, care-l privea întrebător, și spuse:

— Dă-i drumul, Dane! Vezi ce poți să scoți din chestiile astea pentru identificarea proprietarului. Să nu te atingi de sticlele cu băutură!

Fără să mai aștepte ca Simionescu să înceapă scoaterea umerașelor cu haine din garderob și așezarea lor pe pat, se duse și ridică receptorul telefonului.

— Vă rog să-mi dați legătura cu biroul de recepție – ceru el operatoarei. Așteptă puțin, apoi reluă: Da, eu sunt domnișoară Irina… Nu, nu mai e cazul să ne grăbim. Vă rog să-l anunțați pe directorul hotelului că, în interesul cercetărilor, miliția a preluat camera… Nu-i nimic dacă se supără… o să-i treacă!… Totodată, vă rog să ne-o trimiteți pe supraveghetoarea etajului VII… Deocamdată, numai atât, vă mulțumesc și vă sărut… pe mânuță.

Ținând receptorul la ureche, bătu de câteva ori în furca aparatului. Când operatoarea-i răspunse, solicită legătura cu inspectoratul de miliție.

— Dați-mi legătura cu secția criminalistică – ceru el, după ce obținu legătura cu centrala miliției. Mai așteptă câteva clipe, apoi reluă; la telefon căpitanul Apostolescu. Mă aflu la Hotelul „Perla” camera 721, și am nevoie de un expert în „cărți de vizită”… Da, e urgent. Să-și aducă tot tacâmul!

Capitolul XVI
Supraveghetoarea

Așeză receptorul în furcă, aruncă o privire spre Simionescu, care verifica cu meticulozitate buzunarele hainelor scoase din garderob și etalate pe somiera studioului și merse spre vestibul. Deschise ușa ce ducea spre camera de baie și, stând în pragul ei, începu să-i contemple interiorul.

Un minut mai târziu, renunță să mai acorde atenție căzii de baie, îngropată în plăci de faianță de culoare bleu-ciel care, la fel ca și celelalte instalații sanitare, sclipea de curățenie. Se apropie de polița de sticlă montată deasupra lavoarului și, fără să pună mâna, începu să examineze obiectele depuse pe ea.

Lângă trusa electrică de bărbierit, văzu o periuță și un tub cu pastă de dinți așezate într-un pahar, iar alături diferite tuburi și sticluțe cu produse de cosmetică bărbătească.

Înainte de a părăsi camera de baie, remarcă un halat de casă agățat de cârligul din dosul ușii. Inspectă rapid conținutul celor două buzunare ale halatului, dar nu găsi nimic.

Când reveni în dormitor, Simionescu stătea în genunchi și verifica, în mijlocul încăperii, un geamantan așezat pe covor.

— Iese ceva, Dane?

— Tot ce-am găsit, deocamdată, se află pe masă – răspunse Simionescu, fără să-și ridice privirea de la geamantan.

Pe fața de masă, lângă o scrumieră curată, se afla un pumn de monede, engleze și germane, din metal: shillingi din argint, penny din alamă și câteva mărci din nichel.

— Ținând seama de mărci, s-ar părea că, în drum spre țara noastră, a trecut și prin R.F.G. – comentă Apostolescu cu glas tare.

— Pentru a nu mai avea dubii, ia și chestia asta… – spuse Simionescu, înmânându-i, fără să se ridice de pe covor, un pașaport. Ultima viză, înainte de a intra la noi, e vest-germană.

Când deschise pașaportul, și se uită la fotografia posesorului, văzu figura ovală și zâmbitoare a lui Harry Holliday. Numele înscris în pașaport aparținea inginerului Mike Gills.

— Neîndoielnic că atât pașaportul cât și fotografia, luate separat, sunt cât se poate de veritabile… – glumi Simionescu, în timp ce lăsa jos capacul geamantanului în care umblase până atunci și, ridicându-se, se îndreptă spre garderob pentru a-l scoate afară pe cel de-al doilea.

— De unde rezultă că, uneori, din asamblarea de fapte autentice poate rezulta orice… chiar și o mistificare! zise bine dispus Apostolescu și, auzind că se sună la ușă, intră în vestibul.

Când reveni în dormitor era însoțit de o femeie, de aproximativ 50 de ani, înaltă și voinică, îmbrăcată într-un halat albastru. Îşi pironi o privire dezaprobatoare asupra lui Simionescu, care, stând cu spatele spre ușă, cotrobăia prin geamantan, și spuse cu severitate:

— Mi s-a telefonat de la biroul de recepție să vin la camera 721. Ce reclamație aveți?

— Nu-i vorba de nicio reclamație. Doream să stau de vorbă cu dumneavoastră, dar, mai întâi, luaţi loc, vă rog – zise Apostolescu arătându-i unul dintre fotolii.

— Sunt foarte ocupată și n-am timp de conversații – anunță ea, distantă, rămânând în picioare. Vă rog să-mi spuneți ce doriți?

— S-ar putea ca discuția noastră să dureze mai mult, de aceea v-am rugat să luaţi loc. Suntem de la miliție – precizează Apostolescu cu blândețe.

Mai întâi păru surprinsă, apoi, reconsiderând

invitația anchetatorului, femeia se așeză pe fotoliul oferit.

— Vă stau la dispoziție – spuse ea, pe un ton incomparabil mai amabil.

— Cum vă numiți?

— Marinaș, Elena Marinaș.

— Doamnă Marinaș, ce ne puteți spune despre chiriașul acestei camere?

— Că e un cusurgiu… în primele zile, când s-a instalat aici, ne-a înnebunit cu niște reclamații imaginare, apoi a dat Dumnezeu și a plecat într-o excursie… Vă rog să mă credeți, întregul etaj nu ne-a dat atâtea probleme ca dânsul – spuse ea, din nou înfuriată.

— Când a plecat în excursie?

— La vreo trei-patru zile după ce s-a mutat aici.

— Nu puteți preciza în ce zi anume?

— Nu, îmi pare rău… Tot ce pot să vă spun este că sunt cel puțin două săptămâni de atunci.

— Din momentul plecării, în excursia de care mi-ați vorbit, n-a mai revenit în hotel?

— Nu.

— De fapt, de unde știți că a plecat într-o excursie? V-a împărtășit intențiile lui?

— Nu, n-am discutat cu dânsul, dar dacă și-a lăsat toate lucrurile în cameră, altundeva nu putea să plece.

— Și dacă a suferit un accident?

Femeia avu o scurtă ezitare, apoi spuse:

— În astfel de situații suntem întotdeauna anunțați de miliție. De altfel, aceste „dispariții" sunt caracteristice turiștilor străini. Vin și angajează camere pe perioade mai lungi, apoi, aflând că mai sunt și alte stațiuni frumoase, pleacă să le viziteze, fără să ne anunțe, și, la sfârșit, când expiră termenul de angajare a camerei vin să-și ia lucrurile. Deci nu văd de ce chiriașul acestei camere ar fi făcut excepție.

— Cine rupe foile calendarului, dumneavoastră? întrebă Apostolescu, arătând spre calendar.

— Nu. Această plăcere e lăsată pe seama turiștilor. Sunt niște oameni foarte curioși. De când unul dintre ei mi-a cerut să nu mai țin calendarul la zi, deoarece atunci când se află în concediu dorește să oprească timpul în loc, am dat dispoziție femeilor care se ocupă cu curățenia camerelor să nu mai umble la ele.

— Deci, se impune concluzia că locatarul acestei camere a plecat în excursie în ziua de 20 august?

Femeia privi data indicată de calendar și dădu afirmativ din cap.

— Da, așa s-ar părea… Numai să nu fi omis să rupă foile calendarului cu câteva zile înainte de a pleca.

— Ne puteți spune dacă primea vizite în cameră?

— Cu excepția unei femei, care a dormit două zile cu dânsul, n-am mai văzut pe altcineva.

— Femeia de care-mi vorbiți, era tot străină?

— Ce străină, dom'le! protestă supraveghetoarea. Era una d-alea, știți dumneavoastră… Și pentru că tot veni vorba, de ce le lasă miliția să umble de capul lor?

— Da', dumneavoastră, de ce le permiteți accesul în hotel? replică Apostolescu zâmbind.

— Pentru că vin însoțite de turiști și nu pot să-mi permit să le apuc de guler și să le zvârlu în stradă, așa cum ar merita.

— Ei bine, cam aceleași considerații ne împiedică și pe noi să acționăm. Ne-ați putea spune cine este femeia care l-a vizitat? reveni Apostolescu la tema care-l interesa.

— N-o cunosc. De altfel nici n-am astfel de relații! răspunse ea cu severitate. Tot ce pot să vă spun este că am mai văzut-o anul acesta intrând prin diferite camere…

— Puteți s-o descrieți?

— Cred că n-a împlinit douăzeci de ani, e mică de statură, umblă cu niște pantofi cu tocuri foarte înalte, e neagră ca un tuci, are părul vopsit roșu aprins și poartă o mește în formă de coc.

— De când a plecat locatarul acestei camere, ați mai văzut-o prin hotel, sau aiurea?

— Nu, n-am mai văzut-o…

Auzind zbârnâitul soneriei din vestibul, lăsă fraza

neterminată.

Simionescu, care, între timp, terminând cu verificarea conținutului celui de-al doilea geamantan, stătuse lângă Apostolescu și stenografiase depoziția martorei, plecă să deschidă ușa de la intrare.

Când reveni în dormitor era acompaniat de un bărbat scund și grăsan, care ținea de mâner un geamantan mic din piele neagră.

— Să trăiți, tovarășe căpitan! Sunt plutonierul Stănescu, de la secția de criminalistică…

— În regulă, tovarășe plutonier – zise Apostolescu ridicându-se din fotoliu și strângându-i mâna. Am să te rog să ridici impresiunile digitale de pe aceste obiecte. – continuă el arătându-i sticlele cu alcool și pachetele cu țigări din garderob –, iar când termini să faci același lucru și cu cele care se află în baie, pe polița de deasupra lavoarului.

În timp ce plutonierul îşi pregătea trusa și îşi punea mănușile din cauciuc, Apostolescu reveni lângă supraveghetoare și se așeză pe fotoliul părăsit puțin mai înainte.

— Da’ ce s-a întâmplat?! se arătă femeia intrigată. Chiar a pățit ceva?

— Încă nu știm nimic. S-ar părea că a dispărut și încercăm, cu ajutorul dumneavoastră, să stabilim împrejurările. Să revenim de unde am rămas. Spuneați

că i-ați văzut plecând odată, atât pe femeia cu părul roșu cât și pe locatarul camerei 721. Vă rog să continuați relatarea.

— Ce să mai continui?! De atunci, nu i-am mai văzut…

— Puteți preciza în care parte a zilei i-ați văzut, așa cum ne-ați spus, pentru ultima oară?

— Da. Cu vreun sfert de oră înainte de a preda schimbul colegei mele, adică pe la ora nouă și un sfert seara.

— Vă mai amintiți cum era îmbrăcat turistul?

— Da. Purta un costum tropical, din stofă de culoare închisă, cravată asortată, cămașă albă… Mă rog, era îmbrăcat, ca un domn, la patru ace. Ah, să nu uit, cu o mână susținea brațul femeii, iar cu cealaltă ducea un geamantan mic… așa, ca a lui domnu' – precizează ea, arătând spre trusa criminalistică a plutonierului.

— Ați remarcat și culoarea geamantanului?

— Da. Avea o culoare galbenă. Cred că era făcut din piele de porc.

— Cine, din personalul hotelului, mai avea acces în această cameră în afară de dumneavoastră?

— Numai femeia de serviciu.

— Înainte de a vă mulțumi, pentru relatarea dumneavoastră, am să vă rog să fiți de acord ca tovarășul plutonier să vă amprenteze.

După ce subofițerul fixă, pe o placă, impresiunile celor zece degete ale supraveghetoarei, aceasta plecă.

Câteva minute mai târziu, intră în garsonieră femeia de serviciu. Întrucât audierea ei nu aduse elemente noi, Apostolescu ceru subofițerului să repete și cu ea operația de fixare a amprentelor.

Când rămaseră singuri, Apostolescu se adresă plutonierului.

— De cât timp mai ai nevoie până-ți termini treaba?

— În cel mult jumătate de oră sunt gata, tovarășe căpitan.

— Bine, continuă. După ce-ai isprăvit, încui ușa și lași cheia la biroul de recepție.

— Am înțeles! îl asigură subofițerul și dădu să se întoarcă spre sticlele pe care le scosese din garderob și le înșirase pe măsuță.

— Ușurel! Nu ți-am spus esențialul. Din colecția pe care ai recoltat-o, excluzi amprentele luate femeilor care au fost aici. Apoi verifici dacă aceste impresiuni sunt pozitive – zise Apostolescu înmânându-i fișa transmisă de Scotland Yard –, iar ce rămâne neidentificat conservi, pentru orice eventualitate.

Capitolul XVII
Investigații de rutina

— Crezi că mai era necesară verificarea pozitivității amprentelor lui Holliday? întrebă Simionescu pe când liftul cobora spre parter.

— Întrucât numărul probelor științifice este, întotdeauna, invers proporțional cu cel al confuziilor, iar ultimele ajută anchetatorul cât o sare amară pe un bolnav de holeră, le prefer lipsa! răspunse Apostolescu deschizând ușa liftului.

Se îndreptară spre biroul de recepție, unde Irina Vlădescu îi întâmpină cu obișnuita curiozitate a sexului ce-l reprezenta:

— Ați terminat, domnule căpitan…?

— Tot Apostolescu mă numesc – o ajută el glumind.

— Nu era nevoie de precizare – zise ea plecând ochii spre călimara cu cerneală de pe masa de lucru – V-am reținut numele de la început… Dar nu mi-ați răspuns la întrebare.

— Să știți că, de obicei, întrebările, reprezentând un privilegiu al meseriei noastre, le punem noi. Câteodată însă, atunci când avem de-a face cu colaboratori apropiați, se pot admite unele excepții de la regulă – se grăbi el să adauge, când îi văzu obrajii înroșindu-se de stinghereală. După toate probabilitățile, domnul Mike Gills, locatarul de la camera 721, este „nițeluș" un gangster internațional…

— Și credeți că-l veți mai putea prinde? se îndoi ea.

— Dacă suntem ajutați de cei care, într-un fel sau altul, au venit în contact cu el, desigur.

— Eu personal sunt gata să vă ajut, dar cum?

— Dându-ne și alte amănunte despre persoana lui.

Tot ce-și mai aminti tânăra femeie a fost că. Înainte de a o chema în camera lui pentru a se convinge că reclamațiile ce le făcea erau temeinice, a invitat-o să facă o plimbare cu mașina la Eforie și să ia masa la restaurantul „Șura Dacilor".

— Avea un autoturism propriu? se grăbi să întrebe Apostolescu.

— Nu știu. Întrucât m-am făcut că nu-i aud oferta, nu i-am cerut să-mi precizeze cu ce vrea' să mă „ducă" – glumi ea, cu o nuanță de ușoară ironie.

— Domnișoară, vă amintiți dacă s-a interesat cineva de el, atât în timpul petrecut în hotel cât și după ce-a plecat? interveni Simionescu.

— Nu, în mod cert, n-a întrebat nimeni de el. Tot ce pot să vă mai spun este că, într-o seară, la vreo două zile după ce mi-a făcut ultima sa invitație, l-am văzut intrând în lift cu o tânără, care purta o fustiță tip „pantalonași-fierbinți" și părul foarte roșu.

— Dacă ați mai vedea-o pe această tânără, credeți că ați putea s-o recunoașteți? vru să știe Apostolescu.

— Bineînțeles. Am văzut-o prea des prin holul hotelului nostru, pentru a nu-i reține fizionomia.

— Ați mai revăzut-o și în ultimele două săptămâni?

— Nu, în ultimul timp ne-a scutit de această plăcere. În orice caz, din seara aceea eu n-am mai văzut-o.

— Domnișoară Irina, deși n-aș putea spune că „audierea" dumneavoastră îmi displace, din contră, sunt nevoit să-mi continui ancheta. În această ordine de idei, ne-ați putea indica și alți salariaţi de-ai hotelului capabili să ne dea relații despre domnul Mike Gills? Evident, cu excepția supraveghetoarei și femeii de serviciu de la etajul VII – completă Apostolescu repede.

— V-aș sfătui să discutați și cu „Papa", portarul nostru, deoarece are un spirit de observație deosebit – recomandă ea.

— Mulțumindu-vă pentru sprijinul ce ne-ați acordat, nu exclud posibilitatea unei reveniri, pentru a vă cere și alte precizări – spuse el, în timp ce, sărutându-i mânuța, catifelată și ușor parfumată, nu slăbea din privire ochii mari și negri ai tinerei femei.

— Iar eu, vă promit că voi fi întotdeauna gata să colaborez cu organele de miliție – îl asigură ea.

*

— Noroc că te cunosc mai de mult, șefule, altfel, după cum o priveai, aș fi putut să jur că-i făceai curte – se grăbi să-l ironizeze Simionescu, de îndată ce se îndepărtă de biroul de recepție.

— Aceeași șansă ai și tu, Dane… Știi, în caz contrar

mi-aș fi putut închipui că remarca ta îşi are obârșia în invidia față de aproapele tău, ceea ce ar fi un mare păcat… Ba, chiar mai mult, ar putea fi luat drept un sacrilegiu, deoarece se îndreaptă către superiorul tău… – replică, cu candoare, Apostolescu, pe când se strecura într-un pătrar al ușii turnante.

În secunda următoare se afla afară, în soare, dar nu putea să vadă valurile albastre ale mării, deoarece, între el și acestea, se interpunea un dulap îmbrăcat într-o tunică albastră.

Exact în clipa când ușa îl catapultă și pe Simionescu afară, dulapul se roti cu o sută optzeci de grade, pentru a-și arăta uniforma de feldmareșal, cu revere roșii și epoleți încărcați din belșug cu fireturi aurii.

— *Please… are you looking for something*?[6] întrebă el în timp ce ducea mâna la cascheta așezată pe o minge de fotbal, care le zâmbea cu amabilitate.

Era un bărbat trecut de cincizeci și cinci de ani și, după cele peste o sută de kilograme pe care le purta în pantofi, lăsa impresia că niciodată n-a ocolit satisfacțiile oferite de o fleiculiță și un șprițuleț de rasă.

Apostolescu mai aruncă o privire asupra caschetei portarului, după care întrebă amuzat:

---

[6] Aveți nevoie de ceva ?

— *By chance, arn't you mr. „Papa"*?[7] și văzând că-și înclină aprobator cozorocul caschetei, continuă:

— Suntem de la miliția judiciară și vrem să vă cerem câteva informații.

— Sunt la dispoziția dumneavoastră – se oferi el în timp ce-i studia cu curiozitate pe detectivi. Cu ce vă pot fi de folos?

— Cunoașteți un turist care se numește Mike Gills?

— Da, sigur! Este un industriaș britanic, care locuiește în hotelul nostru.

— Cu ce ocazie v-ați cunoscut?

— Văzând că-i cunosc limba, a venit și am stat de câteva ori de vorbă; mai despre Mamaia, mai despre Londra, unde am locuit prin anii '30… Era un om foarte amabil. Întotdeauna avea grijă să-mi dea câte un *pourboire* gras.

— Numele de unde i-l știți? S-a recomandat în timpul discuțiilor pe care le-ați avut?

— Da. Adică, de fapt, m-a rugat să-l anunț prin telefonul meu, dacă-l caută cineva – spuse el arătând un aparat telefonic agățat pe perete, în imediata apropiere a ușii turnante. Cu această ocazie am aflat și cum se numește.

— Și cine l-a căutat?

---

[7] Din întâmplare, nu sunteți dv. domnul „Papa"?

— Un mecanic de la stația de service pentru automobile, unde, de altfel, l-am îndrumat eu.

— Cu ce scop a apelat la service?

— Pentru a-i face o revizie la mașină.

— Mecanicul de ce l-a căutat?

— Pentru a-l anunța că i-a adus mașina.

— Altcineva s-a mai interesat de el?

— După cunoștința mea, nu.

— Puteți preciza cu ce persoane l-ați văzut stând de vorbă?

— Nu l-am văzut discutând cu nimeni. Tot ce pot să vă spun e că în ultimele două zile, înaintea plecării sale cu mașina, s-a înhăitat cu o „pițipoancă" d-alea, de se-nvârt p-aici cu străinii. Una cu păru-i roșu. De altfel, cu ea a și plecat… A suit-o în mașină și p-aici ți-e drumul!

Apostolescu îi ceru s-o descrie și constată că este una și aceeași cu persoana semnalată de supraveghetoarea etajului VII și de Irina Vlădescu.

— Ce mașină avea? Puteți preciza marca?

— Nu mă prea pricep la mașini, dar cred că era un Cadillac… că prea era frumoasă. Ceea ce pot să vă spun cu siguranță, avea culoarea galbenă și era grozav de frumoasă.

— Vă mai amintiți ce alte servicii v-a mai cerut?

— Într-o zi, m-a rugat să-i chem un taximetru să-l ducă spre Cazinou…

— Dacă avea Cadillac-ul lui, ce nevoie avea de un taximetru?

— Mașina-i era-n revizie, așa că n-avea cu ce umbla.

— Înțeleg. Deci v-a rugat să-i chemați un taximetru. Întâmplător, ați auzit ce adresă a indicat șoferului? întrebă Apostolescu, în timp ce, printr-o lovitură discretă de cot, îi atrase atenția lui Simionescu că e de preferat să amâne studierea geografiilor ispititoarelor nordice, care, îmbrăcate în costume sumare de baie, treceau pe lângă ei, într-un du-te-vino continuu, dinspre hotel spre plajă și viceversa.

În timp ce Simionescu, cu regret, își readucea ochii la carnetul în care nota spusele portarului, acesta reluă:

— Cum să n-aud, când, de fapt, eu i-am indicat șoferului ce are de făcut.

— Adică?

— Păi, domnul Gills, neștiind românește, m-a rugat să-i spun șoferului ce dorește de la el…

— Și ce-a dorit? se grăbi să întrebe Apostolescu.

— Să-l ducă la Exchange Office, unde voia să schimbe niște bani, și apoi înapoi la hotel.

— Ați putea preciza în ce zi a apelat la serviciile taximetrului?

— Nu. E imposibil. Doar au trecut atâtea zile de atunci… Dacă vă poate fi de folos, aș putea să vă spun că și-a schimbat banii chiar în ziua când l-a căutat

mecanicul care-i adusese mașina de la revizie. A plecat la bancă pe la șapte seara și, după vreo jumătate de oră s-a înapoiat; apoi, pe la ora nouă, l-a căutat mecanicul de la service.

— Ce s-a întâmplat după ce l-aţi anunțat că a venit omul pe care-l aștepta?

— A coborât și, după ce a luat în primire cheile mașinii și i-a dat mecanicului o sută de lei, s-a întors în hotel. Da, cred că n-au trecut nici zece minute și a coborât din nou, de astă dată însoțit de femeia cu părul roșu, care l-a așteptat până a scos mașina din parcaj și a venit s-o ia. De atunci nu l-am mai văzut.

— Nici pe însoțitoarea lui?

— Nici.

— Spuneați că însoțitoarea lui face parte din categoria „domnișoarelor" care-și caută de lucru cu străinii. O cunoașteți? Ne puteți spune cum se numește, sau unde ar putea fi găsită?

— Îmi pare rău, da' nu știu nimic despre ea, în afară de faptul că a început să intre în hotel cu vreo trei săptămâni mai înainte de a-l racola pe domnul Gills.

— Încercați să vă amintiți, ați văzut-o vreodată discutând cu cineva, de la care am putea cere referințe despre ea?

— Numai un moment! se scuză el și se repezi, cu o agilitate pe care n-ai fi bănuit-o la un om atât de greoi,

să deschidă ușa unui taximetru care trăsese la scara hotelului. După ce ajută două doamne să coboare din mașină, și puse un boy să le care bagajele în hotel, reveni lângă anchetatori.

— Unde am rămas?… Aha, da… Nu, n-am văzut-o decât în compania străinilor. Da' să nu mint. Într-o zi, când a venit însoțită de doi străini, era întovărășită de o colegă de breaslă și care știu că se numește Marijana. Da' nu-i cunosc nici numele de familie, nici adresa – se grăbi el, scontând probabil următoarea întrebare a anchetatorului.

Apostolescu îi mulțumi pentru bunăvoință și, înainte de a-și lua la revedere de la el, îl întrebă unde se află service-ul care a revizuit automobilul domnului Mike Gills, alias Harry Holliday.

*

Jumătate de oră mai târziu, când părăsiră service-ul, știau că domnul Mike Gills a adus în ziua de 19 august; ora opt seara, un autoturism – Buick-Riviera, de culoare galbenă, seria motorului DOXP 25421 și numărul mineralogic 262 Z 6095 – pentru revizie.

După terminarea lucrării, autoturismul a fost livrat proprietarului de către un mecanic de serviciu, în seara zilei de 20 august.

— Fiind ora patru după-amiază, n-ar fi cazul să ne ocupăm și cu restaurarea forțelor? propuse Simionescu,

arătându-și semnificativ ceasul, când ajunseră lângă mașina miliției.

— Ar cam fi, Dane… dar, pentru a ne tihni masa, mai avem de făcut încă un drum. Tovarășe – se adresă Apostolescu șoferului –, du-ne la oficiul de schimb valutar al stațiunii!

*

— Desigur! Imediat! se oferi directorul oficiului, când află ce doresc anchetatorii de la el. Vă rog să luaţi loc – îi invită el, în timp ce apăsa pe butonul interfonului de pe biroul său.

— Da, domnule director – se auzi în difuzor vocea secretarei.

— Să vină la mine contabilul șef Codreanu!

După ce închide aparatul, directorul se interesă dacă musafirii săi doresc să bea o cafea, dar aceștia refuzară pentru a nu-și strica pofta de mâncare, care atinsese apogeul. De altfel, în următorul minut îşi făcu apariția și persoana chemată.

Era un bărbat înalt, brunet, cu părul ondulat și nu părea să fi depășit vârsta de patruzeci de ani. Avea o figură plăcută și inteligentă.

— Costică – începu directorul –, te rog să faci cunoștință cu domnii… Sunt de la miliție și au nevoie de-o relație de la noi.

— Sunt la dispoziția dumneavoastră. Cu ce vă pot fi

de folos?

— Pe scurt, iată despre ce-i vorba. Suntem în urmărirea unui infractor căutat de poliția engleză și întrucât, după informațiile pe care le avem, s-ar părea că a vizitat oficiul dumneavoastră, am dori să aflăm cu ce scop. E posibil să ne furnizați o astfel de relație?

Când Apostolescu termină de vorbit, contabilul șef, care-l ascultase tăcut, mulțumindu-se numai să-l privească amuzat, îşi clătină capul într-un gest de îndoială și începu să vorbească, cu un accent ușor moldovenesc:

— Știți, din cei care intră zilnic în oficiul nostru, numai zece la sută vin cu treburi precise, mă refer la schimbul de valută, restul: ori ne vizitează pentru că n-au altă treabă mai bună, ori fac parte din categoria celor ce încearcă să ne concureze… Vă dați seama că în aceste condițiuni, când majoritatea vizitatorilor nu intră în legătură cu noi, practic, e imposibil să găsim un răspuns la întrebarea dumneavoastră.

— Această figură vă spune ceva? se interesă Apostolescu în timp ce-i înmână fotografia gangsterului.

Codreanu luă fotografia în mână și, după ce-o examină îndelung, spuse șovăind:

— Da, îmi pare cunoscut, dar nu pot să-mi amintesc din ce împrejurare. De altfel, având o figură destul de

comună, s-ar putea să am numai impresia că l-am mai întâlnit și altcândva…

— Dacă v-am spune numele acestei persoane, credeți că ar fi mai ușor să-l depistați?

— Cu condiția să nu-și fi păstrat numele în anonimat, când a fost la noi, desigur! mai ales dacă puteți aproxima și data la care ne-a „onorat" cu vizita sa…

— Se numește Mike Gills…

— Mike Gills?! îl întrerupse interlocutorul. E clar! Staţi un moment – adăugă el, aplecându-se peste biroul directorului și apăsând pe butonul interfonului.

— Da, domnule director – răspunse vocea secretarei.

— Vorbește Codreanu – anunță el distant –, Violeta, spune-i Marinelei să-mi aducă registrul de operații exchange.

— V-ați amintit? se grăbi să afle Apostolescu.

— Bineînțeles! Dacă începeați cu numele acestei persoane, v-aș fi răspuns de îndată afirmativ. Acest domn Gills mi-a dat prea multă bătaie de cap, pentru a nu-l reține.

— Adică? îl grăbi nerăbdător Apostolescu.

— Într-o seară, pe la jumătatea lunii trecute, revizuind bilanțul zilei respective, am constatat că un cetățean englez a schimbat o sumă neobișnuit de mare. Știți, arareori se întâmplă ca operațiile făcute de noi să depășească echivalentul a o sută de dolari. Ei bine,

domnul respectiv a schimbat douăzeci de mii de dolari în lei! Când am văzut suma ce i se schimbase, am chemat funcționarul care făcuse operația și i-am cerut lămuriri. Explicațiile primite s-au limitat la două teancuri de bancnote, nou-nouțe, a câte o sută de bilete fiecare. Vă mărturisesc, prima senzație pe care am avut-o a fost aceea a surpării tavanului în capul meu… Am avut certitudinea că ni s-au plasat bancnote false. Funcționarul, care toată viața numai de treaba asta s-a ocupat, jura că sunt veritabile, iar eu, impresionat de mărimea sumei, susțineam contrariul. Pe scurt, le-am trimis chiar în aceea noapte la Banca Națională. De unde, a doua zi, ni s-a confirmat că… erau perfect autentice!

— Mda… interesant… – murmură Apostolescu în clipa când se auzi o ușoară ciocănitură în ușă.

La invitația directorului, intră în birou o fată până în douăzeci de ani, năltuță, suplă și cu ochii căprui, mari și expresivi, ținând în brațe un registru cu coperți verzi. Rămase lângă ușă.

— Marinela – zise sever Codreanu –, deschide, te rog, la operațiunea de schimb făcută în favoarea domnului Mike Gills!

Fata răsfoi grăbită prin registru, apoi, găsind partida cerută, se apropie cu el deschis și-l puse respectuoasă pe birou, în fața contabilului șef.

Acesta urmări cu degetul pe verticală, până la numele căutat, apoi, în timp ce-l plimba pe orizontală, zise:

— Operațiunea a avut loc în ziua de 20 august a.c., iar contravaloarea valutei, trei sute șaizeci de mii de lei, a fost plătită în bancnote de o sută de lei…

— Întâmplător, ne-ați putea face precizări asupra seriei banilor încasați de Mike Gills? îl întrerupse Apostolescu cu un interes nedisimulat.

— Îmi pare rău, dar nu vă pot răspunde la această întrebare – zise el clătinându-și cu regret capul.

— Nu te pripii, Costică! Având în vedere livrările ce ni se fac zilnic de către Banca Națională, am putea stabili seriile cu care am lucrat în ziua de 20 august… – spuse directorul.

Capitolul XVIII
Două piste

La ora șase seara, când se înapoiară la inspectorat, Simionescu se lăsă să cadă pe un scaun, cu un oftat de mulțumire, iar Apostolescu ridică telefonul și ceru legătura cu I.G.M.-ul. Când termină comanda, fără să închidă aparatul, formă pe disc un număr compus din trei cifre și ceru să i se trimită un lucrător de la „moravuri”.

Apoi, găsind pe birou un plic ce-i era adresat, îl

deschise și scoase afară o coală de hârtie dactilografiată. Era buletinul de expertiză dactiloscopică, prin care se confirma că, printre amprentele relevate în camera 721, au fost pozitivate, în mod indubitabil, impresiunile numitului Harry Holliday, transmise prin fișa furnizată de Scotland Yard.

— Șefu' pe unde înotăm? se interesă Simionescu, după ce Apostolescu aruncă pe birou buletinul dactiloscopic.

— Fie, consimți Apostolescu, deși mă îndoiesc că ești chiar atât de dezorientat, cum vrei să pari; consider că o revedere și o concluzionare a constatărilor noastre e utilă. În primul rând, informația furnizată de Scotland Yard, cu privire la „onoarea" copleșitoare pe care ne-a acordat-o gangsterul Harry Holliday, s-a dovedit riguros exactă. Amprentele și fotografia acestuia, exclud orice confuzie. În această situație am trecut la cea de-a doua parte a investigațiilor, în același timp și cea mai dificilă: descoperirea celui căutat! Cu această ocazie am stabilit că, uzând de un pașaport falsificat, a locuit cinci zile la Hotelul „Perla", într-o cameră angajată și plătită pentru o lună de zile, apoi a dispărut brusc, în seara zilei de 20 august, după ce, în prealabil, a ridicat o sumă impresionantă de bani de la bancă…

— Oare pentru ce i-au trebuit atâția bani? îl întrerupse gânditor Simionescu.

— Și eu aș vrea să știu… Dacă afli înaintea mea, te rog să mă anunți! replică Apostolescu sarcastic, apoi reluă: Astea sunt faptele! În ceea ce privește urmele, apar două contradicții flagrante. Primo, ridicarea banilor de la bancă, cu aproximativ o oră înainte de a-și lua tălpășița, demonstrează o premeditare, un act deliberat. Secundo, felul în care și-a părăsit locuința, abandonându-și hainele și, mai cu seamă, ustensilele considerate ca indispensabile (periuța și pasta de dinți, aparatul de ras etc.), indică o situație contrarie. Adică o plecare precipitată, neprevăzută…

Când începu să sune telefonul, Apostolescu se întrerupse și ridică receptorul. Era comanda cerută mai înainte cu I.G.M.-ul.

— Cu maiorul Iancu, vă rog – ceru el operatoarei. Alo!… Tu ești, Nae? Eu, eu… Cine altul crezi că te îndrăgește atât de mult?… Cum ce fac p-aici?! Stau toată ziua pe plajă și mă bronzez… Cine?!… Bineînțeles… împreună cu „micuța”-mi secretară – spuse Apostolescu aruncând o privire semnificativă spre Simionescu, care urmărea amuzant convorbirea. Nu, despre altceva-i vorba! Din investigațiile făcute, a rezultat că, într-adevăr, domnul Holliday a binevoit să ne viziteze țara… Da, ai dreptate! E o cinste cu care ne putem lăuda… mai rar așa satisfacție!… Nu, din păcate, n-am mai avut pe cine să „umflăm”! Când i-am depistat

cuibușorul, păsărica îşi luase valea… cu aproape trei săptămâni mai înainte… Desigur, omițând să ne indice noua sa adresă… îți mulțumesc pentru compasiune, da' lucrurile nu stau chiar atât de prost… Posedăm două elemente care ne-ar putea pune pe urmele lui, de aceea te-am și apelat. Notează, te rog… – și Apostolescu dictă datele furnizate de stația service asupra mașinii lui Holliday. Stai, stai! Nu te grăbi! Vreau ca acțiunea pentru depistarea mașinii să cuprindă trei etape – continuă repede Apostolescu. A) Să se verifice, la punctele de frontieră, dacă mașina a ieșit din țară. În caz afirmativ, trebuie să facem rost de niște sare pentru a i-o pune pe coadă! b) Dacă abia acuma are această intenție, să fie reținut, fără prea multe menajamente, și c) în cazul în care continuă să se vânture prin țară să fie urmărit în mod discret și, trăsnet, să mă informați asupra noii sale reședințe. Numele sub care a intrat în țară este Mike Gills… Mai stai o clipă! Bănuitul are asupra lui un depozit însemnat de bancnote de o sută de lei… Da, foarte mare, aproximativ trei mii de bucăți… Da, seria a fost înregistrată. Noteaz-o!… Bine, Năică, îți mulțumesc și aștept urmarea – încheie anchetatorul și așează receptorul în furcă.

— În legătură cu contradicțiile de care-mi vorbeai – reluă Simionescu discuția din punctul în care o întrerupsese convorbirea telefonică –, dacă așezăm

lucrurile altfel, am putea ajunge și la concluzia că antagonismul lor este aparent. Ba mai mult! Cele două situații, ce ne-au contrariat, ar putea, la fel de bine, să se completeze succesiv și reciproc…

— Adică?

— Holliday a avut de făcut o plată… aceasta ar explica atât încasarea banilor de la bancă cât și plecarea cu ei, o oră mai târziu. Ce părere ai, șefu', se lipește?

— Da, Dane! Trebuie să recunosc că prezumția ta nu-i cu nimic mai anemică decât a mea. Mai mult decât atât, ea atrage după sine și o altă concluzie. Plecarea lui Holliday fără ustensilele de care vorbeam, se poate explica prin faptul că lipsa lui din hotel nu era prevăzută să depășească intervalul dintre două rasuri, adică douăzeci și patru de ore… Probabil că, ulterior plecării sale, a intervenit ceva fortuit… ceva care l-a împiedicat sau l-a determinat să nu se mai înapoieze… De fapt, precipitata sa dispariție ar putea să aibă și o altă explicație… Știi, mă gândesc că așa cum l-a văzut și recunoscut detectivul londonez, care și-a anunțat șefii, putea și Holliday să-l remarce. În această situație, și având în vedere experiența gangsterului, era firesc să-și dea seama de urmarea întâlnirii lor și s-a grăbit s-o șteargă… englezește. În ceea ce privește abandonarea hainelor și obiectelor sale personale, față de disponibilul său monetar, nu reprezenta o pagubă mai mare ca cea

suferită de Oceanul Pacific când pierde o găleată cu apă…

Se auzi o bătaie în ușă și, la invitația lui Simionescu, intră un bărbat voinic, brunet, cu părul tuns scurt, ca la perii, ce nu părea să aibă mai mult de patruzeci și cinci de ani.

— Sunt căpitanul Udrea, de la „moravuri", și mi s-a ordonat să iau legătura cu dumneavoastră – zise el cu inflexibilitatea unui sfinx.

— Tovarășe căpitan – începu Apostolescu, după ce cel chemat luă loc pe scaunul oferit –, avem nevoie de sprijinul dumneavoastră…

— Vă ascult – îl întrerupse grăbit noul venit.

— Suntem în căutarea unui infractor internațional, căruia i s-a pierdut urma. Tot ce am putut stabili, până în prezent, este că în cele cinci zile petrecute la Mamaia a contactat o singură persoană. Întrucât persoana respectivă, după toate aparențele, face parte din clientele obișnuite ale sectorului de care vă ocupați, am dori s-o găsim cu ajutorul dumneavoastră.

— Dacă face parte din categoria celor luate în evidențele noastre, nu-i nicio problemă. Vă rog să-mi dați datele de identificare: nume, adresă etc. – zise el deschizând un carnet și pregătindu-și stiloul.

— Dane – se adresă Apostolescu colegului său –, dă citire semnalmentelor furnizate de supraveghetoarea și

portarul hotelului.

După ce Simionescu îi execută ordinul, Udrea îşi închise în mod demonstrativ carnețelul, în care nu-și notase nimic, și spuse:

— Regret, dar semnalmentele furnizate de martorii dumneavoastră sunt mult prea comune, pentru a ne servi la o identificare. În definitiv, dintre toate aceste semnalmente, cea mai categorică pare a fi părul, respectiv culoarea acestuia, care, din păcate, la femei n-are o permanență mai certă ca la cameleoni!

— Mai avem un amănunt care, prin asociere, ar putea să vă ajute – îşi aminti Apostolescu. S-ar părea că, în funcție de împrejurări, se întovărășea cu altă femeie din categoria ei, o oarecare Marijana.

Udrea continuă să studieze chipul colțuros al căpitanului Apostolescu, chiar și după ce acesta îşi făcuse completarea. Apoi începu să explice, cu o răbdare pedagogică:

— Marijana, Mariana, Marilena, Marialuiza, Marry etc., în profesia lor nu reprezintă – în nouăzeci și cinci la sută din cazuri! – un prenume, ci un apelativ comercial, de reclamă. În funcție de imaginația care le animă, se botează și se rebotează cu atâta dezinvoltură încât, adesea, nici ele nu-și mai amintesc cum s-au numit în ziua precedentă.

Apostolescu făcu un gest de nerăbdare, mai înainte de

a începe să vorbească:

— Tovarășe căpitan, până acuma ne-ați argumentat numai imposibilitatea identificării persoanei căutate… și, vă mărturisesc că, aproape m-ați convins! Da', din păcate, nu pentru asta am făcut apel la sprijinul dumneavoastră. N-ați vrea să faceți un efort și să ne demonstrați, contrar celor susținute până acum, că totuși persoana de care v-am vorbit poate fi depistată?

— Ba da! Dar pe altă cale decât cea propusă de dumneavoastră. Am să arăt martorilor, care v-au furnizat semnalmentele femeii căutate, albumele unde colecționez fotografiile „artistelor" trecute pe la noi. E mai operativ și mai sigur – replică el și zâmbi pentru prima oară de când intrase în birou.

Capitolul XIX
Descoperirea autoturismului

A doua zi dimineața, anchetatorii nici nu apucaseră să-și ocupe scaunele și se auzi o ciocănitură în ușă.

Era un subofițer, mic de statură, suplu și cu părul complet alb, deși obrazul său roșcat nu părea afectat de ridurile vârstei.

— Să trăiți! Sunt plutonierul adjutant Stoica Gheorghe, vă rog să-mi permiteți să raportez.

— Te ascult – zise Apostolescu în timp ce-l invita

printr-un gest să ia loc.

— Tovarășe căpitan, sunt șeful unui echipaj-auto și am fost anunțat prin radio că I.G.M.-ul caută un autoturism american, galben, cu numărul de circulație 262 Z-6095. Azi-dimineață, când m-am dus să raportez ce știu despre această mașină, șefii mei, după ce-au luat legătura cu I.G.M.-ul, mi-au ordonat să mă prezint la dumneavoastră…

— Ce știi despre ea? îl întrerupse nerăbdător Apostolescu.

— Vă raportez că se află parcată la Eforie-Sud…

— Când ai văzut-o ultima oară?

— Azi-noapte. După ce am primit circulara-radio, m-am mai dus să verific dacă se mai afla acolo…

— Ești cu mașina?

— Da.

— Bine. Du-ne la locul unde-i parcată!

*

Când Simionescu dădu cu ochii de mașina alb-albastră a adjutantului, strâmbă din nas. Știa, din experiență, că un gabarit ca a lui nu se lasă ușor vârât într-un liliputan de volkswagen. După ce, cu chiu și vai, reuși să se strecoare pe locurile din spate, Apostolescu readuse bancheta rabatată în poziția normală și se așeză lângă subofițer.

— Putem pleca – zise el trântind portiera mașinii.

Subofițerul dădu din cap și învârti cheia de contact.

Mașina, rulând pe asfaltul șoselei, depăși Agigea, trecu pe sub podul de cale ferată de la Eforie-Nord și, având compania lacului Techirghiol pe partea dreaptă, atacă ultimii kilometri care-i mai despărțeau de destinație.

Curând, automobilul îşi reduse viteza, apoi, semnalizând schimbarea direcției de mers, întoarse ușor spre stânga, pilotă câțiva metri pe partea dreaptă și intră într-o zonă mare de parcaj, unde se imobiliză.

— Am ajuns – anunță subofițerul deschizând portiera și coborând din mașină. Veniți să v-o arăt – adăugă el pornind înainte, printre șirurile de mașini tot atât de diferite ca modele pe cât se deosebeau în culori și nuanțe.

Se strecurară printre două autoturisme, un „Opel-Rekord" și o Volgă, și merseră spre următorul șir de mașini. Mai înainte ca însoțitorul lor să le indice mașina căutată, privirile anchetatorilor fură atrase, ca de un magnet uriaș și irezistibil, spre aceasta.

Chiar dacă se făcea abstracție de colosalele ei dimensiuni, culorile alese cu o acuratețe deosebită (galben-tabac, de la pneuri și până la baza parbrizului, și maro-abanos spre capotă) o distingeau și, în același timp, o făceau să le eclipseze pe cele din jur, deși nu mai fusese spălată de multișor. Era atât de prăfuită, încât

Apostolescu, mai înainte de a-i privi interiorul, prin sticla fumurie a portierei de lângă fotoliul șoferului, trebui să uzeze de batistă pentru a-l îndepărta.

Pe tapițeria mașini, cu excepția centurilor de siguranță, nu se afla nimic care să-i rețină atenția. Când privirea sa ajunse pe bordul de comandă, văzu, printre multiplele cadrane indicatoare, cheia de contact introdusă în dispozitivul ei.

— De când se află mașina aici? întrebă Apostolescu, peste umăr, făcând un pas înapoi și continuând s-o examineze cu atenție.

— Cel puțin de două săptămâni. Primisem o listă de mașini furate și am venit să verific dacă n-a fost vreuna dintre ele abandonată pe aici. N-am găsit ce căutam; în schimb, atenția mi-a fost atrasă de acest splendid exemplar.

— Aici e parcaj cu pază?

— Da.

— Fii te rog amabil și cheamă paznicul.

Cât timp lipsi subofițerul, Apostolescu și Simionescu examinară mașina de jur-împrejur, fără ca ceva să le rețină atenția. Când ajunseră din nou lângă portiera conducătorului, Apostolescu îşi puse batista pe clanță și trase. Nu era încuiată. Rezumându-se la introducerea capului în interiorul ei, examină podeaua printr-o privire scurtă, apoi, întinzând mâna spre polița montată

pe denivelarea care despărțea cele două locuri, scoase mai multe broșurele. Constată că sunt: un *English-Rumanian conversation book,* un *Roumanian tourist map,* un mers al trenurilor și un orar „Tarom". Când termină cu răsfoitul lor, pentru a vedea dacă nu conțin vreo însemnare revelatoare, îşi făcu apariția subofițerul și o femeie între două vârste, îmbrăcată cu o bluză tărcată peste un pantalon lung. Pe piept avea o geantă din piele, ca cele folosite de taxatorii din tramvaie.

— Tovarășe căpitan, dânsa asigură paza și supravegherea locului de parcaj – o recomandă subofițerul.

Apostolescu se înclină în semn de salut.

— Puteți să-mi spuneți de când se află această mașină aici? întrebă el.

— Păi… să tot fie vreo trei săptămâni – zise ea în timp ce-și întărea spusele și printr-o aplecare repetată a capului.

— N-ar fi posibil să ne dați un răspuns mai exact? Eventual și asupra celor care au venit cu ea?

— Cum să nu… Pot. Am fost de serviciu în noaptea când a parcat-o… – începu ea să povestească, în timp ce, folosindu-se atât de mâini cât și de ochi, scormonea de zor printre banii și teancurile de carnete ce le avea în geantă. În seara aceea, am să vă spun eu care… tocmai taxam un conducător când a venit ei și-a parcat-o… Da!

Am găsit! exclamă ea triumfătoare și scoase un carnet pe care se mai aflau câteva chitanțe de taxare.

Începu să privească pe rând bonurile, apoi, reținând unul, făcu câțiva pași de-a-ndărătelea și se uită la numărul de circulație al mașinii.

— Da, acesta-i bonu' – reluă ea. L-am completat în dimineața zilei de 21 august. Știți, ei plecase și eu tot îmi terminasem serviciu', așa c-am lăsat p-a doua zi taxarea. Da' ei n-au mai venit d-atunci!

— Dacă am înțeles bine, mașina a fost parcată în ziua de 20 august și dumneavoastră ați completat chitanța a doua zi. Așa este?

— Da, așa…

— Ați putea aprecia ora când s-a făcut parcarea?

— Păi… dacă, în săptămâna-ceea îmi terminam tura la ora unșpe' noaptea, înseamnă că atât trebuia să arate ceasu'…

— Îți mai amintești cine a coborât din această mașină?

— Sigur! Au coborât doi bărbați și o doamnă…

— Ai putea să-i descrii, adică să ne spui cum arătau?

— Asta, nu pot. Știți, ei erau departe de mine și lumina are becuri mici.

— N-ai reținut absolut nimic? Nici chiar vârsta lor? Erau tineri sau bătrâni? insistă Apostolescu.

Femeia îşi clătina capul într-un gest de regret.

— Din noaptea în care a fost parcată, nu s-a mai

apropiat nimeni de mașină. Așa e?

— Ba nu! S-a apropiat o grămadă… Toți care vin pe aici și-o văd, se opresc și se minunează de ea, că tare-i frumoasă.

Apostolescu îi mulțumi și îi spuse că poate să-și vadă de treburile ei.

Dar, după ce făcu câțiva pași, reveni spre Apostolescu și spuse:

— Acu' îmi amintesc, să știți că unu' din bărbați avea păru' blond ca spicu' de grâu.

— Te rog să fii bun și să dai un radio-telefon la inspectorat – se adresă Apostolescu subofițerului, după plecarea taxatoarei. Cere să ni-l trimită pe plutonierul Stănescu, de la secția criminalistică.

*

O oră mai târziu, după ce Apostolescu îi dădu lui Stănescu câteva indicații, cu privire la relevarea amprentelor din mașină, porniră spre șosea.

În timp ce așteptau ca adjutantul să-și scoată Volkswagen-ul din zona de parcaj, Apostolescu îşi plimba, gânditor, privirea spre Lacul Techirghiol, care se vedea la câțiva zeci de metri mai departe.

Privirea sa alunecă până la un acoperiș de clădire și se opri. Tocmai se întreba de ce îi pare atât de cunoscută casa, când Simionescu, care privise în aceeași direcție, spuse:

— Uite și vila „Narcisa”, vechea noastră cunoștință…

— Sunt gata, tovarășe căpitan – anunță subofițerul Stanciu, oprind mașina lângă ei și deschizându-le portiera.

— Ne întoarcem la Constanța – spuse Apostolescu, reluându-și locul lângă adjutant.

Capitolul XX
O concluzie fireasca

— Să fie numai o simplă coincidență? întrebă Simionescu, de pe bancheta din spate a mașinii, după ce aceasta începuse să ruleze pe asfaltul șoselei.

Apostolescu îşi aprinse tacticos o țigară, apoi după ce trase câteva fumuri, privind absent peisajul ce defila prin fața parbrizului, catadicsi să-i răspundă:

— M-am gândit de la început la o astfel de posibilitate, dar am respins-o ca absurdă. Mi s-a părut prea fantastică, pentru a o lua în considerare… Și totuși, cu fiecare pas făcut, ea s-a impus tot mai mult.

— Și atunci?

Apostolescu răspunse indirect, adresându-se subofițerului:

— Du-ne la morgă, te rog.

*

— Ce plăcere neașteptată?! exclamă doctorul

Negulescu ridicându-se de la masa sa de lucru și ieșindu-le în întâmpinare.

După ce îşi strânseră mâinile și luară loc pe scaunele oferite, Apostolescu făcu introducerea:

— Domnule doctor, iar v-am găsit ceva de lucru…

— Vechea poveste sau ceva nou?

— Asta am vrea și noi să știm! Vă rog să verificați dacă datele antropometrice din această fișă, furnizată de poliția engleză, corespund cu cele ale necunoscutului pescuit în lacul Techirghiol. Datorită desfigurării victimei, nu putem utiliza chestia asta… zise Apostolescu, arătând fotografia lui Holliday.

Doctorul îşi potrivi pe nas ochelarii, cu rame negre și groase, și începu să examineze cifrele consemnate pe formular.

— Da, se poate – îi asigură el, punând fișa pe birou și deasupra acesteia ochelarii. Dacă treceți după-amiază pe aici, întrebarea dumneavoastră va fi prevăzută cu un răspuns.

— Îmi pare rău, dar nu putem aștepta atât de mult. Vă rugăm să vă ocupați acum de treaba asta…

— Ce-i urgența asta?! Arde?

— Oarecum, da.

— Of! se lamentă el clătinându-și capul mustrător. E o adevărată pacoste să ai de-a face cu miliția criminală… nici să respiri nu te lasă! Bine – se învoi el –, da' să știți

că, până fac măsurătorile, tot trebuie să așteptați o jumătate de oră.

— Mai bine o jumătate de oră, decât trei sau patru ore până după-amiază – admise Apostolescu.

— În regulă. Vă rog să staţi cuminți până mă întorc – zise el luându-și ochelarii și fișa de pe birou.

Când ajunse lângă ușă, mai înainte de a pune mâna pe clanță, se întoarse cu fața spre anchetatori și spuse:

— Până vin eu, nu v-ar tenta o cafeluță?

Apostolescu, ezitând, îl consultă din privire pe Simionescu, apoi clătină din cap.

— Sunteți prea amabil, dar n-am vrea să ne stricăm pofta de mâncare.

Nici nu-și terminaseră bine de fumat țigările și medicul reveni în birou.

— Ei? îl luă Apostolescu, nerăbdător, în primire.

Datele din fișă corespund cu cele ale necunoscutului găsit în lac. Această constatare converge spre ideea că avem de-a face cu una și aceeași persoană.

*

Când, pe la ora unu, intrară în biroul lor, Apostolescu găsi pe masa sa de lucru un bilețel prin care căpitanul Udrea îl anunța că l-a căutat.

Puse mâna pe telefon și îi comunică că s-au înapoiat și-l așteaptă.

— Dane, fă și tu o ispravă bună pe ziua de azi. Dă

telefon la bufet și mai comandă trei cafele – propuse el când depuse receptorul în furcă.

După ce făcu comanda și indică numărul camerei lor, fără a omite să-i spună interlocutoarei că reducerea prețului de cost nu trebuie făcută pe seama cafelei, ci a zahărului, închise aparatul.

Când bufetiera părăsea încăperea, după ce lăsase pe biroul lui Apostolescu cești le aburind, îşi făcu apariția căpitanul Udrea, care, ridicând neputincios din umeri, anunță:

— Regret, dar n-am reușit s-o identific pe femeia cu părul roșu!…

— Luaţi loc și serviți-vă cu o cafea – îl invită Apostolescu, aparent, impasibil.

Apostolescu îl lăsă să se așeze pe scaunul oferit, împinse una din cești le cu cafea spre el și, în timp ce-i întindea pachetul cu țigări, reluă:

— N-a ieșit nimic din albumele cu fotografii?

— Absolut nimic!

— Deci am putea trage concluzia că nu-i o profesionistă a amorului tarifat?

— Poate, dar e puțin probabil… De altfel, această ipoteză este infirmată de martori, care susțin că au mai văzut-o prin hotel și de fiecare dată în compania altui bărbat. Mai de grabă s-ar părea că avem de-a face cu o începătoare – dacă nu în profesie atunci în județul

nostru –, ceea ce ar explica faptul că a rămas încă o anonimă pentru noi.

— Tovarășe căpitan, trebuie neapărat să ne ajutați la depistarea ei. Dacă ieri căutam o persoană care, prin faptul că s-a aflat în compania unui dispărut, speram să ne dea unele informații asupra acestuia, astăzi lucrurile stau cu totul altfel…

— Ce vreți să spuneți?

— Că rezultatul ultimelor investigații impun concluzia că respectivul ar fi fost suprimat, iar femeia pe care o căutăm n-ar fi străină de treaba asta.

— Vă referiți la cadavrul pescuit în Techirghiol? Cunosc povestea… Sunteți sigur că identificarea e corectă?

— Nu mai există altă alternativă! Dane – se adresă Apostolescu colaboratorului său, văzând că iar intenționează să-și demonteze bricheta –, lasă-ți tinicheaua în pace și explică-i tovarășului căpitan cum am ajuns la varianta uciderii lui Holliday!

Simionescu se uită revoltat la Apostolescu, gândind: „Să-ți aprinzi țigările la bricheta mea știi, dar să-mi dai răgazul s-o mai și curăț, din când în când, nu știi!”; apoi, resemnându-se, începu să relateze cu o voce uniformă:

— Mai întâi, dispariția lui Holliday a avut loc în noaptea suprimării necunoscutului găsit în lac; în al doilea rând, datele antropometrice ale urmăritului

corespund cu cele ale victimei, și, în al treilea rând, mașina gangsterului a fost parcată, în noaptea omorului, la o distanță de 50–60 de metri de vila „Narcisa", unde s-a consumat asasinatul! Pe scurt, cam acestea sunt faptele! se grăbi el să-și termine relatarea.

— Mă iertați – se arătă neîncrezător căpitanul Udrea –, dar nu prea înțeleg. E oare posibil ca un gangster de talia lui Holliday să se lase atras într-o cursă, unde să fie ucis ca o prăpădită de furnică?

— Dacă nu se omite faptul că, de când e lumea, capcanele au fost dimensionate, întotdeauna, după talia vânatului ce trebuia să pice în ele, n-are ce ne surprinde. După supozițiile noastre – continuă Apostolescu –, lucrurile s-au derulat în felul următor: Holliday, care, sub pretextul că-și petrece concediul în țara noastră, se ascundea de urmărirea Interpol-ului, s-a trezit, datorită unui joc al hazardului, nas în nas cu un detectiv al poliției metropolitane. Știind că această întâmplare va declanșa, în mod indubitabil, extinderea urmăririi sale și pe teritoriul țării noastre, s-a grăbit să-și schimbe domiciliul. Pentru realizarea acestui deziderat trebuia să îndeplinească două condiții. Mai întâi, să posede un depozit de monedă românească, suficient de mare pentru a nu fi nevoit să apeleze, prea curând, la un schimb valutar într-o bancă, unde, în mod firesc, risca să cadă în brațele unui detectiv. A doua condiție pe care

trebuia s-o îndeplinească era aceea a găsirii unui nou adăpost, menit să-i asigure anonimatul, atât de necesar. Panica, în care l-a aruncat întâlnirea nedorită cu detectivul englez, a fost atât de mare încât, pentru a nu mai pierde timpul cu găsirea altei locuințe, a apelat la femeia ce-l întovărășea de două zile. După toate probabilitățile, aceasta, pretextând că i-a găsit o locuință, l-a atras la vilă, unde a fost ucis. Restul se cunoaște.

— Trebuie să recunosc că deși în supozițiile dumneavoastră există multă logică, am totuși unele nelămuriri – începu căpitanul Udrea. În primul rând, cum se explică faptul că femeia cu părul roșu, l-a dus pe Holliday la „Narcisa"? Ați stabilit că între ea și ocupanţii camerei unde s-a comis omorul a existat o legătură prealabilă?

— Da, există o astfel de legătură. Desigur, indirectă – începu să explice Simionescu, la un nou îndemn al șefului său. În camera criminalului pe care-l urmărește în prezent miliția națională, a dormit, cu o noapte înaintea omuciderii, un necunoscut cu părul blond. Același necunoscut a stat de vorbă cu Niculescu și în ziua comiterii omorului…

— Regret, dar nu prea văd unde vreți să ajungeți… – zise Udrea clătinându-și capul.

— Din mașina lui Holliday, parcată lângă vila

„Narcisa", au coborât doi bărbați şi o femeie – continuă, implacabil, Simionescu. În mod firesc, unul dintre bărbați era proprietarul mașinii, adică Holliday, iar femeia nu putea fi altcineva decât „domnișoara" cu părul roșu, deoarece cu ea s-a urcat în mașină când a părăsit Hotelul „Perla". În ceea ce-l privește pe al doilea bărbat, e adevărat că, din păcate, habar n-avem cine este, dar, știm că avea părut blond! Acum vedeți legătura? întreabă Simionescu.

Căpitanul Udrea întoarse capul spre Apostolescu, care-l privea cu bunăvoință, și, după o ușoară ezitare, începu să vorbească:

— Da, încep să înțeleg… Necunoscutul cu părul blond este un prieten al femeii cu părul roșu, probabil proxenetul ei…

— Întocmai! aprobă Apostolescu. Din relatarea lui Săndoi, fostul coleg de cameră al bănuitului, a rezultat că blondul era un prieten al lui Niculescu. Probabil că în noaptea de 19 spre 20 au gust, când a dormit în camera 25, planul de omorâre a lui Holliday încă nu era pus la punct. Abia a doua zi, când apare incidentul cu detectivul englez, lucrurile încep să se contureze și se decid să-l atragă în vilă pe gangster. Pentru această ipoteză pledează întâlnirea care a avut loc, pe plajă, între blond și Niculescu, și decizia ultimului de a-l expedia pe Săndoi la Brașov. După introducerea lui

Holliday în camera 25, începe să se bea vârtos, probabil cu scopul de a reduce puterea de apărare a viitoarei victime…

— De unde reiese abuzul de alcool?

— Din zdravăna îmbibare alcoolică a cadavrului.

— În definitiv, ce motive au existat pentru suprimarea lui Holliday?

Simionescu, care, nerezistând tentației, îşi demontase bricheta până la ultimul șurubel, spuse, fără să-și ridice ochii de la piesele etalate pe jumătate de birou:

— Eh… Un fleac de trei sute șaizeci de mii de lei… Asta ca să nu mai vorbim de valuta pe care o avea asupra lui, că tot nu-i cunoaștem plafonul!

— Mda… – aprobă Udrea. Dacă-mi dădeați de la început rețeta mobilului, zău, nu mai erau necesare celelalte explicații…

— Acum, după ce v-am pus în temă cu toate implicațiile afacerii și ați reținut că dintre cei trei participanți la omucidere nu-l cunoaștem decât pe Niculescu, sper că vă dați seama de necesitatea desfășurării unei urmăriri simultane a celor trei complici?

— Am înțeles, tovarășe căpitan. Vă promit că voi face tot ce e omenește posibil pentru depistarea femeii cu părul roșu – zise căpitanul Udrea, ridicându-se de pe scaun și luându-și la revedere de la colegii săi.

— Mi-e foame – anunță Simionescu, când rămaseră singuri.

Apostolescu, ținându-și îngândurat bărbia în palmă, nu-i răspunse. Neauzind reacția șefului său, Simionescu îşi ridică privirea de la piesele pulverizate ale brichetei și, văzând atitudinea adânc meditativă a căpitanului, spuse cu o convingere provocatoare:

— Ce dacă-i trei-jumătate?! Dacă programul s-a terminat de jumătate de oră… scrie undeva că trebuie să mergem la masă?… Eu propun să nu ne fie foame…

— Ia mai taci, măi! spuse Apostolescu întinzând mâna spre telefonul care începuse să zbârnâie.

— Alo! Da, eu sunt… Cine?… A, ce plăcere!… Sărut-mânuța… Vai, se poate? Bineînțeles, domnișoară, Irina, la ora cinci. Voi fi!…

— Dane, hai la masă! îl îndeamnă Apostolescu după ce, cu un zâmbet visător, așezase receptorul în furcă cu gingășia ce se acordă unui bibelou scump, din porțelan.

— Nu mi-e foame! rezistă el, în glumă.

— Asta-i perfect! replică Apostolescu, bine dispus, ridicându-se de pe scaun. Întrucât mai există o ipoteză, care ar trebui luată în considerare, vreau să te ocupi tu de ea. Acum, în această după-amiază!…

— Despre ce-i vorba? întrebă Simionescu precaut.

— Nu-i exclus ca, odată cu Holliday, să fi fost aruncată în apa Techirghiolului și femeia cu părul roșu.

Ia câțiva oameni cu tine și, până se întunecă, sondează fundul lacului…

— Șefu', mi-e o foame teribilă! îl întrerupse Simionescu, răsturnându-și cu un gest scurt rămășițele brichetei în palmă și pornind grăbit spre ușă.

Capitolul XXI
Colaborarea

După ce chelnerul de la restaurantul-grădină „Transilvania" se îndepărtă, Simionescu protestă indignat:

— Cine a mai pomenit dom'le, mici și fripturi stropite cu apă minerală?! De ce n-ai comandat bere?…

— Pentru că ziua de anchetă încă nu s-a terminat!

— Și ce-i cu asta?! Crezi că o sticlă cu bere ne-ar zăpăci?!

— Nu, desigur… numai că, fie că bei un pahar cu bere ori o damigeană cu vin, la fel miroși, iar interlocutorul este tentat, întotdeauna, să opineze pentru ultima variantă…

— Mai ales dacă interlocutorul are picioare frumoase, fustă scurtă și se numește Irina Vlădescu! îl întrerupse răutăcios Simionescu.

Apostolescu nu se decise să-i răspundă. Și, pentru a demonstra că subiectul a fost epuizat, îşi întoarse capul

în direcția în care plecase chelnerul cu comanda.

Simionescu rămase tăcut, până montă ultima piesă a brichetei, apoi nu mai rezistă:

— Ascultă, șefu', într-adevăr crezi în posibilitatea aruncării femeii în lac?

— Nu, nu tocmai – recunoscu Apostolescu. Dar, dacă continui s-o faci pe oița care se taie la ignat, nu exclud posibilitatea de a lua în considerare și această ipoteză. Și presupun, că-ți dai seama că o astfel de acțiune te-ar obliga să scormonești fundul lacului, în chip de submarin, cel puțin o săptămână, nu? Cu o lună în urmă, când era soare și suficient de cald pentru a face plajă, o astfel de misiune cădea bine, dar acum…

Mult așteptata și providențiala apariție a chelnerului le întrerupse discuția.

*

Când ajunseră lângă standul de recepție al Hotelului „Perla", o găsiră pe Irina Vlădescu scriind de zor la birou, cu spatele spre ei, ca și la prima lor vizită.

Spre deosebire de vizita amintită, de data aceasta nu-i mai privi pe anchetatori cu o bunăvoință profesională, ci, zărindu-l pe Apostolescu, se grăbi să vină spre ei, cu o bucurie nedisimulată.

— Suntem la ordinele dumneavoastră – glumi Apostolescu, în timp ce-i săruta mâna, un pic mai insistent decât o cerea politețea.

— Întotdeauna la ordinele mele? replică ea ușor ironică.

— Bineînțeles! Întotdeauna… când e cazul – o asigură el pe același ton.

— Ca urmare a angajamentului luat față de dumneavoastră, astăzi am preluat investigațiile pe cont propriu. Parcă așa se spune, nu? se interesă ea scufundându-și privirea magnetică a ochilor ei negri, imenși, în cei verzui ai detectivului.

Apostolescu, fără să clipească, dădu aprobator din cap și o asigură:

— Întocmai. Aceasta-i expresia consacrată.

— Deci, în spiritul promisiunii făcute, am aplicat colegei mele, care lucrează în schimbul de dimineață, un „interogatoriu de gradul trei".

— Și a dat rezultatul scontat? se interesă Simionescu.

— Asta rămâne să apreciaţi dumneavoastră. Oricum, colega mea și-a amintit că a revăzut-o, acum vreo trei zile, pe amica domnului Mike Gills…

— Unde? În ce împrejurare? Se precipită Apostolescu, uitând pentru o clipă de farmecul degajat de interlocutoarea sa.

— A văzut-o la croitoreasa ei, unde ambele așteptau să intre la probă…

— V-ați interesat pe unde-și are croitoreasa atelierul?

— N-ar fi trebuit s-o fac? îl provoacă ea.

— Cum să nu! Un detectiv amator poate să-și asume orice risc, deoarece, spre deosebire de cel oficial, n-are șefi care să-l tragă la răspundere pentru gafele făcute.

— Am impresia că afirmația dumneavoastră nu prea aduce a încurajare – constată ea privindu-l mustrător.

— Încurajările, de obicei, se fac la sfârșit… dacă-i cazul – spuse Apostolescu zâmbind, deși la fel ca Simionescu, așteptau cu nerăbdare precizarea cerută.

— Atelierul se află pe bulevardul Republicii, lângă cinematograf, iar întâlnirea lor a avut loc în după-amiaza zilei de 13 septembrie. Mulțumit?

— Mai mult decât atât. Consider colaborarea noastră numai ca un început, de bun augur, ce trebuie neapărat extinsă. Pentru a crea condițiile impuse de acest deziderat, trebuie să-mi mai furnizați câteva date.

— Autobiografia? întrebă ea voioasă.

— Nu tocmai… dar aproape. Ieri spuneați că vă pregătiți să dați în primire gestiunea. Când apreciaţi că veți realiza acest obiectiv?

— Peste câteva zile. Adică, mai exact, pe ziua de 20 septembrie ar trebui să fiu gata, deși mă îndoiesc că voi reuși…

— După data menționată, ce intenții aveți?

— Să plec la București, adică acasă, și să încep cel de-al patrulea an al facultății de filologie…

— Ce adresă aveți în București? continuă Apostolescu

pe un ton voit profesional.

— Asta-i totul?! Nu mai aveți nimic de întrebat? se interesă ea, după ce-și precizase adresa din capitală.

— Nu, deoarece mă rezerv pentru proximul interogatoriu.

*

— Să fiu al naibii, dacă nu te-ai înamorat de fată! comentă răutăcios Simionescu, pe când mașina lor gonea spre Constanța.

— Să fie clar! replică tăios Apostolescu Mai întâi fata e o tovarășă, o tovarășă colaboratoare, apoi… Apoi ce să mai discutăm?! Îți reamintesc că varianta Dan Simionescu deghizat în submarin încă n-a fost exclusă din inventarul ipotezelor!

Capitolul XXII
Femeia cu părul roșu

Când intrară în atelier, opt femei priviră contrariate spre cei doi bărbați care se încumetaseră să le pângărească sanctuarul.

Fără să se arate stingheriți de atenția ce li se acorda, deși felul în care erau examinați îi stânjenea, aruncară o privire indiferentă peste cele opt cliente ce-și așteptau rândul la probă și merseră înainte, spre o tejghea, unde se aflau altele două.

Femeia din dosul tejghelei, cu talia subțirică și cu părul oxigenat, se făcea că este foarte atentă la explicațiile interlocutoarei sale care, gesticulând din mâini, vorbea ceva despre „pliuri” și „volănașe”.

Prima care sesiză prezența lor, fu cea cu părul oxigenat. Mai întâi îi privi intrigată, apoi, probabil mulțumită că va putea stăvili pentru câteva clipe avalanșa explicațiilor clientei ei, îi interpelă amuzată:

— Cred că ați greșit adresa. Croitoria pentru bărbați este alături, prima la dreapta.

— Dumneavoastră sunteți responsabila centrului? întrebă Apostolescu, fără să-i ia în considerare binevoitoarea îndrumare.

— Da. Doriți să vă comandați ceva la noi?

— Suntem de la corpul de control al cooperației meșteșugărești! decretă sentențios Simionescu.

Responsabila clipi de câteva ori, intimidată de rezonanța titulaturii, apoi cu un ton de excesivă amabilitate:

— Vă stau la dispoziție.

Porniră spre o draperie ce masca o ușă și intrară într-o încăpere, cu pereții căptușiți cu oglinzi înalte, luminată de lămpi cu neon.

— Suntem de la miliție – începu Apostolescu, arătându-i legitimația – și dorim să vă cerem o informație în legătură cu o clientă a dumneavoastră.

— A… Nu sunteți de la UCECOM? întrebă ea, fără să încerce să-și ascundă ușurarea. Vă rog să-mi spuneți cu ce vă pot fi de folos.

— Ne interesează una dintre clientele ce v-au vizitat în după-amiaza zilei de 13 septembrie. Dane – se adresă el lui Simionescu, care între timp îşi deschisese carnetul de notițe –, fă descrierea!

— Nu mai e nevoie!… – îl întrerupse ea, după citirea primelor semnalmente. Vă referiți la Gherghina Vasile! Dar ce-i cu ea?

— Au fost găsiți niște bani, în imediata apropiere a atelierului dumneavoastră, și un martor susține că ar fi căzut din poșeta acestei doamne…

— Improviză cu seninătate Apostolescu.

— Aha! Înțeleg. Doriți să stați de vorbă cu dânsa…

— Ne puteți furniza adresa ei? întrebă Simionescu.

— Sigur! Vă rog să așteptați un moment.

Când se înapoie, avea deja registrul deschis și le dictă adresa acesteia.

Părăsind camera de probe și intrând în sala de așteptare, rumoarea clientelor se curmă brusc, pentru a-i lua din nou în primire cu privirile lor. Cei doi, grăbiți și făcând abstracție de interesul pe care-l stârniseră, străbătură; aparent nepăsători, încăperea. Când ajunseră lângă ușă, fără să-și fi încrucișat privirile cu vreuna din cucoane, o deschiseră și ieșiră în stradă.

*

Clădirea ce-i interesa avea două etaje și un aspect lamentabil.

Pătrunzând în holul întunecat al imobilului, fură întâmpinați de un miros greu de varză murată și igrasie.

Se îndreptară spre o scară îngustă din lemn, cu treptele tocite. Când păşiră pe prima treaptă și până ajunseră la ultima, de la mansardă, scârțâitul care-i însoți părea să concureze concertul unui batalion de cotoi, înamorați, într-o noapte de vară.

Bătură la una din uși, străjuită de două belciuge de lacăt, și, din dosul acesteia, o voce feminină strigă: „Da. Imediat!”

Urmă un nou scârțâit și prin crăpătura uşii îşi făcu apariția un păr roșu, bogat și coafat în mod savant, ca pentru un concurs de specialitate, împodobind capul unei femei între douăzeci și cinci și treizeci de ani. Avea o figură arămie și ușor prelungă.

— Ce doresc domnii? se interesă ea, în timp ce-i examina cu atenție pe sub genele atât de abundent rimelate, încât părea surprinzător faptul că pleoapele găseau suficientă energie pentru a le menține ridicate. Avea ochii căprui.

— Am dori să vorbim cu domnișoara Gina. Se poate? se interesa Apostolescu în timp ce-o privea, intenționat, admirativ.

— Eu sunt! ciripi ea, ca o fetiță răsfățată.

Apostolescu se înclină reverențios.

— Am fost îndrumați spre dumneavoastră de domnișoara Marijana… – începu el, amintindu-și de declarația portarului de la Hotelul „Perla”.

— A, Marijana! se înveseli ea. Cu ce vă pot fi de folos? se interesă ea, cu o bunăvoință sporită, în timp ce, ridicându-și privirea peste umerii lui Apostolescu, îl cântărea pe Simionescu.

— Știți… – continuă el, cu timiditatea unui adolescent, care încearcă pentru prima oară să facă o propunere unei femei. Stăm câteva zile la Constanța și… vă rog să ne iertați îndrăzneala… Ne-ar face multă plăcere, dacă… dacă ați binevoi să ne arătaţi orașul…

— Dacă v-a trimis Marijana, bineînțeles că n-am să vă las… – se decise ea să-l scoată din încurcătură. Vă rog să poftiți înăuntru – adăugă deschizând ușa larg.

Dându-se la o parte, pentru a le face loc să între, descoperiră o încăpere mică, de aproximativ patru metri pătraţi, luminată de o fereastră, suficient de mare pentru a permite unei pisici subdezvoltate să se strecoare prin ea, ferecată și acoperită cu un ziar îngălbenit de soare. Sub fereastră se afla un pat mic, din plasă de sârmă, acoperit cu o pătură jegoasă ce cumula atât funcția de somieră cât și pe cea de plapumă.

Pe peretele din stânga, care nu mai văzuse cum arată

chipul unui zugrav de la inaugurarea casei, se aflau câteva cuie de care atârnau un talmeș-balmeș de rochii viu colorate. Lângă perete se găsea toaleta. Adică un scaun, de al cărui spătar era rezemată o oglindă, îmbrăcată în tablă și cu colțurile ornamentate de flori roșii, iar în fața acesteia, pe fundul de lemn, aruncate în dezordine o puzderie de flacoane, tuburi și borcane cu produse cosmetice străine.

„Amfitroana", lăsându-se pe plasa de sârmă a patului, le indică, printr-o mișcare grațioasă a mâinii, ultimele și cele mai prețioase obiecte ale camerei: două scaune de bucătărie nou-nouțe, unul vernil și celălalt roz-bombon.

Toată camera era înecată într-un miros dulceag-acrișor, de parfum, care încerca, zadarnic, să-l acopere pe cel de transpirație certată cu apa și săpunul.

— Da' Marijana de ce n-a venit cu dumneavoastră? se interesă ea, în timp ce invitații se strecurau pe lângă rama patului pentru a se așeza pe scaune. Apropierea dintre acestea era atât de mare, încât atingerea genunchilor lui Apostolescu de cei ai femeii, tolănită fără restricții pe pat, nu putea fi evitată.

— Noi am fi vrut să vină, dar… Știți… nu era singură… – îngăimă rușinat Apostolescu.

— Nu-i nimic, nu trebuie să fiți supărați pentru asta – îi consolă ea –, o să găsim, în locul Marijanei, o fată și

mai frumoasă pentru a vă distra bine cât veți sta prin Constanța.

— Da, asta și dorim – se porni Simionescu. Restul nu contează…

Pentru ea însă conta. Vrând să se edifice asupra posibilităților celor doi amatori de distracții, spuse zâmbind mieros, în timp ce-și aranja, voit provocator, furoul:

— Nici nu mi-ați spus cu ce vă ocupați…

Mai înainte ca Apostolescu, continuând regula jocului, să-i precizeze că sunt gestionari, neprevăzutul îşi spuse cuvântul.

Probabil că ușa camerei nu fusese bine închisă, deoarece, deschizându-se singură, se lovi zgomotos cu clanța de peretele lateral.

Simionescu, văzând că femeia dă să se scoale, se grăbi s-o scutească de efort și, ridicându-se de pe scaun, închise ușa la loc. Întoarcerea pe care o făcuse pentru a-și reocupa scaunul, fusese prea rapidă. Reverul și poala stângă a hainei îi rămaseră peste brațul respectiv și, până să revină la locul lor, Simionescu îşi expuse pieptul lat, ca un ecran de cinemascop, la subsuoara căruia trona un minitoc din piele, ce nu reușea să ascundă crosa neagră a unui maxi-pistol „Walther P.P.K.”.

Femeia continuă să privească, hipnotizată, pieptul locotenentului, chiar și după ce haina îşi reluă locul, la

fel ca o cortină căzută peste scena unui teatru.

— Cine… cine sunteți dumneavoastră? bâigui ea înspăimântată.

Apostolescu îşi dădu seama că rolul de „cuceritor" a luat sfârșit. De altfel, nu mai avea nici-o importanță, scopul urmărit era atins. Știind de la început că, datorită lipsei de probe, n-o va putea acuza de complicitate la uciderea lui Holliday, mersese pe varianta reținerii bănuitei sub învinuirea de prostituare, care era mai ușor de dovedit. Această stratagemă i-ar fi putut crea un răgaz de 24 ore, în cadrul căruia putea lucra liniștit, pentru a elucida poziția bănuitei în drama anchetată.

— Suntem ofițeri de miliție și te arestăm pentru culpa de prostituție! o anunță el incisiv.

— Vai! Da, ce aveți cu mine?… N-am făcut nimic!… Nu-i adevărat! glumiți, așa-i? reuși ea să spună cu greutate, mai înainte de-a izbucni în plâns.

Era o scenă sfâșietoare, grotească, care simțea că-i rostogolește stomacul. Femeia care până atunci cochetase cu ei, provocându-i cu corpul ei frumos și tânăr, acum hohotea cu fața ascunsă în palme, pradă unei crize de nervi.

Dacă față de obișnuiții lui clienți, criminalii, nu-i trebuia un efort prea mare pentru a fi neîndurător, în situația de față nu se simțea în stare nici să simuleze această atitudine.

Simionescu îi întâlni privirea indecisă, și, amintindu-și că a lucrat cândva la „moravuri”, îl scoase din încurcătură. Întinzându-se spre rochiile agățate de cuiele bătute în perete, și, luând una dintre ele, la nimereală, i-o aruncă pe umăr.

Femeia prinse rochia cu o mână și o lipi de corp, într-o încercare tardivă de a-și ascunde goliciunea, apoi mătură cu o privire rătăcită chipurile celor doi bărbați care așteptau în picioare.

Câteva minute mai târziu erau în mașină și porneau către inspectorat.

*

Era ora opt seara când intrară în birou.

— Ia loc, te rog – o invită Apostolescu.

— De ce m-ați adus aici? întrebă ea redevenind stăpână pe sine.

Apostolescu îşi dădu seama că, în cele zece minute cât durase drumul cu mașina, femeia, ieșind din șocul surprizei, trecuse pe o poziție de autoapărare.

— Ce, ai și uitat? glumi el, deși nu simțea nicio bucurie la gândul că trebuie s-o ia de la început.

— Vă rog să-mi spuneți de ce am fost arestată? insista ea dârză.

Simionescu zâmbi, deoarece, având experiență cu clientele „moravurilor”, știa de ce măiestrie actoricească sunt acestea capabile, câteodată.

— N-ai fost arestată, încă, ci numai reținută sub învinuirea de practicare a prostituției – precizează Apostolescu.

— Nu-i adevărat! Asta-i o acuzație falsă, o insultă! se indignă ea. Dacă nu-mi dați drumul să plec, imediat, am să reclam acest abuz superiorilor…

— Ia-o ușurel – o povățui Simionescu calm. Avem suficiente probe pentru a ne susține acuzația…

— E o minciună. N-aveți nimic…

— De când te afli în Constanța? începu Apostolescu.

— De trei zile.

— Cu ce ocazie ai venit pe litoral?

— Am venit să-mi petrec concediul de odihnă. Sau e interzis?

— Unde lucrezi?

Femeia păru un moment dezorientată, apoi răspunse:

— Sunt coafeză.

— Unde?

— La București.

— Precizează locul de muncă.

— La cooperativa „Progresul”.

— Arată-mi legitimația de serviciu!

— De fapt – începu ea să șovăie –, unitatea s-a dizolvat.

— Când?

— Acum vreo trei luni.

— Ce-ai făcut în acest răstimp?

— M-am odihnit.

— Din ce-ai trăit, dacă n-ai mai avut salariu?

— Am avut economii.

— Până acum trei zile, în acest an ai mai venit la mare?

— Nu. După cum v-am mai spus, am venit cu trei zile în urmă și intenționez să mai stau o săptămână…

— Și dacă noi dovedim, prin martori, că în ultima lună ai frecventat, cu diverși bărbați, mai multe hoteluri?

— Oare mă împiedică cineva să mă culc cu un bărbat care-mi place? Puteți dovedi că am luat bani pentru asta…?

— Poți dovedi din ce trăiești?

— V-am spus, din economii!

— Bine, vom verifica de când nu mai lucrezi nicăieri.

Femeia plecă privirea și cu gesturi nervoase, necontrolate, începu să-și strângă genunchii cu palmele.

— Aș vrea să-ți atrag atenția că, în susținerea acuzației, vom utiliza și declarația prietenei tale, Marijana, din care rezultă, cu prisosință, cum te-ai „distrat” la Mamaia în ultimul timp! blufă Simionescu.

— Vreți să-mi dați un pahar cu apă? ceru ea, rugător, ridicându-și privirea spre Apostolescu.

Anchetatorul îi privi broboanele de transpirație, care

luceau ca niște perle pe fruntea ei arămie, și îi făcu un semn colaboratorului său.

Simionescu plecă și reveni cu un pahar cu apă.

— Vă spun tot ce doriți, numai lăsați-mă să plec… Iertați-mă! se rugă ea, cu ochii înotând în lacrimi, când puse paharul golit pe birou.

— Pe acest bărbat îl cunoști? întrebă Apostolescu arătându-i fotografia lui Holliday.

— Nu, acum îl văd pentru prima oară!

Apostolescu era sigur că mințea. Îi studia atent fizionomia și remarcase o ușoară pâlpâire a pleoapelor când îşi aruncase privirea pe fotografie.

— E un cetățean englez; a locuit în august la Hotelul „Perla”.

— Nu-l cunosc! se încăpățână ea.

— Sunt martori care declară că ai locuit două zile împreună cu el.

— Se înşală, ori mint! Nu-l cunosc pe acest bărbat…

— Nu ești sinceră cu noi, Gherghino! Și probabil că nici adineaori, când te angajai să te faci om de treabă, nu credeai ce spuneai. În aceste condiții, de dovedită rea credință, cum crezi că te puteam ajuta? spuse sfătos Apostolescu.

— Da’ dacă nu-l cunosc?! exclamă cu disperare.

— Dane, mai adu Gherghinei un pahar cu apă… Da’ vezi să fie proaspătă!

Simionescu, mai întâi își încruntă fruntea, supărat, apoi, întâlnind privirea lui Apostolescu se abținu de la vreun comentariu și, apucând paharul de picior, ieși din birou.

Când, după câteva minute, reveni în birou, atât Apostolescu cât și interlocutoarea lui fumau în tăcere. Ambii aveau suficiente motive să fie îngrijorați.

După ce așeză paharul în fața femeii, îi întinse lui Apostolescu o bucățică de hârtie îndoită.

Despături hârtia și văzu un singur cuvânt scris cu stiloul de o mână nervoasă: „Pozitiv!"

Se lasă pe spate și se rezemă bine în spătarul scaunului. În sfârșit, dubiile fuseseră înlocuite de certitudine. În fața lui se afla unul dintre presupușii ucigași.

Probabil că și interlocutoarea simțise ușurarea ce-l cuprinsese pe anchetator, deoarece începu să se foiască pe scaun și duse paharul la gură, într-un gest reflex, dar îl lasă jos mai înainte de a-l atinge cu buzele.

— Ne-ai mințit tot timpul, Gherghino! atacă el.

— Nu!…

— Ba da și știi bine, că așa-i!

— Nu v-am mințit, zău, credeți-mă – spuse ea în timp ce mai pompa câteva lacrimi, ce trebuiau să-i susțină sinceritatea, pe obrajii încinși.

— Dacă, așa cum susții, nu l-ai cunoscut pe Mike

Gills, cum explici prezența amprentelor tale în camera 721, unde a locuit acesta?

Femeia privea cu îndărătnicie paharul de pe birou și tăcea.

— Te sfătuiesc să vorbești…

— Bine, am să vă spun totul! se angajă ea din nou, ridicându-și ochii căprui, mânjiți cu rimelul dizolvat de lacrimi, spre anchetator. E adevărat.

Recunosc că l-am cunoscut pe bărbatul din fotografia arătată… Nu i-am reținut numele, deoarece era greu de pronunțat…

— Oprește-te! S-o luăm metodic. Te rog să povestești totul, dar absolut totul, asupra modului în care l-ai cunoscut și ce-a urmat. Clar?

— N-am să vă mai ascund nimic… o să vedeți – asigură ea, înclinându-și capul într-un gest ce simboliza epuizarea. Pe la jumătatea lunii trecute, mă plimbam pe faleza de la Mamaia, când m-a acostat domnul de care vă interesați. M-a întrebat dacă nu vreau să mă plimb cu mașina și eu am fost de acord…

— Cum te-ai înțeles cu el, vorbea românește?

— Nu, avea în mână o cărticică și citea de acolo… După ce m-am urcat în mașină și a făcut câteva ture prin Mamaia, m-a dus la un restaurant și am luat masa. Când am văzut cum arunca cu bacșișurile în stânga și-n dreapta, m-am dus la el în cameră fără să-i mai arăt

pretențiile mele, cum făceam de obicei, deoarece am crezut că-i domn adevărat… Am stat la el în cameră două zile și nu coboram decât pentru a lua masa la restaurant. În ultima seară, când am mai fost împreună, îmi amintesc că era într-o sâmbătă, mi-a spus că are de rezolvat niște probleme *și vom* pleca împreună la Constanța. Când l-am întrebat de ce trebuie să merg și eu, mi-a spus că așa vrea el. Apoi mi-a explicat că, după ce ajungem în oraș, eu va trebui să-l aștept în fața „Continental"-ului, iar o oră mai târziu, când îşi va termina treburile, va veni să mă ia cu mașina pentru a ne înapoia la Mamaia. Mi-am dat imediat seama ce urmărea. Voia să mă lase țuț, adică să nu-mi plătească pentru cele două nopți petrecute cu el. Când i-am spus că sunt de acord, dar mai întâi să mă plătească, a început să râdă ca un bou și mi-a răspuns că el nu face parte din categoria bărbaților care-și plătesc femeile, ci, din contră, a acelora care încasează bani de la ele… Nenorocitul dracului! După ce m-a chinuit două nopți, a-nceput s-o facă pe heringul cu mine. Mai întâi m-am făcut că plâng, apoi i-am spus că-l reclam… da' degeaba! Mi-a râs în nas și a spus că, dacă nu tac, mă „toarnă" la poliție și o să fiu arestată. Ce era să fac? În meseria noastră trebuie să știi să te resemnezi…

M-am prefăcut că renunț la bani, pentru a mă despăgubi altfel. Remarcasem încă de la început că are

o valijoară, pe care o ținea în permanență încuiată. Cu puțin înainte de a pleca la Constanța, când el a intrat în baie să se bărbierească, i-am scos cheile pe care le ținea în buzunarul hainei și am deschis-o… Ce să vă mai spun? De când sunt n-am văzut atâția bani la un loc!… Și el, jigodia dracului, se bucura la o femeie ca mine… Ce era să fac? Am luat câteva hârtii de o sută de lei și, după ce-am încuiat geamantanul, i-am pus cheile înapoi în haină…

— Spune exact, ce sumă i-ai luat? ceru Apostolescu.

— Atunci n-am știut câți bani erau… – se scuză ea, plecându-și rușinoasă ochii spre covor. Când am ajuns acasă, am constatat că era un teanc de 10.000 de lei…

— Felicitări, știi să menții prețul onorariilor – remarcă Simionescu cu o ironică admirație.

— Vă rog să mă credeți că este prima oară când am săvârșit o astfel de faptă, dar am simțit că înnebunesc când l-am văzut bătându-și joc de mine. Da' ce, așa am ajuns eu?!… Să facă mișto de mine un plevușcar?!… Arde-l-ar focu'…

— Destul! o întrerupse Apostolescu. Unde te trezești aici, pe maidan?!

— Vă rog să mă iertați, mă înfuriasem – se scuză ea supusă.

— Continuă relatarea! Ce s-a întâmplat după ce-ați părăsit hotelul?

Din momentul în care m-a lăsat la „Continental”, nu l-am mai văzut… Doar nu eram proastă să mă mai duc la întâlnire, după ce-i șutisem albăstrelele…

— La ce oră v-ați despărțit?

— Cred că era aproape de zece noaptea.

— Cu cine s-a întâlnit și cu cine a stat de vorbă în cele două zile petrecute împreună?

— Nu l-am văzut discutând cu nimeni, în afară de chelneri și cei din personalul hotelului.

— Ești sigură?

— Bineînțeles! Cât a fost cu mine, n-a discutat cu nimeni… Poate să se fi întâlnit cu cineva când pleca singur…

— A părăsit des hotelul fără dumneata?

— Da, de câteva ori.

— Încearcă să-ți amintești, când și în ce împrejurări?

— Păi… – începu ea meditativ. Prima oară, când a plecat, a fost în cea dintâi seară, de când eram eu acolo, și mi-a spus că-și duce mașina la un garaj…

— A zăbovit mult?

— Cam jumătate de oră.

— Bine, continuă!

— Apoi a plecat a doua zi, pe la șase, și s-a înapoiat după vreo două ore…

— Unde ți-a spus că se duce?

— N-a precizat. Mi-a spus numai că are puțină treabă

și a plecat luând cu el geamantanul de care v-am vorbit… Când s-a înapoiat a început să mă trombonească cu plecatu' la Constanța…

— Treci peste asta! Altceva?

— Pe la ora nouă și ceva a primit un telefon și a părăsit imediat camera. După vreo zece minute, când s-a înapoiat, mi-a spus că a fost să-și ia în primire mașina. Asta-i tot ce știu…

— A mai primit și alte telefoane, în afara celui de care ne-ai vorbit?

— Nu. Cât am stat eu cu el, n-a mai vorbit cu nimeni. Și cu mine ce-o să se întâmple acum? se interesă ea, îngrijorată, reamintindu-și de situația în care se afla.

— Vei rămâne la noi, până îți verificăm spusele. Oricum, n-aș vrea să-ți ascund faptul că te afli într-o situație foarte grea. Deosebit de culpa pentru care te-am adus aici, a mai apărut și cea de furt, calificat…

— Știam că pentru asta nu-i iertare… – spuse ea abătută.

— De aceea ai încercat să ascunzi adevărul?

— Da. Mi-am închipuit că nenorocitu' m-a reclamat… da' acum îmi dau seama că, de fapt, pe el îl căutați… De altfel, de la început mi-am închipuit că trebuie să fie un pungaș… Putrezi-ar oasele-n pârnaie!…

— Cum ți-ai dat seama că trebuie să fie un pungaș? se amuză Apostolescu.

— Știți proverbul ăla „Spune-mi cu cin-te aduni ca să-ți spun cine ești…”?

— Și cei cu asta?

— Cu două zile mai înainte de a mă încurca cu el, l-am văzut stând de vorbă cu un borfaș de pe aici…

Femeia încă nu apucase să-și termine fraza și anchetatorii, care începuseră să se relaxeze, considerând, că n-au ce să mai scoată de la ea, deveniră din nou atenţi.

— Fii mai explicită! ceru Apostolescu. Cu ce borfaș l-ai văzut stând de vorbă?

— Nu știu cum îl cheamă, dar e un hoț de buzunare. Pe la începutul lunii august, când am venit la Constanța, l-am văzut… șutind portofelu’ unui domn, da’ nu era treaba mea și nu m-am băgat… Apoi, câteva zile mai târziu, am văzut cum un gabor îl ținea de guler și-l băga aici, în clădirea miliției.

— Te rog să ne spui cum arăta.

Când femeia îşi termină descrierea, anchetatorii știau că se referă la persoana care dormise în camera 25, de la vila „Anton Pann”, adică la tânărul cu părul vopsit.

— Suntem edificați. Ia-o de la început și spune-ne în ce împrejurare l-ai văzut stând de vorbă cu partenerul dumitale de la camera 721.

— Mai înainte de a-l cunoaște pe nemernicu’ de englez, l-am văzut pe tipul cu părul blond coborând din

mașină și strângându-și mâinile ca doi prieteni…

— Pe la ce oră i-ai văzut împreună?

— Cam pe la șapte seara.

— I-ai mai văzut stând de vorbă și ulterior?

— Nu. Atunci a fost primă și ultima oară când i-am zărit împreună. Da' ce credeți că trebuia să-i văd de mai multe ori, pentru a-mi da seama că și englezul era tot un derbedeu?…

— Bine, bine, e în regulă – spuse Apostolescu în timp ce apăsă pe soneria care apela plantonul.

Două minute mai târziu, îşi făcu apariția subofițerul; Apostolescu îi spuse:

— Domnișoara rămâne la noi în noaptea asta, iar mâine dimineață să i se facă un control venerian și să i se verifice situația la evidența cazierului judiciar!

Când Apostolescu și Simionescu părăsiră inspectoratul era trecut de ora unsprezece noaptea.

Capitolul XXIII
Un martor discret

A doua zi dimineața, când intrară în birou, căpitanul Vasiliuc și sergentul major Grigore erau instalați pe două scaune și îi așteptau.

— N-am făcut nimic: anunță Vasiliuc, cu o figură pleoștită, în timp ce-și strângeau mâinile.

— Din contră, am impresia că a-ți rezolvat cea mai stringentă problemă a zilei – glumi Apostolescu, arătând spre cele patru cești din care aburea îmbietoarea cafea neagră.

Celălalt încearcă să zâmbească, dar fără succes.

— Am început să vă deprind obiceiurile… de aceea le-am comandat. Dar – continua el cu amărăciune –, în ceea ce privește individul care a dormit o noapte la vila „Narcisa", spre ghinionul nostru, n-am putut să-l identificăm. Atât eu cât și Grigore, ne-am rupt picioarele pe toate șantierele unde a lucrat Niculescu în ultimii ani, fără să putem scoate ceva interesant. Mai precis, pe șantierele unde a muncit Niculescu n-a existat niciun electrician care să corespundă semnalmentelor date. Asta-i! încheie Vasiliuc, ridicându-și brațele într-un gest de neputință.

— Nu-i nimic, nu-ți fă probleme din asta – îl liniști Apostolescu. Mai bine să ne bem cafelele și, între timp, să vă povestim și noi ce-am făcut ieri.

Nici nu termină bine Apostolescu relatarea Gherghinei Vasile, cu privire la individul cu părul vopsit, și subofițerul Grigore sări ca ars:

— Bine, tovarășe căpitan, dar ăsta e Labă-Iute!… Adică Marin Matei, regele hoților de buzunare din județul nostru.

— Sigur?

— Cum să nu fie sigur, când eu l-am adus luna trecută aici!

— Cu ce ocazie?

— Se furase un portofel la Telefoane și, cum un coleg mi-a spus că-l văzuse dând târcoale pe acolo, cu puțin înainte de comiterea delictului, a două zi l-am reținut și l-am adus la inspectorat pentru a vedea dacă nu-i el autorul. Dar nu era vinovat. Deșteptu' de păgubaș, care a apelat repede la serviciile noastre, n-a mai considerat necesar, ulterior, când a ajuns acasă și a constatat că-l uitase în alte haine, să ne anunțe că alerta s-a datorat numai propriei sale zăpăceli! Sfârșitul a fost că mi-am cerut scuze, iar Labă-Iute, cu o superioritate obraznică, mi-a rânjit în nas! termină Grigore, supărat, relatarea incidentului.

— Tovarășe Grigore, vreau să discut cu acest domn cât mai curând posibil! ceru Apostolescu.

— Într-o oră îl aveți aici, tovarășe căpitan – promise subofițerul, ridicându-se de pe scaun și părăsind biroul.

— Tovarășe căpitan – începu Vasiliuc –, dacă n-aveți nimic presant pentru mine, vă rog să-mi permiteți să mă ocup puțin de problemele mele curente…

Apostolescu îşi dădu asentimentul și anchetatorul ieși din birou.

Grigore se dovedi mai expeditiv decât se angajase. Nu se scurse nici zece minute, de când ieșise val-vârtej din

birou, și reveni însoțit de un vlăjgan cu ochelari și capul pleșuv.

— Tovarășe căpitan, permiteți-mi să vă recomand pe tovarășul locotenent-major Comisioner Jean.

— Am auzit că-l căutați pe Labă-Iute, dacă-i adevărat… trebuie să renunțați la serviciile lui… De aproape o lună de zile e rece…

— Cum adică rece?! refuză să priceapă Apostolescu privind surprins.

— Adică: „fie-i țărâna ușoară…" – începu ofițerul glumind, apoi văzând figura severă a anchetatorului, nerăbdător să afle despre ce este vorba, reluă pe un ton oficial:

— A fost împușcat, cu șase gloanțe!

— Luaţi loc și relatați toată afacerea! ceru Apostolescu.

— În ziua de 24 august, am fost sesizați de o cetățeancă de faptul că nu și-a mai văzut chiriașul de câteva zile și că pe sub ușa acestuia se simte un miros greu. Ne-am deplasat la adresa indicată, undeva pe lângă „Cazino", și, într-o cameră mobilată, l-am găsit pe domnul Marin Matei ucis și intrat în descompunere. Victima era îmbrăcată în haine de oraș și zăcea, în mijlocul încăperii, cu fața în sus.

— Când a fost ucis? se interesă Simionescu.

— Din declarația gazdei sale, a reieșit că în ziua de 20

august a stat acasă, până în jurul orei patru după-amiaza, când l-a zărit plecând în oraș. Din acel moment, și până ne-a sesizat pe noi, nu l-a mai văzut. După avizul medicului legist, victima a fost ucisă în urmă cu trei sau patru zile. Deci, cu aproximație, omorul s-a comis în noaptea de 20 spre 21 august, sau cam așa ceva…

— Ușa camerei fusese forțată? întrebă Apostolescu.

— Nu. Ușa n-a prezentat urme de efracție. Deci criminalul trebuie să fi fost o cunoștință a victimei…

— Cheia se afla în broască?

— Nu. Ca de obicei în astfel de chestii, pentru a întârzia cercetarea, criminalul, după ce a încuiat ușa, a plecat cu cheia.

— Cum a fost comis omorul?

— De la o distanță de peste trei metri. Primul glonț i-a fost tras în frunte, exact la rădăcina nasului, iar după primele dâre de sânge, scurse spre bărbie, rezultă că a primit glonțul pe când se afla în picioare. Celelalte cinci, cu o împrăștiere mai mică decât dimensiunile unui pachet de țigări, au fost trase în regiunea inimii. De remarcat că două din aceste gloanțe au atins victima tot în poziția verticală, când, probabil, aceasta era în cădere, după ce primise primul foc în cap.

— Deci deosebit de precizia tirului, trebuie remarcată și viteza de tragere – comentă Simionescu pentru el.

— Ce-au declarat vecinii? se interesă Apostolescu.

— Nimic. Camera este mansardată și se învecinează cu alte două: una neînchiriată și a doua cu locatarul plecat, în noaptea care ne interesa, la un restaurant, de unde a venit dimineața. Adică, nimeni n-a sesizat vreun zgomot aparte… Mă refer la împușcături…

Auzind telefonul sunând, Apostolescu – îi făcu semn să aștepte și ridică receptorul.

— Alo!… Vorbiți, vă rog… Da, căpitanul Apostolescu la aparat… Mulțumesc, aștept… Alo, Nae?…

Da, eu sunt… Unde?! La Codlea?… Interesant… Bravo! E în regulă, să fie supravegheat 24 de ore pe zi… Bineînțeles, să fie imediat arestați!… Alo! Alo!… Poftim?!… Nu, dom'le, aici nu-i niciun ecarisaj… Alo! Operatoarea?! Vezi, domnișoară, că mi-ai pierdut legătura… Alo, Năicâ?, da dragă te ascult… Nu, intrase pe fir un tip care-și căuta cățelul… Nu, greșise precis. Simionescu, e dulău… Multe bucăți?… Da, e cel mai bine, aplicați metoda folosită pentru descoperirea banilor falsificați, din aproape în aproape… Îți mulțumesc și aștept urmarea… La revedere!

Când așeză receptorul pe furcă, și întâlni privirea lui Simionescu, începu să explice:

— Era maiorul Iancu. Un bărbat, întrunind semnalmentele lui Fănel Niculescu, principalul bănuit în această afacere, a stat de vorbă cu Titi Săndoi acum

două zile. Din păcate, necunoscutul a scăpat din urmărirea omului care-l supraveghea pe Săndoi.

— Nu-i nimic, dacă Niculescu s-a deplasat până la Bod, pentru a discuta cu fostul lui coleg de cameră, probabil că are suficiente motive pentru a mai încerca o dată să-l contacteze pe Săndoi.

— Într-adevăr, Dane, așa a gândit și maiorul. Plecând de la posibilitatea ca cei doi să fie totuși complici, a dispus ca miliția locală să-l supravegheze în permanență pe Săndoi, iar în cazul în care Niculescu îşi va face din nou apariția să-i aresteze pe amândoi.

— Deosebit de semnalarea lui Niculescu, Iancu mi-a comunicat că, la Banca Națională, au fost depistate câteva dintre bancnotele pe care le-a primit Holliday de la banca din Mamaia și a dispus cercetarea sursei acestora.

— N-ar fi exclus ca cercetarea să ajungă la Constanța și să constate că bancnotele fac parte din cele sustrase de Gherghina Vasile…

— Se prea poate – admise Apostolescu, apoi, privind spre locotenentul-major Comisioner, spuse: – Vă rog să vă reluaţi relatarea.

— Cum vă spuneam, n-a auzit nimeni zgomotul împușcăturilor. Un fapt destul de curios, dacă ne gândim că în luna august toată lumea doarme cu ferestrele deschise, și totuși, poate explicabil dacă luăm

în considerare zgomotul infernal produs de alămurile orchestrei de jazz, care concerta în timpul acela la „Cazino”…

— Ce urme s-au găsit? îl întrerupse Apostolescu.

— Niciun fel de urmă. De altfel, întrucât nici scaunele nu erau trase de sub masă, și deci n-a stat nimeni pe ele din dimineața zilei respective, când gazda victimei a făcut curățenie în cameră, s-a presupus că asasinul n-a zăbovit acolo mai mult decât era necesar pentru a-și descărca revolverul…

— Vreți să spuneți pistolul – se simți obligat să-l corecteze Simionescu.

Locotenentul-major Comisioner îşi ridică amuzat privirea spre vorbitor și spuse ușor ironic:

— Nu-i vorba de nicio confuzie. Cele șase gloanțe culese din corpul lui aveau diametrul de 9,65 milimetri, ceea ce corespunde calibrului american 38 și este propriu numai pentru revolverele cu butoi.

— Mda… Interesant… – mormăi Apostolescu gânditor. Nu vi s-a părut curioasă utilizarea unei arme atât de puțin obișnuită în țara noastră?

— Vă mărturisesc că nu, deoarece în ultimii ani am avut adesea posibilitatea să capturăm astfel de arme… Știți, Constanța fiind un port internațional, zilnic intră zeci de vapoare, sub tot atâtea pavilioane, de pe care debarcă o puzderie de marinari. Printre aceștia se află,

câteodată, și derbedei gata să se îmbete bine și, apoi, să se încaiere între ei. În aceste ocazii se folosesc de un arsenal foarte variat, în care, apar și armele de foc, de calibre și tipuri nelimitate. Deci, n-aș putea spune că modelul armei utilizate la uciderea lui Marin Matei m-a surprins prea mult.

— La ce concluzii ați ajuns cu privire la mobil și ucigaș? se interesă Apostolescu.

— După toate probabilitățile, s-ar părea că avem de-a face cu o reglare de conturi între borfași. Alt mobil nu pare plauzibil, atâta vreme cât asasinul s-a mărginit la suprimarea victimei, deși, sub somiera pairului, am găsit o sumă mare de bani…

— Poate nu s-a gândit să-i caute acolo? insinuă Simionescu.

— Întrucât n-a pus mâna pe niciun obiect din casă, și deci n-a căutat nimic, înseamnă că n-a urmărit decât suprimarea victimei… Această constatare, așa cum v-am spus, a condus la supoziția că Labă-Iute a fost ucis din răzbunare.

— Cum merge ancheta? întrebă Apostolescu, în timp ce întindea mâna după bricheta lui Simionescu.

— Până acum nimic revelator, dar continuam să anchetăm din mediul din care a făcut parte victima…

— Bine, tovarășe locotenent-major, vă puteți vedea de treburi și, dacă aflați ceva interesant, vă rog să mă țineți

și pe mine la curent, deoarece n-ar fi exclus ca uciderea domnului „Labă-Iute” să fie legată de o altă afacere, care ne preocupă pe noi.

Mai înainte ca ofițerul să ajungă la ușă, Apostolescu îşi mai aminti ceva:

— Tovarășe locotenent-major, ce sumă s-a găsit în somiera victimei?

— O sumă rotundă: șase mii de lei.

— În bancnote noi de o sută de lei bucata? se repezi Simionescu.

— Exact, șaizeci de bilețele noi-nouțe…

— Ne puteți spune ce serie aveau? întrebă calm Apostolescu.

— Bineînțeles! spuse ofițerul, scoțându-și carnetul din buzunarul interior al hainei.

Precizarea acestuia nu confirmă supoziția anchetatorilor. Banii găsiți în locuința lui Marin Matei nu făceau parte din suma primită de Holliday de la banca din Mamaia.

*

După ce Apostolescu și Simionescu rămaseră singuri, în birou se așternu o tăcere grea, mormântală.

— Am impresia că ne-am încurcat! decretă Simionescu. Apostolescu păru să nu-l fi auzit. Figura lui bronzată şi colțuroasă continua sa rămână încruntată, apoi, pe neașteptate îşi descreți fruntea, brăzdată de trei

cute adânci, orizontale, și spuse:

— N-ai dreptate, Dane! Faptul că Marin Matei a fost suprimat în aceeași noapte cu Holliday, dovedește implicarea lui în afacerea de care ne ocupăm…

— Crezi că Niculescu și-a ucis complicele?

— Nu găsesc altă explicație. Numai un complice ar fi fost interesat în moartea lui Marin… Cel care a ucis o dată nu-și face prea multe procese de conștiință când trebuie să-și repete fapta, mai ales dacă consideră aceasta, din punctul lui de vedere, ca fiind justificată…

— Ce vrei să spui, șefu'?

— Că, după uciderea lui Holliday, asasinul ar fi avut două motive pentru a-și suprima complicele! Mai întâi, produsul jafului i-ar fi revenit în exclusivitate și, n-ar mai fi trebuit să se teamă de o eventuală limbuție a complicelui.

— Am impresia că ai omis prezența unui al treilea martor: femeia care i-a însoțit, pe Marin Matei și pe Holliday, până la spațiul de parcaj de lângă vila „Narcisa"!

— Nu, n-am uitat-o! În condițiile în care ea ar fi fost o concubină veche și sigură, Niculescu n-ar fi avut niciun motiv s-o suprime, deoarece produsul jafului, oricum, s-ar fi aflat sub controlul lui.

— Da, trebuie să admit că supoziția nu-i lipsită de logică… De altfel, mai există câteva argumente care pot

acredita această supoziție…

— Te ascult, Dane, dă-i drumul!… Și mai lasă dracului bricheta! Iar vrei s-o demontezi?!

Simionescu zâmbi preocupat și, pentru a demonstra că n-avea intenția de care-l acuza șeful lui, împinse obiectul discordiei spre cel mai îndepărtat colț al biroului.

— Cred că într-o zi am să ți-o arunc într-un canal… mormăi amenințător Apostolescu. Hai, zii!

— S-o luăm pe puncte: 1) Faptul că Marin Matei a fost ucis în costum de stradă, deci n-a avut nici timpul necesar pentru a-și dezbrăca haina, ar putea indica că victima și asasinul au intrat' în același timp în casă. 2) Marin Matei, urmare a concluziilor anchetei, a fost ucis în noaptea de 21 august și neîndoielnic numai după ce Holliday a fost aruncat pe fundul lacului Techirghiol… Altfel suprimarea ar fi fost fără sens. Admițând această ipoteză, apare clar că cei doi complici au intrat în camera lui Labă-Iute pentru a-și împărți prada, numai că unul dintre ei, Niculescu, a fost de altă părere… 3) Dacă, deși obișnuitul mobil al omuciderilor este jaful, criminalul nu s-a învrednicit să cotrobăie prin camera victimei, dovedește că n-avea ce căuta… Adică, geamantanul în care se aflau banii lui Holliday se afla în mâna lui, iar această concluzie întărește supoziția că au intrat împreună pentru a-și împărți prada. Și, în

sfârșit, ultimul punct – parcă al patrulea, dacă n-am încurcat-o la adunare! –, arma cu care a fost ucis Labă-Iute, este, din câte știu eu, o unealtă specifică gangsterilor anglo-americani și deci e de presupus că a aparținut lui Holliday, acesta, mu rând, i-a lăsat-o ca amintire lui Niculescu. Deci, totul se leagă! Nu?

Apostolescu, care-l ascultase cu atenție, dădu aprobator din cap:

— Cam așa văd și eu faptele. Hai, treci la concluzie!

— Concluzia e simplă. Dacă un complice e mort, iar al doilea se află deja sub urmărire, ce ne mai rămâne? Bineînțeles, femeia ce i-a asistat la mârșava lor faptă! Aceasta trebuind să fie o prietenă mai veche de-a lui Niculescu, să purcedem la depistarea ei…

— Perfect! Astfel, vom obține două piste pentru a ajunge la autorul principal, deoarece, după toate probabilitățile, ar trebuit să-și petreacă vilegiatura împreună… În acest scop, va trebui să-i reaudiem pe cei care l-au cunoscut pe Niculescu și să-i rugăm să-și amintească ce relații feminine a avut în Constanța. În rest, cred că totul se va limita la o triere prin excluderi succesive. Dănuț – conchise Apostolescu optimist –, hai la treabă!

Capitolul XXIV
Surpriza

După cinci zile, când reveniră la inspectorat, ambii anchetatori aveau suficiente motive pentru a nu fi prea bine dispuși. Încercarea de a o depista pe complicea lui Niculescu, prin reaudierea celor ce-l cunoscuseră, nu duse la niciun rezultat.

În timp ce Simionescu se plimba prin birou. Apostolescu începu să examineze notele care se strânseseră în absența lor.

Mai întâi examină un buletin medical, apoi o notă scrisă cu stiloul și atașată de primul cu o agrafă.

După ce parcurse repede nota, începu să privească gânditor buletinul medical.

— Dane, decât să te fâțâi atâta prin cameră, mai bine ai citi astea! se decise Apostolescu.

Simionescu se apropie de birou și, după ce luă notele în mână, cu un aer plictisit, începu să le privească.

— Bravo! exclamă el cu dezgust. Neprihănita și nevinovata fetiță… Și când te gândești că noi aveam intenția s-o ținem câteva zile la arest, pentru a-i da posibilitatea să aprecieze mai bine libertatea… Uite pe cine vream să convingem că trebuie să se apuce de o muncă onorabilă! Are două condamnări pentru prostituție și una pentru furt, similară cu cea comisă în

dauna lui Holliday… Iar nouă ne spunea că n-a mai avut de-a face cu miliția!… Mai mult, nu i-a ajuns palmaresul de condamnări penale, posedă și o gonoree! Ce mai vorbă, e o adevărată infecție ambulantă!

Apostolescu îl aprobă printr-o mișcare a capului și, în timp ce ridica receptorul telefonului și forma un număr de disc, mormăi:

— A închide ochii într-un astfel de caz, ar însemna să admitem molipsirea a zeci și sute de oameni, cu toate implicațiile, deosebit de grave, ce decurg din acest soi de maladie. Asta ca să nu mai discutăm de imoralitatea unui amor tarifat… Alo! Cu tovarășul căpitan Udrea, vă rog… Vă salut, căpitanul Apostolescu la telefon… Nu, nu văd mai pierdeți timpul, am depistat-o deja prin investigații judiciare… Întocmai, se numește Gherghina Vasile și trebuie trimisă în judecată… Așa este, întrucât delictul intră în sfera preocupărilor serviciului de moravuri, am să vă rog să preluaţi dumneavoastră cazul… Nu, nu-i nicio urgență, din contră. Aș prefera ca mai întâi să fie supusă unui tratament medico-venerian și abia ulterior să i se întocmească actul de acuzare… într-adevăr, acesta e motivul. Încă nu sunt, complet, edificat asupra rolului pe care l-a avut în suprimarea lui Holliday, deși mi-a dat o explicație destul de plauzibilă. Bine, vă mulțumesc.

— Ai impresia că ne-a vândut baliverne? întrebă

Simionescu după terminarea convorbirii.

— După isprăvile ei și respectiv perversitatea cu care a încercat să ne ducă, rezultă că ar fi fost capabilă și de o complicitate la uciderea lui Holliday. În aceste condiții, este de preferat să nu fie judecată pentru prostituție, mai înainte de a fi siguri că numai acest delict i se poate imputa…

Se auzi o ciocănitură în ușă și, la invitația lui Simionescu, îşi făcu apariția căpitanul Vasiliuc.

— Am o chestie tare… – începu el, de îndată ce intră în încăpere, dar nu mai apucă să continue, deoarece începu să sune telefonul.

Apostolescu îi făcu semn să ia loc pe un scaun și ridică receptorul.

— Alo!… Da, Nae, eu sunt… Așa este, recunosc, am lipsit câteva zile din inspectorat pentru a alerga după o fantomă… Ai ceva nou pentru mine?… Bine, zi-i, te ascult!

În cele câteva minute de discuție unilaterală, interval în care se auzi numai vocea lui Iancu, grăbită și distorsionată de difuzorul aparatului, Simionescu observă atenția pe care Apostolescu o acorda spuselor interlocutorului său.

— Nu, nu interveniți, Nae. Într-o jumătate de oră pornim spre București. La revedere.

— Ce s-a întâmplat? întrebă plin de anxietate

Simionescu, mai înainte ca receptorul să fi fost așezat pe furca aparatului.

— La casieria hotelului „Lido" au fost depistate 35 de bancnote cu seriile pe care le-a posedat Holliday. Se presupune că au rezultat dintr-o notă de plată achitată de unul din cei care locuiesc acolo.

— E obligatoriu? Puteau să provină și de la restaurant, unde s-au adunat ca urmare a mai multor chefuri…

— Seria bancnotelor găsite este succesivă, ceea ce indică că suma a fost plătită o dată. Din investigațiile făcute la restaurant, a reieșit că, în ultimele două săptămâni, nicio notă de consumație n-a atins un astfel de nivel. În consecință, suma respectivă trebuie să fi reprezentat contravaloarea unei camere închiriate în hotel. De altfel, o să ne lămurim mai bine când ajungem acolo… Tovarășe căpitan – se adresă el lui Vasiliuc –, spuneați că aveți noutăți. Vă rog să ni le împărtășiți și nouă, da' cât' mai pe scurt posibil.

— În timpul absentării dumneavoastră din inspectorat, mai exact alaltăieri, s-a prezentat la mine plutonierul Stănescu de la secția dactiloscopică și mi-a spus că, în timp ce stabilea formula indicativă a amprentelor culese de pe comenzile mașinii lui Holliday, a ajuns la două concluzii: În primul rând, că peste amprentele gangsterului se aflau altele, diferite de

ale acestuia, deci nu el a condus și parcat mașina la locul unde a fost găsită.

Simionescu, care se simțea tentat să-și mestereasca iar bricheta, îşi adună picioarele de sub birou și rămase într-o încordată așteptare.

— Continuați – îl invita Apostolescu, pe un ton care indică că nu mai este chiar atât de zorit să ajungă la București.

— În al doilea rând – reluă Vasiliuc, zâmbind satisfăcut de atenția pe care le-a stârnit-o, și-a dat seama că cel care condusese mașina era înregistrat în cartotecile lui. Pe scurt, ca să nu vă mai reţin, deoarece văd că sunteți grăbiți – ironiză el –, este vorba de trei derbedei, doi băieți și o fată, arestați acum trei săptămâni, care se ocupau cu furtul de mașini. Bineînțeles că i-am scos de la arest și i-am poftit să-mi explice prezența amprentelor lor în mașina respectivă.

Povestea lor, deși banală, am impresia că dă peste cap toate prezumțiile noastre. Pur și simplu, au furat mașina din fața gării din Constanța și s-au dus cu ea până la Eforie-Sud, unde au parcat-o pentru a putea lua masa la un restaurant din localitate. Când, după câteva ore, au revenit, pentru a-și relua plimbarea cu mașina, au constatat că o alta le blocase culoarul de ieșire din parking și, spre a nu-și complica existența, au preferat să recurgă la serviciile altui autovehicul. Asta-i tot! Ce

părere aveți?

— În ce zi și la ce oră au furat mașina din fața gării.

— În noaptea de 20 august, în jurul orei unsprezece… și au abandonat-o jumătate de oră mai târziu.

— Au putut da vreo indicație asupra celor care au adus mașina la gară?

— Nu, n-au văzut pe nimeni în preajma ei. De altfel, asta a fost și cauza pentru care și-au însușit-o.

— Putem considera depoziția lor ca sigură?

— Am făcut toate verificările de rigoare și vă rog să luaţi relatarea lor ca absolut corectă!

Capitolul XXV
Depistarea urmelor

La ora patru după-amiază, după ce avuseseră în prealabil o consfătuire cu maiorul Iancu, Apostolescu și Simionescu intrară în hotelul „Lido” și se îndreptară spre biroul directorului.

După o discuție de mai bine de o oră, în care timp directorul hotelului chemase la el mai mulți funcționari cu brațele încărcate cu diferite chitanțiere de plată, Apostolescu selectase pe o bucată de hârtie numele a patru locatari ai hotelului.

— Deci suma rotundă de trei mii cinci sute de lei a fost încasată, în ultima săptămână, numai de la acești

domni? întrebă Apostolescu.

— Da – confirmă directorul. Suma respectivă, după cum ați văzut și dumneavoastră, din discuțiile pe care le-am avut cu colaboratorii mei, reprezintă chiria pe zece zile a unuia din cele patru apartamente pe care vi le-ați notat. Altă explicație, asupra proveniență banilor ce vă interesează, nu văd.

— Bine, admițând că unul. Dintre acești patru locatari este omul urmărit de noi, să încercăm să-l selectăm. Puteți să ne spuneți care dintre ei locuiesc în hotel dinaintea datei de 20 august?

Mai înainte de a răspunde, directorul avu o convorbire cu biroul de recepție, iar precizarea lui fu urmată de radierea a două nume de pe lista lui Apostolescu.

Căpitanul privi gânditor celelalte două nume rămase pe listă. Unul era neamț și se numea Hans Fischer, iar celălalt un irlandez Day Mackenzie.

— Ce ne puteți spune despre ei? îl consultă Apostolescu, regretând că nu are la el fotografia transmisă de poliția britanică.

— Neamțul este un specialist venit să țină niște conferințe, în nu știu ce domeniu, și este însoțit de soția sa și de doi copii. Celălalt, irlandezul, este un industriaș bogat și a venit la noi pentru a-și trata o astenie… Așa că, după cum se vede, nu prea par a fi din cei care umblă

cu afaceri necurate.

— Tovarășe director, îl cunoașteți pe acest Day Mackenzie? Ați putea să ni-l descrieți?

Interlocutorul îl privi un moment, apoi, după ce dădu afirmativ din cap, spuse, râzând amuzat:

— De ce să-l mai descriu? Gândiți-vă la figura caracteristică a irlandezilor, cu nelipsitul păr de culoarea tomatelor bine coapte, și veți avea o imagine a locatarului nostru.

— Vă rog să vă referiți la celelalte semnalmente. De exemplu la trăsături, vârstă, statură și așa mai. Departe – ceru Apostolescu, în timp ce se întreba ce-o fi găsit directorul amuzant în faptul că Mackenzie avea părut roșu.

— Ei nu, chiar astfel de amănunte nu pot să vă dau, doar nu sunt aparat de fotografiat… Tot ce pot să vă mai spun despre el este că are o statură apropiată de a dumneavoastră și vârsta la fel, între treizeci și treizeci și cinci de ani.

— Am putea afla dacă acum se află în hotel?

— Sigur. Să mergem la biroul de recepție!

Când ajunseră la destinație, la întrebarea directorului, portarul, după ce-și aruncă o privire spre rastelul cu cheile camerelor, spuse:

— Cheia 412 nu se află aici, deci locatarul se află în apartamentul său.

— Bine. O să mergem să stăm de vorbă cu dânsul – se hotărî Apostolescu.

— Doriți să vă însoțesc? se oferi plin de curtoazie directorul.

— Nu, vă mulțumesc. E de preferat să discutăm numai noi cu dânsul.

Coborâră din lift la etajul patru și călcând pe un covor lung și gros, de culoarea cerului senin, ajunseră în fața ușii pe care trei cifre din metal nichelat compuneau numărul 412.

Apostolescu se aplecă și, cu toată indiscreția ce-i caracteriza profesia, încercă să privească prin gaura cheii ce se ascunde în dosul ușii.

Tot ce reuși să vadă s-a rezumat numai la constatarea că lăcașul cheii era gol, deoarece, în clipa următoare, o voce feminină îi interpelă din spate, cu o asprime stăpânită:

— Domnii ce doresc?!

Când Apostolescu se întoarse, remarcă o femeie între două vârste, îmbrăcată cu obișnuitul halat albastru al supraveghetoarelor de hotel. Fără a părea emoționat de poziția jenată în care fusese surprins, duse degetul arătător la buze și porni spre ea.

După ce privi legitimația arătată de căpitan, indignarea i se transformă într-o totală bunăvoință:

— Căutați pe cineva?

Apostolescu, fără să-i răspundă, o luă de braț și păși cu ea câțiva metri mai încolo. Când consideră că au ajuns destul de departe de ușa camerei, pentru a nu fi auziți, zise:

— Locatarul camerei 412 se află în apartamentul său?

— L-am văzut plecând acum vreo două ore.

— Cheia nu se află depusă ia poartă.

— Atunci s-o fi înapoiat, fără să-l fi văzut – zise ea înălțându-și umerii.

— Care din apartamentele laterale au balcon comun cu cel de la 412?

— Apartamentul 414.

— De cine-i locuit?

— De către o familie de norvegieni, care au plecat, mai adineauri, să viziteze Muzeul Satului.

— Ai o dublură a cheii de la ușa lor?

— Nu te mai codi. Îmi asum toată răspunderea. De altfel am discutat și cu directorul hotelului, așa că…

Ultimul argument păru mai convingător, deoarece femeia se grăbi să-și vâre mâna în buzunarul halatului și să scoată o legătură cu chei.

— Asta este – zise ea evidențiind una dintre ele.

— În regulă. Să intrăm la 414!

În timp ce supraveghetoarea potrivea cheia în broască, Apostolescu îi făcu semn lui Simionescu să rămână pe loc, în fața ușii 412.

După ce intrară înăuntru, detectivul străbătu repede vestiarul și o cameră mare, care-l succeda, și se îndreptă spre ferestrele largi și luminoase montate pe peretele opus ușii. Deschise ușa dintre cele două ferestre și ieși pe balcon. Mai întâi aruncă o privire în jos și văzu bazinul de înot, unde câteva perechi temerare de bărbați și femei încercau să se bronzeze la razele unui soare obosit, de toamnă, apoi privi în stânga balconului, ce se continua în dosul unui glasvand.

Se apropie cu prudență de glasvand, înalt de un metru și jumătate, și mătură cu privirea balconul ce se continua în spatele acestuia. Văzu perdeaua apartamentului vecin fâlfâindu-se prin ușa deschisă a balconului și, întorcându-se repede pe călcâie, porni să străbată distanța care-l despărțea de culoarul unde-l aștepta Simionescu.

— Cum e, șefu'? se grăbi să-l întrebe Simionescu.

— Nu pot să-mi dau seama dacă e sau nu acasă. Oricum trebuie să pătrundem în apartament! Dacă se află înăuntru îl imobilizăm, în caz contrar îl așteptăm! Clar?

— Clar!

— Îți atrag atenția că-l vreau viu! Admițând că totuși va trebui să te folosești de pistol, ai grijă… Dacă mi-l omori, nu mai stai de vorbă cu mine!

— 'țeles sancțiunea, da' n-am reținut care-i

recompensa, dacă… începu el clipind cu subînțeles din ochii săi albaștri și șireți.

— Ai să afli la timpul potrivit! i-o reteză Apostolescu. Să ne verificăm ceasurile! E în regulă. Acum e ora cinci și douăzeci și patru de minute, exact trei minute mai târziu apeși pe butonul soneriei. După douăzeci de secunde, în timp ce tu îi distragi atenția, eventual rugându-l să-ți spună ce părere are despre sarmalele moldovenești, eu îl iau pe la spate, escaladându-i balconul. Clar?

— Ai văzut cât de repede știe să tragă?… Nu crezi că-i prea periculoasă intervenția prin balcon? Mai bine lasă-mă pe mine să încerc…

— Voi analiza propunerea ta… după ce ne executăm misiunea! Succes, Dane!

— Succes, Nicule – îi ură îngrijorat Simionescu.

Când se întoarse spre ușa cu numărul 414, întâlni privirea plină de curiozitate a supraveghetoarei.

— Te rog să intri în oficiul dumitale și să aștepți acolo, până te chemăm noi! spuse Apostolescu Și, văzând-o că ezită, continuă:

— Locatarul de la 415 este un bandit periculos și s-ar putea să recurgem la arme!

Apostolescu nu mai trebuie să insiste, deoarece, mai înainte de a-și fi enunțat avertismentul, femeia dispăru ca o cometă.

Pe figura îngrijorată îi apăru un zâmbet fugar și pătrunse în apartamentul vizitat mai înainte. Când ajunse pe balcon, îşi privi ceasul: mai avea de așteptat cincizeci de secunde.

Se înapoie în cameră, luă un scaun și-l duse afară, lângă glasvand. În timp ce-și privea ceasul, mana dreaptă i se strecură pe sub haină la subsuoara stângă și, atingând tocul de piele, îndepărtă copca curelușei pentru fixarea crosei pistolului, coborî piedica de siguranță și ridică cocoșul armei.

Continua să privească secundarul ceasului, ce părea că abia se urnește în cursa lui de rotație.

Simțea că-l cuprinde teama. Era imperios necesar să-și captureze adversarul și se temea; cunoștea precizia, de înaltă clasă, cu care fusese răpus Labă-Iute la Constanța.

Deși era unul dintre cei mai buni trăgători din miliție, preferase, și reușise întotdeauna, să-și scoată din luptă adversarii, înarmați, prin imobilizare. Dar, până în prezent, niciunul nu fusese de talia gangsterului din apartamentul vecin.

Simțea cum i se strânge stomacul la gândul că va trebui să-l ucidă pe Holliday.

…15… 10…

Puse piciorul stâng pe scaunul de lângă paravanul de sticlă. …5…

Apucă cu mâna stângă rama metalică a glasvandului.

…0…

Se auzi țârâitul prelung al unei sonerii.

Capitolul XXVI
Escaladarea

Odată cu zbârnâitul soneriei, ca la un semnal așteptat de stomac, spasmele se curmară brusc. Continua să-și privească ceasul cu încordare.

…5… 10…

Începu să acționeze. Se urcă cu ambele picioare, pe scaun și, în timp ce strângea puternic cu mâna stângă rama metalică, se săltă cu piciorul drept peste balustrada de beton a balconului. Ocoli glasvandul și ateriză ușor de cealaltă parte a acestuia.

Se lăsă pe vine, pentru a nu fi zărit prin fereastră, și avansă cu prudență spre ușa deschisă a balconului.

Soneria continua să zbârnâie cu insistență.

Examină o fracțiune de secundă perdeaua care se fâlfâia peste ușa balconului, la o înălțime de un metru de la prag, îşi consultă ceasul și, când acesta indică momentul stabilit cu Simionescu, se lansă.

Plonjă pe sub spațiul neacoperit de perdea și ateriză cu pieptul pe covorul din mijlocul încăperii.

Mâna dreaptă, sprijinită în cot, pendula în căutarea

unei ținte mobile pentru „Walther”-ul său.

Datorită faptului că irupsese din lumina soarelui de pe balcon, îi trebuiră câteva clipe pentru a-și acomoda ochii cu penumbra care, prin contrast, domnea în cameră.

În timp ce Simionescu, îngrijorat de soarta prietenului său, apăsă cu disperare și fără intermitență pe butonul soneriei, Apostolescu lua contact cu mediul înconjurător.

În stânga lui, și lipit de peretele despărțitor dintre camerele 414 și 412, se afla un studio elegant și în continuare, spre peretele din față, se vedea o ușă închisă. Câțiva metri mai departe, spre zidul din dreapta se aflau trei fotolii și o măsuță, iar lângă fereastră, și opus studioului, se afla un garderob cu ușile deschise.

Mai întâi duse cătarea pistolului spre unul dintre fotolii, unde un bărbat stătea rezemat în brațul drept și-l privea cu dezinteres. Apoi remarcă un alt corp omenesc, întins pe covor ca și el, ce părea că i se opune de la o distanță mai mică de un metru.

Încercând să priceapă imobilitatea care stăpânea încăperea, simți un miros persistent de whisky și se gândi la efectele unei intoxicații cu alcool.

Întinse mâna stângă înainte, pentru a se ridica de pe covor, și în clipa următoare simți ceva cleios. Nici nu

mai trebui să-și examineze mâna. Era edificat.

Se ridică repede, vârî pistolul în toc și porni spre ușă.

Folosindu-se numai de mâna dreaptă, scoase o batistă și, așezând-o pe clanță, deschise ușa care da spre vestibul.

— Dane! strigă el. Cere-i supraveghetoarei să-ți descuie ușa cu cheia ei!

Soneria îşi conteni, în sfârşit, enervantul zbârnâit.

Un moment mai târziu, o cheie rotindu-se în broască și prin ușa deschisă, îşi făcu apariția Simionescu.

Apostolescu îi făcu semn să intre și se adresă supraveghetoarei, care încerca să privească, peste umerii săi, interiorul:

— Am lăsat un scaun pe balconul de la camera 414, te rog să-l pui dumneata la loc și să încui din nou ușa. De asemenea, este bine să stai prin apropiere, deoarece vom avea ceva de discutat – avertiză el, fără să țină seama de curiozitatea cu care femeia încerca să iscodească în spatele lui.

— Dacă păsărica nu-i în cuib, de ce mai lăsat atât de mult să-mi distrug nervii în dosul uşii?!

— Intră și privește! îl invită Apostolescu, împingând ușa ce despărțea vestibulul de dormitor.

Câteva minute mai târziu, erau complet edificați.

Ambii bărbați fuseseră uciși cu o armă de foc; fiecare dintre ei avea câte o rană la cap și alta în partea stângă

a pieptului. În apropierea lor se aflau două pahare sparte și cu conținutul, care exala un miros dulceag de whisky, răspândit pe covor.

În timp ce Simionescu continua să privească cadavrele, Apostolescu dădu telefon la Miliția Capitalei și ceru să i se trimită echipa criminalistică și medicul legist.

Când închise telefonul se îndreptă spre garderob și, prin ușile deschise, îi privi conținutul. La fel ca și cel de la hotelul „Perla" din Mamaia, era ticsit cu costume de haine, sticle cu băuturi și cartușe cu țigări Kent și Philip Morris.

Simionescu, care se apropiase între timp de cadavrul din fotoliu, ridică ușor reverul stâng al hainei acestuia și-l chemă pe Apostolescu:

— Ia vino încoace, șefu'! Ce părere ai?

Apostolescu privi pistolul plasat la subsuoara cadavrului și, ridicând din umeri, îşi strecură mâna în dosul reverului din dreapta. Scoase, din buzunarul interior al hainei, un portofel și începu să-l examineze conținutul.

Fără să acorde atenție bancnotelor românești și străine, care-l burdușeau, începu să examineze un pașaport.

— Anthony Brown, cetățean american… – murmură el.

— …Iar cel de pe covor e prea corpolent pentru a fi Holliday… Deci păsărica ne-a scăpat din nou – completă Simionescu.

*

O oră mai târziu, lucrătorii de la criminalistică, terminând cu operația de fotografiere și ridicare de amprente, cedară locul medicului legist. Acesta, după ce examinară cadavrele, anunță:

— Căpitane, tot ce pot să-ți spun, deocamdată, fără necropsie, este că ambii și-au îngreuiat corpul cu câte două gloanțe, unul în cap și altul în regiunea inimii.

— Ce calibru?

— Informativ, până extrag gloanțele, s-ar părea că avem de-a face cu 9 milimetri.

— Când a survenit decesul?

— Cu aproximativ trei ore în urmă. Pot ridica cadavrele?

— Mai întâi să le amprenteze căpitanul Maier. Hai, Eugen, dă-i drumul! se adresă Apostolescu unui bărbat gras și repezit.

— Ce-i așa zor?! Treaba asta se face de obicei la morgă! protestă căpitanul.

— Nu te contrazic, dar am nevoie de formula lor imediat!

În timp ce grăsanul se apuca de treabă, nemulțumit, Apostolescu examină și portofelul victimei ce zăcea pe

covor. Dar, în afară de câteva zeci de dolari, nu găsi niciun act de identitate.

*

La ora șapte seara, tot ce mai amintea de cadavre erau petele de sânge de pe covor și fotoliu precum și de cretă, indicând poziția avută de acestea.

— Dane, du-te și cheam-o pe supraveghetoare! ceru Apostolescu când rămaseră singuri.

În timp ce Simionescu ieșea pe culoar, Apostolescu îl urmă în vestibul și intră în camera de baie. Aici, la fel ca la hotelul „Perla", în dosul ușii se afla agățat un halat de casă, iar pe polița de sticlă de deasupra lavoarului se vedeau înghesuite mai multe ustensile de igienă bărbătească, printre care trona un aparat electric de ras „Remington".

Când auzi vocea îngrijitoarei, ieși din camera de baie și se înapoie în dormitor.

— De cât timp locuiește domnul Mackenzie aici? îşi începu el chestionarea.

— Păi, să tot fie vreo lună de zile.

— Puteți să-mi spuneți ce musafiri a primit în acest interval de timp?

— Cu excepția zilei de astăzi, l-am văzut venind numai cu femei, dar nu prea des. De obicei îl așteptau în holul hotelului și plecau împreună cu mașina. Venea înapoi dimineața, duhnind a băutură, dormea până la

ora prinsului și cobora să mănânce vizavi, la braseria de la „Ambasador”. Înapoia și se mai culca o dată, apoi, seara, o lua de la început.

— Avea o mașină personală? întrebă Simionescu.

— Da, avea un „Mercedes” închiriat de la O.N.T.

— Povestiți-ne ce a făcut astăzi – ceru Apostolescu.

— A dormit, ca de obicei până la ora două, apoi a coborât cu liftul. Dar s-a înapoiat repede, numai după câteva minute, însoțit de doi domni și i-a spus femeii de serviciu, care tocmai intrase în cameră să facă ordine, să plece că are treabă.

— I-ați mai văzut vreodată pe însoțitorii domnului de la 412?

— Nu, niciodată – răspunse ea cu siguranță.

— După felul în care discutau, când se îndreptau spre cameră păreau că se certau, că între ei exista o adversitate?

— Nu, în niciun caz! mai degrabă am avut impresia că sunt foarte buni prieteni, deoarece domnul Mackenzie mergea între ei și se țineau de braț, așa ca cheflii…

— Ce s-a mai întâmplat după ce-au intrat în cameră? Ați mai auzit ceva care v-a atras atenția? Mă refer la o discuție cu glas ridicat sau un zgomot de împușcături.

Femeia îşi clătină capul negativ.

— N-am auzit absolut nimic, până pe la ora trei, când

l-am văzut ieșind din cameră și încuind ușa. Asta-i tot ce știu.

— Vă rog să ne spuneți cum era îmbrăcat? întrebă Simionescu pregătindu-și stiloul și carnetul de notițe.

După ce supraveghetoarea făcu o descriere a ținutei vestimentare, Apostolescu întrebă:

— Când l-aţi văzut pentru ultima oară avea vreun bagaj asupra lui?

— Nu… Adică avea un fel de servietă mai mare, din piele galbenă… De fapt', cred că era un geamantanaș, cam atât de mare… – spuse ea distanțându-și palmele cu circa 40 de centimetri.

— Cine or fi cele două victime? întrebă Simionescu, după plecarea femeii.

— Ținând seama atât de asigurarea căpitanului Maier, că nu fac parte din categoria delincvenţilor înregistrați în evidențele noastre, cât și de aspectul lor general… e neîndoielnic că avem de-a face cu două „podoabe" străine. În ceea ce privește mobilul, circumstanțele indică o răfuială între gangsteri…

— Te referi la faptul că, numai la câteva minute, după ce Holliday și-a părăsit camera, s-a înapoiat între cele două viitoare victime?

— Cum altfel poate fi interpretată neașteptata lui înapoiere între cei doi bărbați? Noi știm doar bine ce înseamnă un om împresurat de alți doi, care-l sprijină

„drăgăstos” de brațe, nu? Probabil că, luându-l prin surprindere, undeva pe scări sau holul hotelului, l-au forțat să revină, pentru o explicație „amiabilă”, în camera 412. Aici, reușind să le distragă atenția, cu paharele de whisky, i-a împușcat și s-a grăbit să dispară, conform metodei aplicate și la Mamaia: abandonând totul, cu excepția geamantanului cu bani.

— Oare ar fi exclus ca cei doi însoțitori ai lui Holliday să fi fost niște polițiști străini, care, dibuindu-l, au vrut să-l captureze?

— Prostii! Lăsând de-o parte faptul că nicio organizație polițienească nu și-ar permite să acționeze pe teritoriul altei țări, o dovadă elocventă fiind solicitarea Scotland Yardului pentru urmărirea lui Holliday, chiar armele pe care le-am găsit asupra lor exclud această posibilitate – zise Apostolescu arătând spre cele două revolvere, care se aflau pe măsuța dintre fotolii. Ai auzit vreodată ca membrii unei poliții oficiale, din indiferent ce țară, să utilizeze arme cu amortizor de zgomot?

— Mda… La asta, într-adevăr, nu m-am gândit – admise locotenentul. Problema e cum punem mâna pe el mai repede, altfel, culegând mereu cadavrele pe care le lasă în urma sa, ne reprofilăm pe post de cioclii!

— Spre deosebire de Constanța, unde, datorită condițiilor impuse de situație, i-am depistat urma după

mai bine de trei săptămâni, în cazul în speță l-am adulmecat numai după câteva ore. Astfel, urmele fiind calde, nu mai poate scăpa! Scoate-ți carnetul și notează! 1) După cantitățile de băuturi și țigări americane găsite în garderobul său, putem deduce că s-a aprovizionat de la magazinele pentru străini. Întrucât, este de presupus că, pentru a-și reface proviziile abandonate, va apela din nou la serviciile furnizorilor amintiți, se v-a organiza o strânsă supraveghere a acestora. 2) Aceeași situație cu magazinele oare vând costume de gata la prețuri mai piperate. 3) Să se verifice la O.N.T. Ce mașină i s-a repartizat și să se organizeze munca pentru depistarea ei. 4) De asemenea, fiind foarte posibil să fi solicitat, cel puțin pentru noaptea asta, o cameră la vreun hotel, să se organizeze o cercetare, pe bază de semnalmente, a străinilor cazați astăzi, după ora cinci după-amiaza! E clar, Dane?

— Și dacă la ora asta gonește spre graniță?

— Nu-ți fă probleme din asta! În timp ce tu te vei ocupa cu organizarea urmăririi, conform planului notat, eu mă duc să-i raportez colonelului Alexandrescu stadiul în care se află ancheta și, cu această ocazie, voi cere supravegherea ieșirilor din țară.

*

— Deci cam asta-i situația, tovarășe colonel – îşi termină relatarea Apostolescu.

Colonelul Alexandrescu, un bărbat de aproximativ 50 de ani, voinic și cu față lată și aspră, îi ascultase raportul fără să-și manifeste interesul. Din contră, părea mult mai preocupat de simetria unor semne cabalistice, pe care le trasa cu stiloul pe un bloc-notes, decât de amănuntele ce i le furniza anchetatorul.

Toți subalternii lui Alexandrescu știau că mania șefului lor, de a mâzgălii hârtia în permanență, fusese generată de interdicția dată de un medic de cord, care-l obligase să se lase de fumat.

— Ascultă, Nicule – catadicsi colonelul să-și ridice privirea spre colaboratorul său –, am impresia că autocritica ta e deplasată. De unde-mi vii cu această idee năstrușnică?! De unde rezultă că te-ai comportat ca un ageamiu, care, mergând călare pe două cazuri distincte, și-a irosit timpul bătând pasul pe loc? Urmare a noianului de coincidențe, ce s-au evidențiat în timpul investigațiilor, era firesc ca un singur anchetator să se ocupe de cercetarea ambelor cazuri! În meseria noastră, e bine cunoscut faptul că niciodată coincidențele nu sunt întâmplătoare! Din contră, atât prin experiența noastră de criminaliști cât și prin literatura de specialitate s-a demonstrat, cu prisosință, că apariția coincidențelor determină, în majoritatea cazurilor, elucidarea afacerii anchetate. Revenind la relatarea ce mi-ai făcut-o, constat că derutarea ta n-a fost cauzată

numai de numărul neobișnuit de mare al acestora, cât, mai ales, de consistența lor. Mai întâi, necunoscutul pescuit în lac a fost ucis în noaptea dispariției lui Holliday, apoi măsurătorile medico-legale indicau aceleași caracteristici antropometrice. Dacă la aceste constatări mai adăugăm descoperirea mașinii presupusei victime în apropierea timpului infracțional și mobilul ce s-a evidențiat – jefuirea sumei încasate de Holliday în chiar ziua dispariției sale –, pista urmată de tine e mai mult decât justificată. Având în vedere relatarea ce mi-ai făcut-o, te asigur că, dacă aș fi fost în locul tău, aș fi condus investigația exact la fel ca tine! Așa că îți retrag titlul de ageamiu, pe care ți i-ai arogat ilegal! glumi colonelul. În consecință, expuneți planul de urmărire și capturare a criminalului!

Apostolescu expuse pistele de investigare discutate cu Simionescu.

— În regulă! aprobă colonelul. Te-ai orientat bine, în ceea ce-l privește pe Holliday. Dar cu Niculescu, asasinul prezumtiv al necunoscutului din lac, cum rămâne?

— Toată miliția a primit semnalmentele lui și așteptăm, din moment în moment, să fie capturat. De altfel, ni s-a și semnalat prezența lui în județul Brașov…

— Foarte bine – îl întrerupse colonelul, altceva? Eu cu ce te pot ajuta?

— Consider imperios necesară identificarea celor două victime de la hotelul „Lido”…

— Cine te împiedică s-o faci?

— Este neîndoielnic că Holliday nu i-a suprimat la întâmplare sau din sadism. După toate probabilitățile trebuie să fie niște vechi colegi de „breaslă”…

— Și ce dorești?

— Să fiți de acord să cerem lămuririi suplimentare la Scotland Yard…

— Sunt de acord! I-a imediat legătura cu Biroul Național Interpol!

Capitolul XXVII
Capturarea

În dimineața următoare, când Simionescu îşi făcu apariția în birou, îl găsi pe Apostolescu camuflat în dosul unui nor de fum de țigară, la adăpostul căruia îşi sorbea gânditor cafeaua.

— ’Neața, șefu’! Ce ești atât de matinal? întrebă el, în timp ce, printr-un gest, simulat, de dezgust, gonea cu palma norul de fum din dreptul nasului său.

— Fii liniștit, n-am căzut din pat! Ce-ai făcut ieri? replică Apostolescu cu o mină obosită.

— Am dispus executarea planului elaborat pentru urmărirea și capturarea „amicului” nostru. Acum, că

plasa a fost întinsă, mă îndoiesc că ar mai putea să ne scape… Spune-mi, te rog, poliția engleză a precizat cine sunt victimele din camera lui Holliday?

— Din păcate, nu! Computerul pentru identificarea delicvenţilor cu cazier n-a reacționat la formula de sinteză a amprentelor celor doi indivizi. Astfel, rezultă că ultimele victime ale lui Holliday n-au suferit nicio condamnare pe teritoriul britanic. Bineînțeles, asta încă nu înseamnă că sunt niște îngerași neprihăniţi. Plecând de la această premiză, Biroul Național Român a cerut Secretariatului general Interpol să facă verificările de rigoare. Rezultatul obținut urmând a ne fi comunicat în cursul acestei dimineți…

Se întrerupse când începu să sune telefonul… Era colonelul Iordăchescu de la circulație, care, după ce recunoscu vocea lui Apostolescu, se porni cu o voce voit aspră.

— Ascultă, căpitane, ce-i cu Mercedesul pe care-l căutați?! O fi din aur, de ați alertat întreaga miliție?…

— Un răspuns precis vă pot da numai după ce-l găsim – glumi Apostolescu. Aveți vreo veste despre el?

— Ce veste! Ce veste să am?… Decât să ne fi pus să alergăm prin toate coclaurile pentru a-l căuta, mai bine-l puneai pe „mititelul” ăla de Simionescu să scoată capul pe fereastra inspectoratului! auzi, dom’le, ce chestie! Mașina zace la câțiva pași de inspectorat, în fața

hotelului „Victoria”, și asta o constatăm, întâmplător, abia acuma, la ora opt dimineața, după ce-am făcut o noapte albă căutând-o prin toată Capitala – zise cu amărăciune Iordăchescu.

Probabil că Apostolescu n-ar fi scăpat ocazia de a-l ironiza pe șeful arbitrilor circulației, în legătură cu operativitatea și adresa ce-a condus la descoperirea mașinii, în mod întâmplător, de n-ar fi fost atât de grăbit să-l prindă pe urmărit.

După ce mulțumi pentru informație și închise telefonul, se ridică de pe scaun spunând:

— Hai, Dane! Mașina lui Holliday e în fața hotelului „Victoria”…

Dar nu ajunseră până la ușă și telefonul începu din nou să sune cu insistență. Apostolescu ezită un moment, întrebându-se dacă nu-i cazul să nu-l audă, apoi se decise. Reveni lângă birou și ridică receptorul.

— Alo, tovarășul căpitan Apostolescu?… Vă rog, așteptați legătura… – anunță operatoarea.

— Dane - zise Apostolescu acoperind receptorul –, ne cheamă Biroul Interpol, probabil pentru precizările cerute. Du-te singur și vezi despre ce-i vorba! Dacă, într-adevăr, locuiește la hotelul „Victoria”, anunță-mă!… Și vezi să nu faci pe eroul…

Simionescu dădu asigurător din cap și părăsi ca o vijelie încăperea.

De îndată ce se stabili legătura telefonică, interlocutorul îşi începu relatarea:

— Tovarășe Apostolescu, urmare a cererii dumneavoastră, Interpolul a stabilit identitatea celor două persoane de care v-ați interesat. Este vorba de Marciano Dominique, de origine italiană, și de Peter Schmidt, de origine germană; ambii aflându-se în atenția Interpolului, datorită sesizărilor primite din partea majorității statelor europene și americane. În ceea ce privește activitatea lor criminală, gama este prea largă pentru a putea fi citată integral. În orice caz ea este completă; de la cecuri fără acoperire până la hold-up.[8]

Ultima lor ispravă s-a consumat la Stuttgart, în ziua de zece august a.c., când împreună cu alți trei bandiți, au interceptat și atacat o mașină ce transporta o sumă considerabilă de bani către o unitate bancară din localitate. În timpul jafului a intervenit o patrulă a poliției care trecea, întâmplător, pe acolo. Acest hold-up s-a soldat, deosebit de rănirea gravă a trei polițiști, cu uciderea a doi gangsteri, arestarea lui Dominique și Schmidt, precum și cu dispariția celui de-al cincilea membru al bandei, odată cu banii furați, adică exact 100.000 de dolari! În primele patruzeci și opt de ore de cercetare, cei doi gangsteri au declarat că banda lor era

---

[8] Jaf cu mâna înarmată (expresie americană).

formată numai din patru oameni, în ceea ce-l privește pe al cincilea, care a reușit să dispară, au declarat că habar n-au cine este. Acoperirea identității celui de-al cincilea participant la atac, în mod evident, a urmărit punerea la adăpost a obiectului jafului.

Din păcate, două zile mai târziu, adică în ziua de 12 august, Dominique și Schmidt au reușit să scape de sub escorta care-i transporta pentru interogare la judecătorul de instrucție. Din momentul evadării au fost în permanență în atenția Interpolului, dar fără a fi se mai putea da de urmă! În legătură cu informarea dumneavoastră, atât Interpolul cât și poliția vest-germană vă transmite mulțumirile lor colegiale și vă roagă să le transmiteți certificatele medico-legale asupra decedării celor doi gangsteri, pentru a-i scoate din evidența urmăririlor.

— În următoarele trei zile vă vom transmite documentele solicitate – îl asigură Apostolescu.

— Despre Holliday ne mai puteți spune ceva?

— Deocamdată, nimic nou. Dar sperăm ca în următoarele patruzeci și opt de ore să vă anunțăm capturarea sa.

— Vă doresc succes și… și, colegial, îmi permit să vă atrag atenția că trebuie să acționați cu multă prudență, deoarece este deosebit de periculos!…

— Vă mulțumesc, tovarășe colonel, pentru

avertisment – zise zâmbind Apostolescu – și urmează să vă țin la curent cu evoluția urmăririi…

Închise telefonul și îşi aprinse gânditor o țigară, dar n-apucă să tragă bine din ea și, după o ciocănitură grăbită, ușa se deschise. În pragul ei se afla un subofițer, care, după ce salută cu mâna la cascheta sa albă, raportă grăbit:

— Tovarășe căpitan, agentul de circulație din fața Sălii Palatului Republicii a transmis, prin emițătorul său portativ, o comunicare pentru dumneavoastră…

— S-o auzim! îl întrerupse nerăbdător Apostolescu.

— Tovarășul locotenent Simionescu a cerut să vi se transmită că vă așteaptă la magazinul de articole bărbătești „Adam”…

Apostolescu nu-l mai asculta. Părăsi atât de repede biroul, încât subofițerul abia avu timp să se dea la o parte din ușă pentru a-i face loc să treacă.

*

Câteva minute mai târziu intră la „Adam”. Îşi aruncă o privire circulară asupra raioanelor de la parter și remarcă de îndată spatele lat al colaboratorului său.

Stătea cu palmele rezemate de tejgheaua raionului de articole de parfumerie pentru bărbați și îi făcea ochi dulci vânzătoarei, o femeie tânără și frumoasă cu părul roșu, care, la rându-i, îi acorda o atenție mai mare decât se acordă de obicei unui cumpărător ocazional.

Îşi mai plimbă o dată privirea asupra celorlalte raioane, cu speranța că va vedea vreun bărbat cu semnalmentele lui Holliday, și nu-i fu greu să constate, datorită numărului mic de clienţi la aceea oră matinală, absența celui căutat.

Se apropie de raionul unde se proptise Simionescu și, cu nonșalanța unui client obișnuit, începu să privească mărfurile expuse.

Probabil că aerul său de eventual cumpărător era atât de, autentic, încât Simionescu, deși îl văzu foarte bine, de cealaltă parte a tejghelei ovale, nu-i acordă mai multă atenție decât cea manifestată de un sfinx la apariția unui beduin, cu turban.

Apostolescu, întrebându-se dacă nu cumva Simionescu a întrecut măsura glumei și l-a chemat până acolo numai pentru a-și demonstra metodele rapide de cucerire a femeilor frumoase, ocoli tejgheaua și se apropie de colaboratorul său cu hotărârea de a-i pipăi glezna, în mod discret, cu șpițul pantofului. Dar nu mai avu nevoie să-și ducă planul represiv la îndeplinire, deoarece Simionescu, continuând să șușotească cu frumoasa sa interlocutoare, îşi suci palma mâinii drepte, până atunci lipită de cristalul tejghelei, cu degetul gros în sus, spre tavan, apoi îl înclină ușor spre scara ce ducea la etaj, unde se aflau confecțiile bărbătești.

Căpitanul, oprindu-se și acordând un interes sporit

mărfurilor expuse sub cristalul mesei, privi pe sub arcadele sale stufoase, în direcția semnalată. La jumătatea scării se afla un tip, încărcat cu pachete, care cobora spre parter.

Era un bărbat de aproximativ treizeci și cinci de ani, de statură potrivită și cu părul blond, îmbrăcat cu un costum din stofă maro.

În momentul în care bărbatul cu pachete ajunse la parter, Simionescu, renunțând la cozeria demonstrată până atunci, se uită la ceas și manifestă o reală surprindere.

— Pare-mi-se că v-am făcut să întârziaţi – remarcă amuzată femeia cu părul roșu.

— Într-adevăr, dar nu-mi pare rău! De altfel, cu acordul dumneavoastră, sunt gata oricând să reiau o conversație atât de plăcută…

— Când doriți… Săptămâna aceasta sunt în tura de dimineață – îl invita ea bine dispusă.

— Am să vă caut – promise el și, după ce lansă un „sărut-mânuțele”, se grăbi pe urmele blondului. Acesta tocmai pășea în stradă prin ieșirea din spre strada Brezoianu.

Apostolescu, păstrând o distanță de câțiva metri, porni după Simionescu.

Urmăritul se îndreaptă spre un Mercedes parcat după colț și, după ce-și aruncă pachetele cu cumpărături pe

bancheta din spate a mașinii, se urcă la volan. Porni motorul și demară ușor spre Sala Palatului. Odată cu Mercedesul se puse în mișcare și un „B.M.W.” albastru, care ajungând în dreptul anchetatorilor se opri.

Simionescu deschise ușa din spate și se aruncă pe banchetă, înspre cealaltă ușă, pentru a-i face loc și lui Apostolescu.

Nu-l slăbi din ochi – avertiză Simionescu în clipa când Apostolescu se așeză lângă el trântind portiera mașinii.

— Ești sigur că-i omu’ nostru, Dane?

— Nici-o îndoială, șefu’! Și-a reținut cameră la hotelul „Victoria” după ora cinci după-amiază și unicul său bagaj era limitat la geamantănașul din piele galbenă… Adică seiful său mobil! Dacă La asta adăugăm faptul că se plimbă cu mașina închiriată de O.N.T. Locatarului din camera 412 de La hotelul „Lido”, precum și pe acela că natura cumpărăturilor sale indică dorința refacerii unei garderobe pierdute… Nu mai avem ce comenta!

În tâmp ce mașina din față urca panta străzii 13 Decembrie, Simionescu continuă:

— În ceea ce privește nepotrivirea culorii părului, cu semnalmentele primite, n-are nici-o semnificație… Dacă din brunet, la „Perla”, a ajuns roșcat, la „Lido”, de ce n-am admite că, posedând o trusă pentru vopsirea rapidă a părului, a ajuns blond la hotelul „Victoria”?

În clipa când Apostolescu se decise să-și încline capul

aprobator, Mercedesul urmărit opri lângă stopul din bulevardul N. Bălcescu și, când culoarea roșie a semaforului cedă locul celei verzi, viră la stânga pe magistrală.

— Ce și-a cumpărat de la „Adam”?

— Două perechi de pantofi, ciorapi, cămăși… Dar când l-am văzut că urcă scările spre raionul de confecții, pentru a nu-mi remarca gingașa făptură, deoarece magazinul era tot atât de plin ca și buzunarele mele înainte de soldă, mi-am căutat de lucru la raionul unde m-ai văzut și care-mi oferea posibilitatea să supraveghez unica cale de părăsire a magazinului…

— Trebuie să recunosc că ți-ai ales un „post de observație” foarte judicios – ironiză Apostolescu.

— Eh!… – replică imperturbabil Simionescu. Asta-i meseria noastră. Câteodată ai de-a face cu cadavre înverzite de putrefacție… altădată cu femei frumoase și amețitor parfumate… Dacă n-ar exista această variație, mă refer mai ales la ultima categorie, probabil că am vedea lumea înconjurătoare în culori foarte sumbre… – filosofă el când mașina trecu prin fața restaurantului „Grădinița”.

Apostolescu, privind absent magazinele care defilau prin fața ferestrei de la portieră, îşi scoase pachetul de țigări și după ce-și alese una, o aprinse.

— Acum ce facem? Ne ținem după el să-l vedem

legăturile? se interesă guralivul locotenent.

— La asta mă gândeam și eu… – mărturisi Apostolescu. Cred că cel mai bine ar fi să-l capturăm de îndată ce ni se oferă o ocazie potrivită. Deosebit de faptul că, prinzându-i jocul, nu văd ce contacte revelatoare ar putea să aibă, recunosc, nu-mi pot înfrâna nerăbdarea de a-l lua de guler!

Ajungând în piața Romană, Mercedesul viră spre dreapta, apoi se angajă în sensul girator, pentru întoarcere spre stânga. Când ajunse în dreptul străzii Mendeleev, reduse viteza, mai alunecă vreo cincizeci de metri și opri în fața debitului de tutun ce se afla la intersecția cu strada Biserica Amzei.

B.M.W.-ul miliției, părând să nu acorde nicio atenție manevrelor de parcare a Mercedes-ului, îşi continuă cursa încă câteva zeci de metri, apoi, virând la stânga, se întoarse și începu să piloteze până în fața Ministerului Minelor, unde opri în spatele altor autoturisme.

— Fii atent, Vartunian, se adresă Apostolescu șoferului, în timp ce cobora după Simionescu pe trotuar, vii ușor după noi și ești numai ochi.

— Am înțeles, tovarășe căpitan – îl asigură acesta laconic.

Între timp, urmăritul trânti portiera Mercedes-ului, traversă pe trotuarul din partea dreaptă și porni fără

grabă spre piața Romană.

În spatele lui, la aproximativ zece metri distanță, veneau anchetatorii, care, privindu-l cum examinează firmele magazinelor prin fața cărora trecea, încercau să ghicească scopul promenadei sale. Spre norocul lor, nu fură nevoiți să-și stoarcă prea mult timp creierii cu pronosticuri, deoarece urmăritul ajungând în fața magazinului „Turist" se opri și intră.

Trecând prin fața vitrinei magazinului, Apostolescu și Simionescu îşi continuară cursa, rezumându-se numai la aruncarea unei priviri aferate asupra mărfurilor expuse în galantar.

Înaintând spre barul din colțul străzii, Apostolescu precizează:

— Îşi reface provizia de ţigări și whisky, pe care a fost nevoit s-o abandoneze la „Lido".

— Îl umflăm? întrebă nerăbdător Simionescu. Apostolescu, oprindu-se în fața barului, măsură cu privirea strada Mendeleev și răspunse:

— Da. Strada nu este populată, așa că nu riscăm rănirea întâmplătoare a vreunui pieton.

Dane, treci pe celălalt' trotuar! Dacă pornește spre bulevard, îl interceptezi și-l imobilizezi! Eu am să mă întorc spre strada Biserica Amzei și voi face același lucru, dacă vine spre mine. În caz că se îndreaptă spre mine, nu-l urmări din spate, pentru a nu te așeza pe linia

de tragere a armei mele…

— Cunoaștem! îl întrerupse Simionescu cu nervozitate.

Fără să țină seama de întrerupere, Apostolescu îl avertiză:

— Dacă, între timp, crește numărul pietonilor pe stradă, amânăm acțiunea până vom avea din nou condiții prielnice!

Se întoarse pe călcâie și porni înapoi, spre punctul din care venise. Depăși magazinul „Turist" și mai merse încă vreo cincisprezece metri, până în fața unui atelier de croitorie, unde se opri pentru a examina un manechin îmbrăcat într-un costum atât de prăfuit încât ar fi fost imposibil să i se mai poată preciza culoarea inițială.

Continuând să supravegheze cu coada ochiului ușa magazinului, își strecură mâna la subsuoara stângă, înlătură curelușa de siguranță de pe crosa pistolului și trase cu degetul gros cocoșul armei înapoi, spre patul armei, până ce un declic metalic îl anunță că s-a înzăvorât.

Spre norocul lui, răbdarea nu-i fu pusă la o încercare prea grea. Câteva minute mai târziu, urmăritul ieși din magazin ținând în mâna dreaptă o sacoșă albă, din material plastic.

Purtătorul burdușitei sacoșe rămase nehotărât în fața

magazinului, privind spre cele două capete de străzi, apoi, părând că s-a decis, porni spre Piața Romană. Dar, când ajunse la câțiva metri de locul unde-l aștepta Simionescu, se întoarse și porni grăbit spre locul unde-și lăsase mașina.

Apostolescu îl lăsă să se apropie până la câțiva pași de vitrina în care se afla prizonier amărâtul de manechin și, întorcându-se, se uită cu un aer aferat la figura trecătorului. Apoi, brusc, cu mimica celui care-și recunoaște un bun și drag prieten, i se adresă într-o explozie de expresivitate:

— *Hallo*! *What surprise*! *How are you de Harry*?[9]

În timp ce interpelatul îşi ridică, buimac, privirea spre el, Apostolescu făcu un pas lateral, spre mijlocul trotuarului, și-l obligă să se oprească la jumătate de metru de el.

Exact în acel moment, începu să se apropie, din spre bar și Simionescu, având grijă, conform consemnului primit, să meargă lângă bordura trotuarului.

— *I'm sorry, but we haven't met before. It's a mistake, perhaps…*[10] – replică el zâmbind și ridicând din umeri cu regret.

— *Aren't you mr. Harry Holliday*? [11] întrebă

---

[9] Hei! Ce surpriză! Ce faci Harry?

[10] Îmi pare rău, dar nu cred să ne fi cunoscut vreodată. Probabil că e o confuzie...

[11] Nu sunteți dumneavoastră domnul Harry Holliday?

neîncrezător Apostolescu.

— *Certainly, not*! *My name is Walace Bull*[12] – spuse el, încercând să-l ocolească pe Apostolescu pentru a-și vedea de drum.

— *Have it your own way…* – admise căpitanul, continuând să blocheze trotuarul. *Will you be so kind to let me see your passport*? *I'am detectiv in criminal investigation departament*[13].

Descumpănirea bărbatului din fața lui Apostolescu dură numai o fracțiune de secundă. Sub privirea atentă a ultimului îşi eliberă mâna dreaptă, preluând sacoșa cu țigări în cea stângă, și, evident mirat de cererea căpitanului, îşi ridică mâna spre sacou pentru a-și scoate portofelul.

În următoarea clipă, m-ai înainte ca mâna presupusului gangster să fi apucat să se strecoare sub haină, Apostolescu îl lovi cu pumnul stâng în abdomen. Deși lovitura nu fusese deosebit de puternică, adversarul se curbă înainte, probabil mai mult cu intenția de a o eschiva. Aceasta era reacția pe care o aștepta Apostolescu, deoarece, aproape simultan, lovi cu dreapta în vârful bărbiei ce i se oferise.

De data aceasta, lovitura fu atât de năpraznică încât

---

[12] Nu, bineînțeles! Numele meu este Walace Bull.

[13] Mă rog, fie… Vă rog să aveți amabilitatea să-mi arătaţi pașaportul dumneavoastră. Sunt anchetator în serviciul de cercetări criminale.

recepționerul ei scapă sacoșa cu țigări, se ridică pe verticală o jumătate de metru și, corijându-și direcția în aer, porni să zboare cu motoarele în plin spre înapoi.

Simionescu, care între timp ajunsese la doi metri în spatele lui, de unde veghea desfășurarea acțiunii, interveni pentru a împiedica bolidul să-și consume tot combustibilul de propulsie. Mai înainte de a lua contact cu caldarâmul, îl înhăță cu mâinile sale lungi și, ridicându-l din nou în poziția verticală, încercă să-l așeze pe picioare, dar trebui să renunțe la samariteana sa intenție, deoarece trenul de aterizare al catapultatului, dovedind o elasticitate deosebit de accentuată, refuză să-i suporte greutatea. Lovitura primită la bărbie îl făcuse knock-out.

Când Apostolescu se aplecă să ridice de pe trotuar sacoșa înțesată cu pachete de țigări, un zgomot de frâne anunță sosirea B.M.W.-ului, condus de Vartunian.

Întrucât mașina opri cu portiera din spate deschisă, lui Simionescu nu-i mai rămase decât să-și depună protejatul pe banchetă și să se suie alături de el. După ce Apostolescu se aşază pe locul de lângă șofer și trase portiera, mașina demară spre inspectorat.

Acțiunea de capturare durase atât de puțin, încât o doamnă mai în vârstă, care se oprise, în momentul acroșării banditului, n-apucase să vadă scena și mașina miliției dispăruse în direcția bulevardul Magheru.

— Schmitt and Wesson, calibrul 38, cu surdină – decretă Simionescu, arătând revolverul – scos din tocul fixat în partea stângă a abdomenului celui care, arborând o figură surâzătoare, continua să viseze alături de el.

— Firesc – catadicsi Apostolescu, fără să întoarcă capul spre colaboratorul său.

— Cum te-ai hotărât atât de repede să-l lovești, când de obicei ești atât de cumpătat la utilizarea forței?

— N-am avut de ales, Dane. Când l-am văzut că-și trece sacoșa cu țigări în mâna stângă, am fost sigur că pe cea dreaptă n-o va utiliza pentru a-și scoate portofelul cu acte. N-am întâlnit croitor să facă buzunarul pentru acte în partea stângă a sacoului… Știi, n-aveam chef să-l las să-mi facă în craniu o fereastră circulară, cu un diametru de 9,65 milimetri.

— Bravo, șefu'! Te-ai orientat bine. Altfel îmi creai o grămadă de neplăceri…

— Te referi la cheltuiala ocazionată de cumpărarea unei coroane funerare? glumi Apostolescu.

— …Cu formele pentru scăderea celor nouă cartușe, pe care le-aș fi mutat din încărcătorul pistolului meu între umerii domnului – îşi continuă Simionescu monologul, arătând spre bărbatul care, stând întins pe banchetă, îşi rezemase, cu un aer de supremă fericire, capul de coapsa lui.

Capitolul XXVIII
Interogatoriul

Subiectul incidentului din strada Mendeleev mai dormea când Simionescu îl introduse în biroul lor.

După ce îl instală într-un echilibru relativ pe un scaun, scoase o placă de sticlă dintr-un sertar al biroului, o șterse cu o bucată de vată îmbibată în spirt și, când aceasta se zvântă, aplică pe suprafața cristalului palma bărbatului care continua să fie sub influența loviturii primite sub bărbie.

Terminând operația de amprentare, Simionescu apucă placa cu vârful degetelor și părăsi biroul.

Când reveni în cameră, câteva minute mai târziu, îl găsi pe Apostolescu plimbând o sticluță cu amoniac pe sub nasul leșinatului.

— Șefu', căpitanul Maier a confirmat identitatea. Avem de-a face cu domnul Holliday în persoană – anunță Simionescu.

În timp ce Apostolescu îşi înclina capul într-un gest de aprobare, Holliday începu să strâmbe din nas. Încercă, prin mișcări inconștiente, să se ferească de mirosul pătrunzător al amoniacului și se deșteptă.

Mai întâi clipi buimac din ochi, privind mirat când spre Apostolescu când spre Simionescu, apoi,

reamintindu-și atât de ultimele secvențe dinaintea amneziei sale cât și de figura detectivului, înțelese că a fost arestat și izbucni, cu mânie, în limba engleză:

— Ce-nseamnă asta, domnule! Cum ți-ai permis să maltratezi și să arestezi un cetățean al Statelor Unite?… Am să mă plâng Ambasadei… Asta-i un abuz indescriptibil!…

— Un moment! îl întrerupse calm Apostolescu. Aveți permis de port-armă pentru revolverul găsit asupra dumneavoastră?

Câteva clipe păru surprins, apoi se repezi cu îndrăzneală:

— Ce permis, domnule?! În America n-avem nevoie de permis…

— Se poate, dar la noi în țară, posedarea unei arme fără autorizație se pedepsește cu închisoarea!

— Eu sunt american!…

— Intrând pe teritoriul țării noastre, în mod firesc, trebuia să vă supuneți jurisdicției românești…

— Bine, domnule, dați-mă în judecată! Fiind cetățean străin, conform legilor internaționale, pot să-mi răscumpăr libertatea plătind zilele la care voi fi condamnat. N-am dreptate? se interesă el batjocoritor.

— Aveți perfectă dreptate. Nu pot să vă contrazic – admise Apostolescu –, dar, știți, de fapt, nu pentru acest delict v-am reținut…

— Ce vreți să insinuați?!

Apostolescu îl privi amuzat.

— Doriți o țigară? întrebă el întinzându-i pachetul său cu „Snagov".

— N-am timp de pierdut! refuză Holliday. Vă rog să-mi spuneți ce doriți?!

— Pașaportul dumneavoastră, vă rog.

Apostolescu luă pașaportul, pe care Holliday îl aruncase pe birou, într-un gest de dispreț, și începu să-l răsfoiască.

Când ajunse la pagina pe care se afla fotografia, trase o lupă mare dintr-un sertar al biroului său și începu să examineze cu ajutorul ei chipul posesorului actului.

— Acest document prezintă două ciudățenii – afirmă Apostolescu, câteva minute mai târziu, punând pașaportul și lupa pe birou. Mai întâi – deși s-a lucrat „artistic", recunosc! –, cu excepția adezivului folosit la fixarea fotografiei, între posesorul chipului și pașaport nu există nicio legătură. Deoarece timbrul sec nu coincide pe ambele. Acest delict, în țara noastră, se numește fals și uz de fals în acte publice…

— Protestez!…

— Nu vă grăbiți! îl întrerupse ironic Apostolescu și continuă cu o voce uniformă: Cea de a doua ciudățenie constă în faptul că, deosebit de mistificarea documentului de călătorie, fotografia de pe pașaport,

deși ilustrează vag chipul dumneavoastră, nu vă aparține. Cum explicați aceste nepotriviri?

— Aveți o imaginație foarte bogată, domnule polițist! replică Holliday cu sarcasm. Altfel puteați găsi și singur o explicație. În primul rând, s-a dezlipit poza, și am lipit-o singur, și în al doilea, fotografia de pe pașaport a fost făcută în urmă cu zece ani, timp în care, mărturisesc, am mai crescut nițel… – adăugă el, ridicându-și batjocoritor brațele.

— Mda… Cum să spun? Explicația dumneavoastră. Într-adevăr, este logică…

— Atunci ce mai doriți?! îl întrerupse cu bruschețe Holliday.

— Încă o lămurire. Ce interpretare se poate da faptului că fotografia, pe care ați făcut-o în urmă cu zece ani, seamănă atât de mult cu chipul gangsterului german Peter Schmidt?

— Nu înțeleg, ce vreți să spuneți? întrebă el, afișând un aer de surprindere. Habar n-am despre cine și despre ce vorbiți!

— Dacă doriți să vă stimulez memoria, o voi face. Mă refer la unul dintre cei doi bărbați pe care i-ați ucis, ieri după-amiază, în hotelul „Lido”.

Nici cea mai mică tresărire nu apăru pe chipul lui Holliday când anchetatorul începu să-și precizeze acuzațiile.

— Domnule polițist, aș putea să vă furnizez două explicații – alegerea celei mai bune rămânând la latitudinea dumneavoastră! –, ori delirați, ori faceți o confuzie de persoană!

Apostolescu, fără să se grăbească, strivi țigara în scrumieră, îşi împreună mâinile pe birou și, în sfârșit, se decise să-și ridice privirea spre celălalt:

— Întrucât amândoi lucrăm în aceeași branșă, deși la antipodul ei, fără nicio îndoială că ne cunoaștem meseria. Deci am să vă propun un târg, așa ca între noi, profesioniștii, pentru a înlătura pierderile inutile de timp…

— Nu înțeleg unde vreți să ajungeți!… Și nici la ce târg vă referiți!

— Dacă o să mă ascultați câteva minute, abținându-vă de a mă mai întrerupe, veți pricepe ce doresc de la dumneavoastră.

— Bine, vă ascult! admise el cu un gest de resemnare. Dar vă rog să terminați mai repede.

— Mai întâi, numele dumneavoastră real este Harry Holliday…

— Ăsta cine o mai fi? persiflă Holliday.

— Domnule Holliday – începu Apostolescu, afișând o figură de om jignit în amorul său propriu – să lăsăm de-o parte aceste încercări puerile de apărare… doar niciunul dintre noi nu-i ageamiu! M-ați întrebat cine-i

Holliday și eu am să vă răspund scurt și precis, concluziile fiind ale dumneavoastră. Deosebit de desenele papilare ale degetelor, pe care le purtați la mâini – glumi Apostolescu –, suntem și în posesia unei fișe operative, trimisă de Scotland Yard, a numitului Harry Holliday. E clar?

— De acord, sunt Harry Holliday – recunoscu el dând resemnat din umeri. Și ce-i cu asta? O să mă extrădați în Marea Britanie și… basta!

— Într-adevăr, așa ar fi trebuit să se petreacă lucrurile… dacă ele nu s-ar prezenta și sub o altă optică. După ce-ați intrat pe teritoriul românesc, luna trecută, ați comis niște delicte pentru care, mai înainte de a fi extrădat, va trebui să dați socoteală justiției noastre.

— La ce vă referiți? întrebă cu nesiguranță Holliday.

— La uciderea lui Marciano Dominique și bineînțeles, a lui Peter Schmidt, de care v-am mai vorbit…

— Având în vedere târgul pe care mi l-ați propus mai înainte, respectiv dorința dumneavoastră de a nu vă pierde în mod inutil timpul, vă asigur că habar n-am despre cine și despre ce-mi vorbiți – îl întrerupse el, clătinându-și capul cu candoare.

— Mai bine s-o luăm metodic – conveni Apostolescu. Recunoașteți că, până ieri după amiază, ați locuit la hotelul „Lido”, sub numele Day Mackenzie?

— Regret, dar nu pot să recunosc un neadevăr, oricât

mi-ați fi de simpatic.

— Vă rog să mă credeți, e departe de mine intenția de a specula „simpatia” pe care mi-o acordați – replică Apostolescu pe același ton, de ironie nedisimulată. Deci, s-o luăm din nou polițienești. Pentru început, e adevărat că în ziua de 15 august v-ați reținut o cameră la hotelul „Perla” din Mamaia?

Holliday privi îndelung ochii verzi și pătrunzători ai interlocutorului său, încercând să priceapă ce se ascunde în dosul lor. Deși își dădea seama că detectivul știe unele lucruri despre el, poate chiar prea multe, era convins că rutina lui va reuși să-l scoată din orice încurcătură. Dar, pentru a nu se lăsa prins în capcană, trebuie să fie, în primul rând, precaut.

— Mă rog, să admitem că afirmația dumneavoastră este adevărată… Ce vedeți rău în asta? tatonă el.

— Rău?! Am spus eu că e rău să ai o cameră pe malul Mării Negre, în luna august și la ultramodernul hotel „Perla”? Din contră, e grozav!… Pe mine altceva mă interesează. Vă rog să-mi spuneți, ce-ați făcut din momentul în care ați angajat camera de la Mamaia și până astăzi, când am avut plăcerea să ne întâlnim?

— Păi, ce să fac? Am făcut la fel ca toți cei ce vin la Mamaia, care-i un fel Miami american, m-am distrat cât am putut de bine…

— Când ați părăsit Mamaia?

— Nu-mi amintesc prea bine.

— Am să vă rog să faceți un efort de memorie și să răspundeți la întrebare – insistă Apostolescu pe un ton puțin mai aspru.

— După aproximativ două săptămâni, plictisindu-mă de soare și mare, am plecat să vizitez și alte stațiuni din țara dumneavoastră. Mă refer la cele cu altitudine ridicată…

— Vreau să-mi răspundeți cu precizie, când ați părăsit Mamaia?

— Ei, nu! Așa, ca la școală, nu știu… Adică nu, mint!… Acum îmi amintesc. Am părăsit stațiunea patru zile mai târziu… Știți, întotdeauna fac o stare alergică dacă stau prea multă vreme la soare…

— Dacă ați stat numai patru zile, înseamnă că ați plecat din Mamaia în 19 august. Așa-i?

— Exact! admise Holliday.

Apostolescu îl privi lung, foarte lung.

— Regret, dat trebuie să vă contrazic… adică, de fapt, să vă reamintesc că data exactă a fost seara zilei de 20 august – zise el și, văzându-l că vrea să protesteze, continuă repede:

— Am suficiente probe pentru a-mi dovedi afirmația!

— Nu vă contrazic – se înmuie Holliday. A trecut o lună de zile de atunci, așa că-i firească această omisiune… Mai cu seamă că n-am urmărit în mod

special să memorez acest fapt. Dar, în definitiv, de ce vă preocupă atât de mult această dată? De ce-i acordați atâta importanță?

— Vă promit că voi reveni asupra acestei probleme – se angajă Apostolescu zâmbind ușor. Acum, după ce-am căzut de acord asupra datei reale, vă rog să-mi spuneți unde v-ați petrecut timpul din seara zilei de 20 august și până astăzi, când v-am „invitat" aici?

— Nu v-am spus? Am călătorit prin mai multe stațiuni de munte. Soarele de la Mamaia era foarte puternic și mi-a dat o stare de alergie…

— Vă rog să precizați stațiunile pe care le-ați vizitat? îi întrerupse Apostolescu tirada.

— Îmi pare rău, dar mi-e imposibil să-mi reamintesc denumirea lor… Știți, fonetica limbii române nu-i tocmai ușoară pentru un anglo-saxon.

— Vă rog să vă înlăturați reticențele provocate de teama unei pronunții defectuoase. Faptul că stâlciți denumirea unor localități românești, nu poate dăuna nimănui și cu atât mai puțin stațiunilor respective. Vă ascult!

Holliday îşi aprinse o nouă țigară, pe care o alese cu multă grijă din pachet, pentru a mai câștiga timp de gândire, apoi spuse:

— Adevărul este că întreaga perioadă, la care v-ați referit, am stat într-o singură localitate, dar, din păcate,

chiar cu riscul de a vă supăra, n-o pot indica.

— Datorită dificultății de pronunțare? interveni, pentru prima oară, sarcastic Simionescu.

— Nu! Nu despre asta-i vorba. Din momentul în care am părăsit Mamaia, am locuit împreună cu o doamnă… Fiind vorba despre o doamnă căsătorită, sper că-mi veți înțelege discreția și nu veți mai insista asupra întrebării dumneavoastră – afirmă Holliday, convins că a pus lucrurile la punct.

Apostolescu privi amuzat spre Simionescu, iar acesta, nemaiputând să se stăpânească, începu să râdă cu gura până la urechi.

— Ce găsiți de râs?! întrebă contrariat Holliday. La dumneavoastră în țară bărbații nu păstrează discreție asupra relațiilor sentimentale? Mai cu seamă atunci când există riscul compromiterii unei femei oneste?

— Lăsând de-o parte discreția la care e redus un bărbat, când există riscul compromiterii unei femei „oneste", sunt totuși nevoit să insist asupra întrebării mele – precizează Apostolescu inflexibil.

— Regret, dar refuz să vă satisfac curiozitatea! replică hotărât Holliday.

Apostolescu îşi înălță umerii într-un gest de regret.

— Bine, atunci, pentru a vă scoate din încurcătura, în care vă pune situația dumneavoastră de „gentleman", am să iau păcatul indiscreției asupra-mi. Din ziua de 21

august și până ieri după-amiază ați locuit în camera 412 a hotelului „Lido". E adevărat?

— Regret că trebuie să vă contrazic, dar nu-i adevărat. N-am locuit niciodată la hotelul de care-mi vorbiți… parcă „Lido" ați spus că se numește…

Apostolescu strâmbă din nas și scoase un oftat de plictiseală.

— Domnule Holliday – începu Apostolescu –, să știți că m-ați deziluzionat. Eu speram într-o discuție sinceră, iar dumneavoastră îmi faceți șicane la tot pasul. Și ceea ce mă supără cel mai mult este faptul că dumneavoastră nu sunteți un amator, și ar fi trebuit să vă dați seama că nu v-am arestat așa… de florile mărului.

— Tocmai vream să vă întreb de ce m-ați arestat? îl întrerupse Holliday. Faptul că posedam o armă fără autorizație legală a rezultat ulterior, după ce m-ați adus aici.

— Așa este, domnule Holliday! Nu v-am arestat atât pentru port ilegal de armă, cât pentru utilizarea ei…

— Ce vreți să spuneți cu asta? se miră Holliday.

— Ce altceva credeți că aș putea spune în afara faptului că ieri după-amiază ați ucis doi oameni într-o cameră a hotelului „Lido"?

— Glumiți probabil…?

— N-am timp de glume cu dumneata, domnule Holliday! îl repezi incisiv anchetatorul. Putem dovedi,

atât prin martori cât și prin amprentele relevate din camera 412, că ați locuit la „Lido”. Nu este prima oară când veniți în contact cu metodele științifice de cercetare ale poliției și sper că realizați imposibilitatea negării unui fapt atât de ușor de probat.

— Bine. Admit că într-adevăr am locuit la hotelul „Lido” – cedă gangsterul. Și ce-i cu asta De unde rezultă că am ucis doi oameni?

— Din depoziția unor martori, care v-au văzut intrând împreună cu ei în camera 412. De unde, jumătate de oră mai târziu, ați plecat singur. Puțin mai târziu, cei doi „musafiri” au fost găsiți ciuruiți de gloanțe.

— Regret, dar nu i-am împușcat eu. Când am părăsit camera, cei doi amici ai mei îmi degustau cu multă plăcere, provizia de whisky. Ce s-a întâmplat după plecarea mea nu știu și nici nu mă interesează! Poate s-au îmbătat și s-au omorât între ei – sugeră el.

— Imposibil, arma crimei lipsea!

— Poate a venit altcineva după plecarea mea.

— Îmi pare rău, dar argumentarea-i slabă. O dovadă, a acuzației pe care v-am adus-o. Fiind furnizată chiar de plecarea dumneavoastră, definitivă și precipitată, de la „Lido”.

— Vă înșelați. Asta nu dovedește nimic. Am fost nevoit să părăsesc hotelul datorită zgomotului infernal

pe care-l producea în fiecare zi, până noaptea târziu, orchestra ce cânta pe terasă, adică sub fereastra camerei mele.

— Cum adică? întrebă Simionescu. Aproape o lună de zile ați suportat concertul orchestrei și deodată n-ați mai rezistat?

— Am rezistat până la prima criză de astenie. E simplu, nu?

— Și tot datorită asteniei v-ați abandonat prietenii și garderoba, nu?

— Când ai bani, e mai ușor să-ți cumperi lucruri noi decât să te cari cu cele vechi! mai cu seamă atunci când, oricum, tot te-ai plictisit de ele.

— Deh… Se poate. În definitiv, de ce nu? Fiecare după obiceiuri și, mai ales, posibilitățile sale materiale – admise Simionescu ironic.

— Dacă am reținut bine spusele dumneavoastră, când ați părăsit camera 412 cei doi musafiri vă apreciau whiskyul cu care i-ați servit. Așa-i? întrebă Apostolescu.

— Întocmai!

— Atunci cum se explică faptul că pașaportul uneia dintre victime se află în posesia dumneavoastră? atacă repede căpitanul.

Holliday duse din nou mâna spre pachetul cu țigări, cu dorința expresă de a câștiga timp de gândire.

— Domnule Holliday, nu te mai chinui. Zău, e păcat

să te alegi, într-adevăr, cu o astenie. Mai bine mi-ai spune dacă, pe acolo pe unde ai umblat dumneata, ai auzit vreodată de laboratoarele de balistică de pe lângă serviciile de criminalistică?

Holliday ridică, surprins, privirea de la pachetul cu țigări pe care-l moșmondea și se uită atent la anchetator. Pentru prima oară de când se afla acolo, părea în mod real tulburat.

— Credeți că-i greu de probat că gloanțele extrase din cadavrele găsite în camera 412 au fost trase cu chestia asta? întrebă Apostolescu, arătând spre biroul lui Simionescu revolverul ce îl confiscaseră.

Holliday continua să tragă din țigara ce o ținea între buze, dar pe care, datorită emoției, uitase s-o mai aprindă.

— O.K.! se decise el. E adevărat, eu i-am împușcat… Dar să știți că am fost în legitimă apărare… Dacă nu trăgeam eu, mai întâi, acum aș fi fost un hoit! Au' venit să mă curețe, dar le-am luat-o înainte… Asta a fost!…

— Ușurel, ușurel, domnule Holliday! Pentru a vă verifica sinceritatea, vă rog să începeți cu începutul. Relatați-ne scopul ce v-a adus în țara noastră și ce-ați făcut din momentul în care a-ți descins la „Perla" și până v-am arestat. Vă ascultăm! zise Apostolescu, aruncând o privire semnificativă spre colaboratorul său.

Simionescu, printr-o imperceptibilă bătaie de pleoape. Îl asigură că magnetofonul înregistrează.

— În ziua de 4 august am evadat din închisoarea Dartmoor, unde aveam de executat o pedeapsă, și, după ce mi-am luat banii pe care-i aveam lăsați într-un anumit loc, am trecut Canalul Mânecii în Europa. Când am ajuns în Republica Federală Germania, m-am dus la un falsificator de acte și mi-am confecționat un pașaport pe numele Mike Gills. Din momentul în care am avut bani și o identitate, nu-mi mai trebuia decât un loc de refugiu până ar fi încetat alerta dată de poliția britanică după evadarea mea. Fiind în căutarea unui loc de refugiu, am ajuns la o agenție de turism, unde am optat pentru o călătorie în România. Am preferat Mamaia, altor stațiuni, deoarece m-am gândit că țara dumneavoastră, nefiind afiliată la Interpol, n-are niciun motiv să-mi acorde prea multă atenție…

— N-ați fost prea bine informat, domnule Holliday. România este afiliată la organizația poliției internaționale! O dovadă, în sprijinul spuselor mele, este chiar capturarea dumneavoastră. Acum, după ce v-am dat această lămurire, vă rog să vă reluați relatarea.

— După cum vă spuneam, m-am instalat la „Perla", unde aveam de gând să rămân până la sfârșitul sezonului estival, apoi, în continuare, să mă îndrept spre o stațiune montană. Astfel, intenționam să rămân

în țara dumneavoastră doi sau trei ani, până mi se pierdea urma. Dar, spre ghinionul meu, în dimineața zilei de 20 august am văzut în liftul hotelului „Perla" un detectiv de la Scotland Yard și, deși m-am eschivat, am avut certitudinea că m-a recunoscut. Am realizat imediat riscul acestei întâlniri și m-am hotărât să dispar din localitate, mai înainte de a-i da timp să anunțe poliția britanică. În acest scop, am schimbat în lei o parte din valuta pe care o aveam, pentru a nu mai fi nevoit să apelez la serviciile unei bănci, unde aș fi putut fi prins dacă ați fi fost anunțați de prezența mea în România.

Holliday făcu o pauză pentru a-și aprinde o țigară, apoi reluă:

— Deși plănuisem să plec a doua zi, în seara zilei de 20 august, coborând să-mi iau în primire mașina de la un service, unde o lăsasem pentru revizie, i-am văzut în holul hotelului pe Marciano Dominique și Peter Schmidt, doi gangsteri cu care avusesem cu ani în urmă un diferend. Mi-am dat seama că veniseră pentru a se răfui cu mine și, pentru a-mi pierde urma, un sfert de oră mai târziu am părăsit hotelul. M-am dus cu mașina până la Constanța, de unde am plecat cu trenul spre București și m-am instalat la hotelul „Lido". Uitasem complet de existența lor, când, coborând ieri în holul hotelului, pentru a mă duce la masă, m-am trezit cu ei lângă mine. Sub amenințarea armelor, ascunse sub

haine, m-au obligat să mă întorc în camera mea. Am știut ce mă așteaptă dacă nu acționez înaintea lor. De aceea, i-am servit cu băutură și când am văzut că ridică paharele, având astfel mâna dreaptă ocupată, am scos revolverul și i-am împușcat. Vă rog să mă credeți, n-aveam de ales. Dacă n-o făceam eu, o făceau ei! În definitiv, n-am făcut altceva decât să mă apăr! afirmă el cu convingere.

— Domnule Holliday, vă rog să precizați motivul care a generat dorința lor de a vă suprima? ceru Apostolescu.

— Au considerat că ultima lor condamnare la închisoare a fost pricinuită de „ciripeala" mea. Degeaba am încercat să-i conving că eu nu-s spionul poliției; le intrase în cap că sunt trădător… Asta a fost tot! Acum vă dați seama că n-aveam altă cale, ori eu, ori ei… Am fost în legitimă apărare…

— Domnule Holliday, când ați fost la Stuttgart pentru ultima oară? întrebă Apostolescu cu nepăsare.

— La Stuttgart? se miră el. N-am mai fost pe acolo de șapte-opt ani.

Apostolescu, privindu-și mâinile și pocnindu-și falangele, spuse cu un aer de plictiseală:

— Ce să mă fac? Iar nu sunteți sincer cu mine!…

— Cum puteți spune una ca asta?! se revoltă Holliday. V-am relatat totul, ca unui duhovnic…

— Aici nu suntem la biserică, domnule Holliday! Sunt

polițist și vreau să cunosc adevărul, tot adevărul! Păstrați-vă balivernele pentru duhovnici! îl repezi Apostolescu. Ce-ați făcut la Stuttgart în ziua de 10 august?!

— Nu înțeleg?… V-am mai spus că n-am fost la Stuttgart de…

— Nu vă mai pierdeți timpul! îl întrerupse căpitanul cu bruschețe. Cunoaștem afacerea cu „hold-up"-ul de acolo. Relatați adevăratul motiv al răfuielii pe care ați avut-o la hotelul „Lido"!

Holliday păru tentat să protesteze, dar, văzând figura decisă a anchetatorului, renunță și începu să vorbească resemnat:

— Sunteți mai bine informat decât mi-am închipuit. Într-adevăr, am participat și eu la „hold-up"! Dar, să știți, numai ca șofer… Eu nu m-am mișcat de la volanul mașinii. După ce a fost adus sacul cu bani și credeam că totul este „O.K.", a intervenit o patrulă a poliției, care a deschis focul. Văzând că doi dintre oamenii noștri au fost împușcaţi, iar Marciano și Peter au rămas fără muniție, am preferat să mă topesc. Asta a fost totul! Eu n-am tras în poliție… Se poate constata…

— Vă cred, domnule Holliday. Atât timp cât aveați la îndemână obiectul jafului, de ce v-ați mai fi riscat integritatea pielii?

— Așa este! admise el repede. Și vă dați seama cât am

rămas de surprins când m-am trezit cu Marciano și Peter la Mamaia, când eu îi văzusem ridicându-și mâinile și predându-se polițiștilor la Stuttgart. Oricum, mi-am dat seama la ce mă pot aștepta din partea lor și am plecat să mă ascund în București.

— Cum au aflat că sunteți la Mamaia?

— S-au dus la falsificatorul de acte și, astfel, au aflat numele înscris pe noul meu pașaport. Apoi, colindând agențiile de voiaj, au depistat oficiul care-mi vânduse biletul pentru Mamaia. Pierzându-mi urma la „Perla", au început să colinde hotelurile până m-au găsit la „Lido".

— În definitiv, de ce a trebuit să vă eschivați? Nu era firesc să împărțiți prada cu ei?

— Nu, deoarece pe de-o parte ar fi fost păcat să reduc la o treime suma pe care o aveam, iar pe alta sunt sigur că doreau să împartă între ei și partea mea… Așa că n-am avut încotro… ori ei, ori eu!

— Da, sunt edificat – zise Apostolescu. Să trecem la alte aspecte. Vă rog să-mi precizați de unde ați obținut pașaportul cu care v-ați înregistrat la „Lido"? Mă refer la acela pe care era înscris numele de Day Mackenzie.

— L-am obținut în același timp cu cel cumpărat pe numele de Mike Gills. M-am gândit că nu strică, pentru orice eventualitate, să mai am un pașaport de rezervă.

Din nou se făcu tăcere în birou.

— În ce împrejurări l-ai cunoscut pe Marin Matei? rupse tăcerea Apostolescu.

— Pe cine?!

— Pe hoțul de buzunare Marin Matei, zis și Labă-Iute.

— Habar n-am despre cine vorbiți – răspunse cu candoare Holliday.

Apostolescu oftă obosit și lăsându-și fruntea în palma mâinii stângi, sprijinită cu cotul pe cristalul biroului, reluă cu o voce molcomă:

— De ce l-ai ucis?

— Vă rog să nu-mi puneți în spate fapte de care nu sunt vinovat! protestă el. Nici nu știu cine este persoana de care-mi vorbiți!

— Mă refer la tânărul acela cu părul blond, în care ai băgat șase gloanțe – adăugă Apostolescu.

— Habar n-am despre ce-mi vorbiți…

— Înainte de a părăsi Constanța, în noaptea de 20 spre 21 august, te-ai dus la el acasă și l-ai ciuruit cu gloanțe. De ce? întrebă Apostolescu, fără să țină seama de protestul gangsterului.

— Admițând că aveți de gând să-mi mai puneți în cârcă vreo fărădelege imaginară, va trebui să vă probați acuzațiile! replică Holliday batjocoritor.

— Credeți că prezența amprentelor domnului Holliday, în camera victimei, reprezintă o probă neglijabilă?

— E o minciună! N-ați găsit niciun fel de amprente…

— Holliday îşi curmă brusc tirada.

— Cum de sunteți atât de bine informat? întrebă Simionescu, meșterindu-și cu un aer preocupat bricheta.

— Pui o întrebare puerilă, Dane. Cine poate să știe mai bine ca domnul Holliday că asasinul n-a putut lăsa amprente, deoarece a avut grijă să „lucreze" cu mănuși…

— Asta-i numai o supoziție. Dovediți-vă afirmația! provocă el rânjind cinic.

— Domnule Holliday – începu Apostolescu simulând exasperarea –, oare pe ce se bazează proasta părere pe care ți-ai format-o asupra posibilităților noastre de investigare și incriminare? Ai impresia că România are o poliție arhaică, de operetă, tocmai bună s-o duci dumneata de nas? Dumneata un asasin vulgar, a cărui singură calitate constă într-un dispreț absolut față de viața altora! zise Apostolescu, scârbit, în timp ce strivea în scrumieră țigara pe care tocmai o aprinsese.

Se ridică în picioare și porni spre fereastră. După ce o deschise, rămase lângă ea, cu spatele la birou, și inspiră adânc de câteva ori pentru a-și primeni plămânii îmbâcsiți cu fumul de țigară ce plutea în încăpere sub forma unor nori groși.

— Domnule Holliday – zise cu nevinovăție

Simionescu, în timp ce-și aprindea și stingea bricheta cu o vădită satisfacție că încă mai funcționează – ce părere aveți? Ar fi oare posibil ca laboratorul nostru de balistică să dea un răspuns negativ, la întrebarea dacă cele șase gloanțe găsite în trupul lui au fost trase de revolverul dumneavoastră?

Mai întâi, privi tresărind spre locotenent, care nici nu se ostenise să se uite la el, apoi, dându-și seama că negarea unor dovezi atât de indubitabile este fără sens, Holliday începu să vorbească:

E adevărat. Eu l-am împușcat…

— De ce? Cu ăsta ce-ai mai avut?! zise Apostolescu, întorcându-se brusc de la fereastră și apropiindu-se amenințător de el.

Dar, când ajunse în mijlocul încăperii, reuși să se domine și se porni spre scaunul pe care abia îl părăsise.

— Vorbește! ceru el, așezându-se.

— Cu trei zile înainte de a fi nevoit să plec din Mamaia – începu Holliday –, pe când mă plimbam pe bulevard, prin fața restaurantului „Continental", m-am trezit că mă buzunărește cineva. Era tânărul de care mi-ați vorbit. Da început am vrut să-i trag un picior, apoi m-am gândit că ar putea să-mi fie util și l-am suit în mașina mea, parcată în apropiere. Datorită experienței mele, mi-am spus că n-ar strica să mai fac rost de încă un pașaport, așa, pentru orice eventualitate… Cu

ajutorul ghidului de conversație, l-am făcut să priceapă ce doresc de la el și i-am promis o recompensă de șase mii de lei. A fost imediat de acord să lucreze pentru mine.

După ce ne-am plimbat vreo jumătate de oră prin Constanța, în căutarea posesorului actului ce-mi trebuia, i-am indicat un tip, care, exceptând părul roșu, aducea suficient de bine cu mine pentru a-i putea folosi la nevoie pașaportul. Colaboratorul meu s-a angajat să se țină după tipul cu părul roșu, până v-a avea posibilitatea să-i subtilizeze portofelul. Deoarece treaba aceasta putea să dureze mult, mi-a dat adresa lui și am stabilit ca la ora zece să mă duc la el acasă pentru a tranșa afacerea.

Într-adevăr, când am ajuns la el, totul a decurs conform convenției. Eu i-am dat suma promisă și el pașaportul cetățeanului irlandez Day Mackenzie.

Abia trei zile mai târziu, când am știut că voi face uz de actele furate, mi-am dat seama de pericolul ce-l reprezenta pentru mine complicitatea hoțului de buzunare. Știind că acești borfași, odată prinși de poliție, încep să trăncănească vrute și nevrute pentru a-și da aere de importanță, ceea ce m-ar fi putut arunca în brațele poliției române, m-am hotărât să-i închid gura. După ce-am părăsit Mamaia, în noaptea de 20 august, înainte de a mă duce la gară, m-am postat în fața casei

lui și l-am așteptat. Când a venit, pretextând că vreau să mai discut o afacere cu el, am intrat în casă și l-am împușcat. Asta a fost totul! spune Holliday, ridicând din umeri cu dezinvoltură.

— Mda… A fost simplu… – mormăi Apostolescu.

— Oricum era un derbedeu, așa că nu-i păcatul prea mare – concluzionă nepăsător Holliday.

— Cine ți-a încredințat dumitale misiunea de-a face ordine în țara noastră?! izbucni din nou Apostolescu. Dane, să fie dus la arest!

După ce Simionescu telefonă la arest, Holliday spuse cu necaz:

— Cine dracu m-a pus să vin în România? În loc să găsesc o poliție rurală, cum m-am așteptat, am dat peste adevărați maeștri…

— Resemnați-vă cu ideea că nu sunteți singurul care s-a înșelat în această privință… De altfel, avem o secție specială pentru delicvenţii internaționalii și care, vă rog să mă credeți, deși este utilizată foarte rațional, pune problema extinderii capacității ei de lojare[14] … – îl consolă, sarcastic, Simionescu.

*

— Acum ce facem, șefu'? întrebă Simionescu când rămaseră singuri.

---

[14] Culcuș de lup.

Apostolescu îşi privi ceasul.

— Este ora cinci după-amiază și, după șapte ore de discuție cu o canalie, nu mai am chef de nimic. Pentru astăzi, îmi ajunge! zise Apostolescu scârbit.

— Nici chiar de un coniac și o masă bună? insinuă locotenentul.

— Asta-i altceva – admise Apostolescu zâmbind obosit. Să mergem!

Partea a treia

Capitolul XXIX
Reîntoarcerea la Constanța

A doua zi dimineața, Simionescu scria de zor.

— Șefu', am terminat nota de informare a Interpolului. Mai-nainte de-a o da la dactilografiat, vezi dacă-ți place.

După ce-și plimbă repede ochii pe slovele citețe ale colaboratorului său, declară glumind:

— Regret, dar n-am nicio observație! Acu' fă și tu o treabă bună…

— Am comandat deja cafelele – îl întrerupse Simionescu.

— Felicitări! Ai început să faci progrese. Aproape că nu m-ar mira dacă aș afla într-o zi, peste douăzeci-

treizeci de ani, că ai fost avansat în grad.

— Oare ce-ai făcut aseară, după ce ne-am despărțit, de ești atât de bine dispus? Nu cumva mi te-ai văzut cu Irina Vlădescu? întrebă amuzat Simionescu.

— Nu, invidiosule! E adevărat că i-am dat telefon, dar, din păcate, nu se înapoiase încă. Tatăl ei, care mi-a răspuns, m-a asigurat că vine azi sau cel târziu mâine.

— Aha!… Înțeleg. Te afli în fericitele friguri ale așteptării?

— N-ai prea ghicit! Sunt mulțumit că am terminat cu cazul Holliday și ne vom ocupa mai serios de omuciderea din lacul Techirghiol.

— Apropo de Holliday, ce-a spus șeful? îl extrădăm?

— Deosebit de această notă – zise Apostolescu, arătând spre informarea redactată de Simionescu –, tovarășul colonel a spus că se va consulta cu șeful Biroului Național Interpol. După părerea dânsului, o extrădare ar fi în defavoarea Justiției; Holliday este un scelerat, care, de îndată ce va fi liber, îşi va relua activitatea antisocială, criminală. Dacă îl trimitem în Anglia, va primi un spor de pedeapsă, la cei 147 de ani ce-i mai are de executat; îşi va crea condiții pentru o nouă evadare. Dacă-l va revendica Republica Federală Germană, pedeapsa, pentru participare la jaful din Stuttgart se va limita la câțiva ani, deoarece n-a făcut uz de armă. Dacă-l judecăm noi, lucrurile se schimbă.

Pentru triplul asasinat comis pe teritoriul nostru va primi pedeapsa capitală, ceea ce, în cazul unui ucigaș înrăit, reprezenta unicul mod de soluționare a afacerii!

Intrarea bufetierei, care aducea cafeaua comandată, întrerupse discuția. După ce o băură, Apostolescu spuse:

— În regulă, Dane! Pentru a termina cu cazul Holliday, nu-ți mai rămâne decât să găsești o dactilografă capabilă să-ți descifreze hieroglifele.

De îndată ce Simionescu părăsi încăperea, telefonul începu să zbârnâie prelung.

— Da, eu sunt. Ți s-a făcut dor de mine? întrebă Apostolescu, cu un glas voit aspru.

— Ar cam trebui să termini cu sistemul: „Ba-i aici, ba nu-i aici!" Pe unde-mi chiulești toată ziua? se arătă indignat maiorul Iancu.

— Ce-ai, frățioare, cu sufletelu-mi…?

— Cum, ce-am?! De ieri te tot caut la inspectoratul județean din Constanța și, ca de obicei, nu ești de găsit!

— Ei!… Ce vrei? Mai are omul și alte treburi… care, în corelație cu un principiu de bază al fizicii, mă împiedică să mă aflu în același timp în două locuri diferite…

— Cunoaștem, cunoaștem noi chestiile astea! Ar trebui să te pui serios pe treabă, altfel…

— Altfel? îl provocă amuzat Apostolescu.

— …nu mai contezi pe sprijinul meu! continuă maiorul, fără să țină seama de întrerupere.

— Și, cu ce s-a materializat până acum acest sprijin?

— Nerecunoscătorule, câte n-am făcut pentru tine?… Ți-am băut chiar și coniacul ăla infect, pe care-l aveai acasă și susțineai că-i „maior”!

— După ce-ai stins toată sticla, spunând că: „… un cinci stele ca ăsta n-am băut de când sunt!”, acum ai tupeul să susții că a fost infect… Bine! Să-ți cauți altă cârciumă, că pe-a mea am închis-o!

— Nu te grăbi să-i tragi obloanele, că păgubești! avertiză Iancu. Ai pierde ocazia să afli ceva… ceva care te interesează în mod deosebit…

— Să auzim!

— Domnul Fănel Niculescu, „amicul” pe care-l căutai în legătură cu afacerea din Techirghiol, a apărut în orașul Făgăraș. E interesant?

— Continuă! ceru Apostolescu, pe un ton, devenit în mod brusc, nerăbdător.

— S-a prezentat la o agenție C.E.C. Și a încercat să scoată suma de 8000 de lei pe un carnet falsificat. Funcționara de la ghișeu a remarcat mistificarea și, rugându-l să aștepte, a anunțat miliția. Din păcate, probabil fiind o fire grăbită, și-a luat tălpășița înainte de sosirea oamenilor noștri…

În timp ce Apostolescu îşi mușca cu necaz buza

inferioară, Iancu care intenționat făcuse o pauză, reluă:

— Drept care băieții noștri s-au supărat – doar îi știi cât sunt de irascibili! – și au dat alarma prin împrejurimi. Tărășenia s-a petrecut pe la ora trei după-amiaza, iar patru ore mai târziu miliția orașului Sibiu i-a anunțat capturarea. Pentru asta te-am căutat! Crezi că-i o veste interesantă? persiflă Iancu.

— Bravo, Nae! exclamă bucuros Apostolescu.

— Stai! N-am terminat. Am dat dispoziție ca domnul Niculescu să fie expediat la Constanța, unde cred că a și ajuns și așteaptă cu nerăbdare să-i iei un interviu. Apropo, cum rămâne cu cârciuma? Mai tragi obloanele?

— Nici prin gând nu-mi trece! Din contră, după ce extermin afacerea, voi lua măsuri pentru reaprovizionarea ei pe măsura exigenței clienţilor. Îți foarte mulțumesc și… pe curând.

Capitolul XXX
Domnul Fănel Niculescu

La ora trei după-amiaza, Apostolescu și Simionescu se aflau în biroul ce le fusese rezervat în cadrul inspectoratului județean din Constanța și așteptau aducerea lui Fănel Niculescu de la arest Curând acesta fu introdus în încăpere.

Era un bărbat de statură potrivită, până în 25 de ani,

cu părul ușor ondulat și de culoare închisă.

— Ia loc pe scaun și spune-ne cum te numești – ceru Apostolescu.

Fără să pară prea emoționat, mai înainte de a se așeza pe scaunul oferit, îşi trase pantalonul astfel încât să nu șifoneze dunga. Avea o înfățișare plăcută și era îmbrăcat cu un costum din stofă bine croit.

— Mă numesc Ștefan Niculescu – zise el. În timp ce-și controla poziția nodului cravatei.

— Recunoști că ai falsificat un carnet C.E.C., cu scopul de a dobândi niște bani ce nu-ți aparțineau?

— Credeți că aș putea nega un fapt dovedit? răspunse el cu cinism.

Dezinvoltura cu care se comporta arestatul îl puse pe gânduri pe Apostolescu.

— Ai mai suferit vreo condamnare până acum?

— Nu, sunt la primul contact cu organele de cercetare penală.

— Cu ce te-ai ocupat în ultimul timp?

— Am lucrat pe diferite șantiere. Ultima oară în județul Constanța.

— Până când ai lucrat în acest județ?

— Până acum vreo lună, când, închizându-se șantierul, am plecat la o prietenă de-a mea, cu care urma să mă căsătoresc, dar, până la urmă, am renunțat. Rămânând însă fără bani… am falsificat un carnet

C.E.C. Asta-i tot!… Credeți că am să iau o pedeapsă mare pentru această treabă, care de fapt este numai o tentativă?

Siguranța și lipsa de emotivitate a arestatului îl contraria de-a binelea pe Apostolescu. De obicei, cei care comit infracțiuni „în premieră", sunt neliniștiți și timorați la gândul vă vor fi trași la răspundere pentru fapta lor.

— Când ai părăsit vila „Narcisa" continuă să-l interogheze Apostolescu, fără a-și exterioriza gândurile.

— Vila „Narcisa"?! A da, desigur, îmi amintesc! Am plecat de-acolo înainte de 23 August, cu o zi sau două…

— Pe cine ai invitat, în noaptea de 20 spre 21 august, în camera pe care o ocupai în vilă?

— Pe cine să invit? Pe prietena mea… Aceea cu care urma să mă însor.

— Numele și adresa ei – ceru Apostolescu, remarcând, pentru prima oară, în privirea arestatului o urmă de nesiguranță.

— Îmi pare rău, dar nu pot să vă răspund la această întrebare… sunt cavaler.

— Hai să lăsăm această mascaradă de-o parte! îl repezi anchetatorul. Cine este bărbatul care te-a vizitat în noaptea de 20 spre 21 august, după ce l-ai expediat pe Titi Săndoi?

— Titi Săndoi?! repetă el mirat.

— Ce, auzi pentru prima dată de acest nume?

— Staţi, tovarăşu'…

— Nu suntem tovarăși! replică Apostolescu.

— Mă rog, cum vreți… Domnule anchetator, ce doriți de la mine? Am falsificat un libret C.E.C., m-ați arestat și gata! Dacă am recunoscut infracțiunea, ce vă mai pierdeți timpul? Întocmiți-mi actele de trimitere în judecată!

— S-ar părea că cunoști bine procedura. Ești sigur că n-ai mai suferit și alte condamnări? Cine este bărbatul pe care l-ai ucis? atacă repede Apostolescu.

— Poftim?!

— Ai auzit bine! Răspunde la întrebare!

— Cred că-i o confuzie… Să vedeți… Eu n-am ucis pe nimeni… zău. Habar n-am despre ce-mi vorbiți… îngăimă el, speriat de-a binelea.

— Pe cine ai omorât în camera pe care ai ocupat-o în vila „Narcisa"? ceru necruțător Apostolescu.

— Am nimerit din lac în puț… Asta-mi mai lipsea acu', o acuzație de omor! Bine, recunosc…! se decise el deconcertat. N-am nicio legătură cu Ștefan Niculescu… Numele meu este Puiu Tomescu și sunt recidivist. Da, asta-i! E adevărat că sunt pungaș, da' criminal… niciodată!

Urmă o scurtă pauză, în timpul căreia anchetatorii se uitară surprinși unul la celălalt.

— Ia-o cu ușurelul și explică-te! ceru căpitanul.

— Să fiu' al dracu' dacă nu vă spun adevăru', zău, n-am să vă ascund nimic! Da' să nu mă băgați în cofă, cu omoru', că n-am nici-o vină! spuse el pe un ton rugător, slugarnic.

— Lasă condiționarea! Treci la relatare! îl luă la zor și Simionescu.

— Păi să vedeți cum s-a întâmplat, începu el. În ziuă de 21 august m-am hotărât să spăl putina de pe litoral, pentru că mă cam adulmecaseră. Cum nu se făcea să plec cu mâna goală, când m-am suit în trenu' de București, profitând de înghesuială și 'neatenție, am șterpelit un geamantan. Înainte de a ajunge în stația Saligny, m-am dus cu geamantanu' prăduit la toaleta vagonului, pentru a vedea ce are-năuntru. Da', nici n-am apucat să-i forțez încuietorile și trenu' a oprit în gară. Uitându-mă pe fereastră, așa din curiozitate, am văzut doi subofițeri de miliție, care, după ce-au strigat șefului de gară să întârzie plecarea trenului, s-au îndreptat spre vagoane. Mi-am închipuit că mă caută pe mine, pentru geamantanu' șmanglit la Constanța. Am coborât repede pe cealaltă parte a vagonului și, pentru că înainte, spre pod, nu puteam să merg, că m-ar fi luat ca din oală, am cârmit-o-napoi, spre Constanța. Cum mergeam pe terasament, am văzut între traverse, acolo unde sunt semafoarele de intrare în gară, un buletin de

identitate. După ce m-am uitat la el, și am văzut că-i în regulă, m-am gândit să-l păstrez… Că niciodată, nu poți să știi când ai nevoie de o chestie d-asta. Astfel, ieri, aflându-mă la Făgăraș în pană de marafeți, după ce-am încercat, fără succes, să ciupesc ceva din județul Brașov, m-am hotărât să plasez un libret fals pe numele din buletinu' găsit. Da' n-am avut baftă, că s-a prins funcționara din dosu' galantarului. Când am văzut că-mi spune să aștept, am roit-o…

— De unde ai știut că posesorul buletinului ce-l găsisei la Saligny a lucrat pe un șantier din Constanța? îl întrerupse Apostolescu, plictisit de „șmecheria" haimanalei.

— Păi, lângă buletin, mai era și o legitimație de serviciu, unde scria că a lucrat pe nu-știu-ce-șantier…

— Unde-i legitimația?

— Unde să fie? Am aruncat-o. Numai m-am uitat la ea și am azvârlit-o…

— Dane, se adresă Apostolescu colaboratorului său, du-te și spune-i căpitanului Vasiliuc că-l rog să vină pentru câteva minute.

— De ce, după ce-ai fost arestat la Sibiu, ai continuat să susții că te numești Ștefan Niculescu? întrebă Apostolescu când rămaseră singuri.

— Crezând că posesoru' buletinului e om cinstit am sperat că voi fi condamnat pe numele lui, și astfel, scap

mai ieftin… Auzi, dom'le, ghinionu' dracului! spuse el cu ciudă.

— Ajunge! ceru Apostolescu, plictisit de lamentările interlocutorului său.

În clipa următoare se deschise ușa și în încăpere intrară Simionescu și Vasiliuc.

După ce-i povesti lui Vasiliuc confuzia generată de mistificarea inculpatului, Apostolescu continuă:

— În concluzie, domnul Puiu Tomescu va fi trimis la miliția din Făgăraș, pentru a i se întocmi formele de trimitere în judecată pentru fals, uz de fals și legitimare cu acte străine. De asemenea, înainte de a fi expediat, cred că va trebui să se verifice dacă există vreo reclamație în legătură cu furtul unui geamantan din gara Constanța, în ziua de 21 august. Dacă rezultatul va fi pozitiv și se va dovedi că domnul Tomescu este implicat în furtul respectiv, miliția Făgărașului să-i treacă în actul de acuzare și acest delict.

— Nu de alta, dar, dacă tot ajunge în fața tribunalului, e păcat să nu fie răsplătit pe de-a întregul pentru performanțele sale – completă Simionescu.

Capitolul XXXI
Al doilea suspect

După plecarea căpitanului Vasiliuc și a infractorului

Puiu Tomescu, Apostolescu se ridică de pe scaun, deschise fereastra și începu să se plimbe gânditor prin încăpere, iar Simionescu, sprijinindu-și coatele pe birou, îşi ascunse fața în palmele sale mari ca două palete de ping-pong.

— Faptul că Fănel Niculescu și-a aruncat actele trebuie să aibă o semnificație, nu? mormăi Simionescu, într-un târziu, fără să-și ridice fața dintre palme.

Apostolescu, ca și cum nu l-ar fi auzit, continua să se plimbe prin birou, apoi, simțind aerul rece și umed adus de briza mării, îşi scutură umerii cu dezgust și închise fereastra.

— Mi-e teamă că lucrurile sunt cu mult mai complicate decât am crezut noi – zise el, așezându-se pe marginea biroului lui Simionescu. Renunțarea la o identitate se poate justifica numai prin înlocuirea acesteia cu alta… probabil mai convenabilă beneficiarului!

Simionescu îşi lăsă palmele să cadă pe birou și îşi ridică privirea spre Apostolescu.

— S-ar părea că trebuie să ne întoarcem din nou la una din primele noastre ipoteze… Întrucât, după cum ne-a asigurat adineauri Vasiliuc, victima n-a apărut încă pe lista persoanelor dispărute, deși a trecut o lună de zile de la descoperirea cadavrului ei; se impune o concluzie tare scârboasă… Că absența ei, poate nici nu

va mai fi reclamată vreodată!

— Sau va fi reclamată prea târziu, pentru a ne mai ajuta… Deoarece este imposibil ca dispariția unui cetățean român să nu fi fost anunțată până acum, rămâne în picioare alternativa că victima trebuie să aibă altă naționalitate. Iar scopul atragerii și uciderii victimei la vila „Narcisa" a urmărit furnizarea unei identități străine criminalului…

— Și odată în posesia ei… adio! Peste șapte țări și șapte mări… – completă Simionescu.

— Da, Dane, așa s-ar părea că stau lucrurile – aprobă Apostolescu pe un ton de filosofică resemnare. Asasinul s-a grăbit să se distanțeze de noi cu câteva mii de kilometri și, până n-aflăm identitatea victimei, sub care acum se ascunde el, nu putem apela nici la sprijinul altor organizații de poliție pentru prinderea și extrădarea lui.

Din nou se așternu tăcerea în cameră.

În timp ce Simionescu îşi aprindea o țigară, Apostolescu, continuând să stea pe marginea biroului, picior peste picior și cu brațele încrucișate pe piept, ca un școlar disciplinat, privea absent peretele din fața lui, căruia nu i-ar fi stricat o zugrăvire.

— Și totuși… Totuși e ceva care nu se învârtește rotund! zise el, coborând de pe birou și reluându-și mărșăluirea prin încăpere.

— Ce vrei să spui? se animă Simionescu.

— Știi… transpunându-mă în situația unui individ interesat să-și însușească identitatea altuia, în primul rând aș distruge-o pe a mea, pe cea reală… De ce și-a aruncat Niculescu buletinul de identitate? Nu era firesc să-l ardă, să-l rupă, să-l arunce în Dunăre, când a trecut cu trenul peste pod? În sfârșit, să-l facă să nu mai existe! Da, cred că asta e! Ne-am axat ancheta pe niște idei preconcepute și am condus cercetările pe o pistă fără ieșire! N-avem de ales. Luăm investigațiile de la început! Hai să reexaminăm dosarul afacerii! ceru el convins.

*

Aproape de miezul nopții, Simionescu, terminând de citit toate depozițiile martorilor audiaţi în timpul cercetărilor, închise dosarul și, căscând somnoros, spuse:

— Asta-i totul! Deci nimic… – adăugă el, în timp ce strângea în pumn ambalajul pachetului de țigări. Mai ai țigări?

— Recitește declarația Tinei Anghelescu! ceru Apostolescu, arătându-i că și pachetul lui de țigări este gol. Începe din momentul în care relatează ultima vizită făcută de Titi Săndoi, colegul de cameră al lui Fănel Niculescu.

Simionescu răsfoi dosarul și, când ajunse la declarația

respectivă, începu să citească:

— „În ziua de 21 august, pe la ora nouă dimineața, când mă pregăteam să plec de acasă, m-am trezit cu el sunând la ușă…”

— Stop! Acum citește pasajul prin care Săndoi relatează aceeași situație.

Simionescu se conformă:

— „Întrebarea: De la Eforie, ai plecat direct la Brașov?

Răspuns: Nu’, m-am oprit în București pentru a-i face o vizită doamnei de care v-am vorbit.

Întrebarea: La ce oră a plecat trenul din Eforie?

Răspuns: Pe la ora unsprezece și jumătate...

— Ajunge! îl întrerupse căpitanul. Cum de n-am remarcat până acum această grosolană nepotrivire? A plecat cu un tren care trebuia să-l aducă în București înainte de ora patru dimineața și ajunge la doamna Anghelescu la ora nouă… Unde a întârziat cinci ore?

— Poate, ajungând prea devreme, a preferat să rămână în gară și să aștepte o oră acceptabilă pentru o vizită matinală – sugeră Simionescu.

— Desigur, nu-i exclus să ai dreptate… Dar mai există o explicație, tot atât de plauzibilă!…

— Adică? se precipită Simionescu.

— Adică, de exemplu, în loc să plece din Eforie cu trenul de ora unsprezece și jumătate, a preferat să călătorească cu altul… Să spunem cu cel de patru și

jumătate dimineața, care ajunge în Capitală la ora opt și un sfert. Adaugă la această oră timpul de care avea nevoie pentru a ajunge la doamna Anghelescu și, una peste alta, socoteala a ieșit. Ce părere ai? Se lipește?

— Recunosc, este ingenioasă această prezumție… dar tot prezumție rămâne!

— Așa este. E numai o presupunere. Fiind însă un produs al imaginației, nu-i limitată nici direcțional. Totuși mai sunt câteva chestii care ne indică necesitatea unei noi audieri a lui Titi Săndoi. Primo: mi se pare curioasă brusca sa plecare din localitate, pe motivul că Niculescu urma să se întâlnească cu o femeie. De unde această publicitate, când, din spusele lui Săndoi, rezultă că în camera lor rămâneau adesea femei peste noapte? Secundo: de ce Niculescu l-a rugat pe Săndoi să-i lase camera liberă atât de târziu, după ora zece noaptea, când proiectase întâlnirea cu multe ore mai înainte, în după-amiaza zilei de 20 august. Terțo: viața parazitară, din expediente, în care s-au complăcut, mai ales în Ultima lună, presupune, în mod obligatoriu, o cunoaștere perfectă și reciprocă a acțiunilor ce le întreprindeau pentru a putea trăi fără muncă. În această situație și datorită comunității de interese ce trebuia să-i lege mi se pare suspectă dezinformarea lui Săndoi. În consecință dispariția lui Niculescu, de pe plajă, fără nicio motivare, este inexplicabilă.

— La ce concluzie vrei să ajungi, șefu'? întrebă Simionescu privindu-l atent.

— Că, după părerea mea, Săndoi a urmărit să canalizeze bănuielile noastre spre Niculescu. Și că, adoptând o astfel de atitudine, în mod logic, nu-i chiar atât de străin, pe cât vrea să pară, de omucidere!

— Mda… Se cam lipește… Adică de fapt se lipește bine! începu să se încălzească Simionescu. Pe de o parte, având în vedere experiența lui în trecerea frauduloasă a graniței, ar fi putut să-i furnizeze anumite relații utile lui Niculescu… Iar după ce acesta a trecut granița – cu pașaportul victimei, sau urmare a indicațiilor date de el, –, putea să iasă de sub bănuiala anchetei aruncând totul în spatele complicelui său… Adică, prinde orbul, scoate-i ochii! De fapt, abia acum începe să-mi fie și mie clar că ne-am lăsat încurcați de hățișul în care; cu multă bunăvoință, am fost împinși de Săndoi. Dacă la operația de ucidere și transportare a victimei, din cameră și până la lac, a fost necesar efortul a doi oameni. De ce ar fi trebuit Niculescu să facă apel la un complice străin, când avea, în persoana lui Săndoi, omul cel mai potrivit?

Înainte ca Simionescu să-și termine ultima frază, Apostolescu, cu un aer preocupat, reîncepuse măsurătoarea încăperii cu pașii.

— Ce-i, șefu'? E ceva care nu merge?

Apostolescu se opri și dădu afirmativ din cap.

— Deh… S-ar părea că e ceva… ceva care nu se prea lipește! Dacă Niculescu a părăsit țara, de ce Săndoi nu i-a urmat exemplul?

— Bine, dar e simplii ca bună ziua! N-au avut la îndemână decât un singur pașaport! Apoi, dacă unul pleca, luând implicit vina asupra sa, celălalt n-avea de ce să se mai teamă…

— Și cine-i tânărul cu părul blond care, conform relatării lui Săndoi, a dormit, cu o noapte înaintea omorului, în camera 25? Și care mai apare încă o dată, chiar în după-amiaza dinaintea omorului, și discuta cu Niculescu pe plajă?

— Nu mai pot să mă concentrez. Sunt obosit. Cât este ceasul?

— Bravo! E trei și un sfert…

— Hai la culcare.

Capitolul XXXII
Mărturie mincinoasa

În ziua următoare, pe la vremea prânzului, cei doi anchetatori se aflau într-un birou al serviciului personal de la Fabrica de zahăr – Bod și așteptau să vină Titi Săndoi.

Conform consemnului dat, funcționarul care se

dusese să-l aducă, nu-i spusese de ce-i chemat. Astfel, surpriza manifestată când dădu cu ochii de anchetatorii care-l mai audiaseră o dată, păru firească.

După ce-i salută, printr-o înclinare respectuoasă a capului, rămase în picioare în apropierea ușii.

— Te rog să vii mai aproape și să iei loc pe scaun – îl invită Apostolescu, indicându-i scaunul din fața biroului la care era instalat.

Se execută și, punându-și în mișcare salopeta pătată cu ulei, veni să ia loc.

— Am venit să-ți mai cerem câteva lămuriri, domnule Săndoi – începu anchetatorul.

— Dacă vă pot fi de folos, cu plăcere – se oferi el, în timp ce ochii săi scrutau cu interes chipul aspru și bronzat al anchetatorului.

— Sunt sigur că ne poți fi de folos, altfel n-am fi alergat șase sute de kilometri până aici… Spre exemplu, am să te rog să ne spui din nou cum ți-ai petrecut timpul în seara de 20 august.

Îşi plecă capul spre umărul stâng, într-un gest de resemnare, și, cu indiferență, începu să povestească:

— Pe la ora șapte seara, Fănel s-a înapoiat acasă din oraș și, trezindu-mă din somn, mi-a propus să ieșim la o plimbare. Am fost de acord. După ce ne-am învârtit prin Eforie vreo două ore, ne-am înapoiat acasă cu ceva de mâncare și o sticluță cu lichior, parcă, de portocale.

În jurul orei zece, când jucam poker, a venit și Petrică, băiatul care ne cedase camera, dar n-a stat decât vreun sfert de oră.

După ce-am rămas singuri, așa cum am stabilit cu Fănel înainte de venirea lui Petrică, mi-am făcut bagajul și, când am fost gata, am plecat împreună spre gară. Înainte de plecarea trenului, ne-am despărțit și ne-am înțeles să păstrăm legătura, prin corespondență, pentru a ne petrece și vara viitoare împreună, pe litoral. Asta e tot ce pot să vă spun. Din momentul în care s-a pus în mișcare trenul, și el a rămas pe peron, nu l-am mai văzut și nici nu mi-a mai scris.

— La ce oră a plecat trenul?

— Cu aproximație, pe la unsprezece și jumătate.

— Era lume multă în compartimentul pe care l-ai ocupat?

— Nu. Era numai o singură persoană, un domn.

— Și, probabil, pentru a vă trece timpul ați stat de vorbă, nu?

— Da, așa este. Am discutat vrute și nevrute… Deh… ca-n tren.

— Îți mai amintești despre ce-ați discutat?

— Da, mi-a povestit că este agronom și că se ocupă de îmbunătățirea soiurilor de porumb. De altfel, când am trecut pe lângă stațiunea experimentală de la Fundulea, mi-a arătat, prin fereastra vagonului, niște parcele unde

era cultivat un porumb de peste doi metri înălțime…

— Ce-ai făcut când ai ajuns la București? întrebă Apostolescu, prefăcându-se că nu observă încercarea lui Simionescu de a-i atrage atenția.

— Pentru că aveam suficient timp până la ora zece și jumătate, când era legătura spre Brașov, m-am dus și mi-am depus lucrurile la magazia de bagaje, pentru a nu fi nevoit să le car după mine.

Apoi, după ce-am băut o cafea la „Expres”-ul gării, am plecat să-i fac o vizită doamnei Anghelescu, o cunoștință de-a mea, despre care, pare-mi-se, v-am mai vorbit și data trecută, nu?

— Da, așa este. Ne-ai mai vorbit de dânsa, dar nu ne-ai spus cât timp ai rămas acolo.

— Am stat foarte puțin. Cel mult un sfert de oră, deoarece doamna Anghelescu trebuia să plece la serviciu…

— Asta înseamnă că ai fost foarte matinal. La ce oră ai ajuns la dânsa?

— Într-adevăr, era devreme. Probabil că nu era mai mult de șase, șase și un sfert.

Apostolescu simți din nou nerăbdarea lui Simionescu, dar nu-l luă în seamă. Prefera să se concentreze asupra răspunsurilor pe care i le dădea interlocutorul său.

— După ce-ai vorbit cu doamna Anghelescu, ce-ai făcut?

— Nimic. Adică m-am grăbit să ajung la gară pentru a nu pierde trenul spre Brașov…

— Da' de ce erai așa zorit? De la șase și jumătate, când ai plecat de la doamna pe care ai vizitat-o, și până la zece și jumătate, când aveai legătura pentru Brașov, era timp berechet.

Săndoi păru un moment încurcat, apoi explică:

— Nu cunoșteam prea bine Capitala și mi-a fost teamă să nu mă rătăcesc.

Apostolescu dădu din cap cu înțelegere.

— Cât timp a durat călătoria de la Eforie la București?

— Cam trei ore și ceva…

Asta înseamnă că ai ajuns în București pe la ora… încercă să calculeze Apostolescu.

— Cu câteva minute înainte de ora trei – îl scoase din încurcătură Săndoi.

— Deci – recapitulă Apostolescu –, ai ajuns în Gara de Nord la ora trei și, înainte de a bea o cafea la „Expres", ți-ai depus bagajele la magazie. E bine până aici?

Săndoi dădu din cap aprobator.

— La ce oră ai plecat spre doamna Anghelescu? Probabil pe la cinci și un sfert, dacă ai ajuns acolo în jurul orei șase. Nu?

— Da, cam atât era ora…

— Minți de-ngheață apele, domnule Săndoi! spuse cu asprime anchetatorul.

— Nu… Nu înțeleg… Ce vreți să spuneți? îngăimă el dezorientat.

— Cum ai băut cafea la „Expres", înainte de ora cinci, când unitatea respectivă se deschide la ora șase dimineața?

— Ba am băut, zău… Da' am greșit… N-am băut-o la Expres, ci în restaurantul gării…

— Ba-i albă, ba-i neagră! Cum vine asta?

— Nu-s bucureștean și le-am confundat… Zău, vă rog să mă credeți – spuse el stăruitor. Ce interes aș avea să vă mint?

— Să zicem că te-aș crede – doar ambele localuri sunt situate în incinta gării și le desparte o distanță mică –, dar mai sunt și altele care-ți atestă lipsa de sinceritate. Explică-mi: cum ai putut să vezi știuleții de porumb, din stațiunea Fundulea, La ora două noaptea, când începe să se lumineze de ziuă după ora patru dimineața?!

Săndoi, ocolind privirea insistentă a anchetatorului, manifestă o salivație defectuoasă, pe care ridicolele mișcări de du-te-vino ale nodului lui Adam nu o puteau satisface. Transpirația începuse să-i perieze tâmplele, iar eforturile ce le făcea pentru a-și controla tremurul nervos ce-i cuprinsese mâinile nu dădură un rezultat vizibil.

În timp ce continua să urmărească cu insistență arabescurile covorului de pe podea, își mută mâinile de

pe genunchi pe brațele scaunului. Soluția aceasta părea bună, deoarece tremurul lor încetă, dar, datorită puterii cu care strângea spătarul scaunului, încheieturile celor două mâini începură să se albească.

— Te rog să-ți ridici capul când îți vorbesc! îl invită autoritar Apostolescu.

Se execută cu greutate, dar ochii săi. Frumoși și limpezi mai înainte, tulburi și cu pupilele dilatate acum, ocoleau temători privirea investigatorului. În încercarea sa de a evita ochii verzi și răscolitori, ce nu-l slăbeau nicio miime de secundă, privea alternativ, spre urechile anchetatorului, un punct ipotetic pe peretele din spatele acestuia.

În tăcerea așternută în încăpere, nu se auzea decât respirația sa zgomotoasă și sacadată.

— Nu la ora șase dimineața ai fost la doamna Anghelescu, ci la nouă… De aceea a trebuit să te grăbești spre gară, pentru a prinde legătura de la ora zece și jumătate către Brașov!

— Ce… ce interes aș avea să vă mint? îndrugă el epuizat, în timp ce două vine, puternic conturate, i se zbăteau nebunește pe tâmple.

— Ar trebui să renunți la jocul prostituatelor bătrâne ce-și dau ifose de mironosițe! Cum poți fi atât de mărginit, încât să-ți închipui că ne poți păcăli cu o mascaradă atât de ieftină?! Tu n-ai plecat cu trenul de

unsprezece din Eforie, ci, cinci ore mai târziu, la patru și jumătate. De ce ai mințit? Credeai că ai să scapi de fapta ta? Vezi bine că n-ai reușit. Hai, ia-o de la început și mărturisește totul!

Capitolul XXXIII
Mărturisirea

— Am… am să vă spun… – zise el privindu-și palmele, pe care, între timp, coborându-le de pe brațele scaunului, și le freca între genunchi.

— Ține capul sus! Vreau să te văd când vorbești! ceru imperios Apostolescu.

Se conformă și, în timp ce încerca să stăvilească spasmele nodului lui Adam, se porni să vorbească, cu o voce spartă, alterată:

— Recunosc, așa este… v-am mințit. Am plecat dimineața din Eforie…

— Lasă asta! interveni cu autoritate Simionescu. Treci la relatare! Dar mai întâi spune-ne unde-i complicele tău?!

— Ce complice?! răspunse el, întorcând deconcertat capul spre locotenent. N-am avut niciun complice…

— N-o fă pe prostul! Unde-i Niculescu?!

— Niculescu…? Cum, nu știți…?

Prima senzație înregistrată de Apostolescu a fost

aceea a prăbușirii tavanului peste el. Apoi, reușind să-și domine uluiala, mai înainte de a o exterioriza, ceru imperturbabil:

— Continuă! Mai întâi, spune-ne de ce l-ai ucis?

Simionescu, la rândul său, realizând adevărul, pentru a-și disimula tulburarea începu să-și scormonească buzunarul după pachetul cu țigări. Când, în sfârșit, se hotărî să-l găsească și să aleagă o țigară, o duse la buze și o aprinse printr-un gest firesc.

— Pentru că am avut nevoie de bani…

— Ce sumă a avut la el? îl întrerupse Apostolescu.

— Aproape trei sute de lei.

— Trei sute de lei?! Pentru această sumă l-ai ucis? întrebă neîncrezător Simionescu.

— Ce era să fac?… Pe litoral nu aveam ce să mai fac… Sezonul se terminase, iar cantinele, unde puteam să mănânc fără bani, începuseră să se închidă. Trebuia să mă întorc la Brașov și aveam nevoie de bani pentru biletul de tren.

— De ce nu i-ai cerut lui Niculescu să-ți împrumute banii care-ți trebuiau?

— I-am cerut. L-am rugat de câteva ori să-mi dea o sută de lei pentru a mă întoarce acasă, dar mă amâna mereu. Spunea că vor mai fi zile însorite și că-i păcat să ne întoarcem atât de repede la casele noastre, unde tot nu prea aveam ce face. Eu m-am temut însă că, până se

va hotărî să plecăm, vom rămâne fără bani și nu voi mai avea cu ce să mă întorc acasă.

— Dacă am reținut bine, tu n-ai mai lucrat din luna iulie, ceea ce înseamnă că mai bine de o lună de zile ai trăit din banii lui Niculescu. Așa-i?

Săndoi îşi înclină ostenit capul.

— Deci, în semn de recunoștință pentru faptul că te-a întreținut ca pe un parazit, l-ai ucis!… L-ai ucis numai pentru că nu ți-a acordat, de la prima cerere, suma de 100 de lei – precizează Apostolescu.

— A mai fost ceva… – începu făptașul șovăitor.

— Ce-a mai fost? se precipită Apostolescu, cu speranță că va putea afla adevăratul motiv al omorului. Anchetatorul nu putea să creadă în mobilul declarat de criminal. Nu putea admite că o viață omenească valorează o sută de lei.

— Am dorit să-mi însușesc actele lui…

— Și la ce-ți foloseau actele lui Niculescu? întrebă nelămurit Apostolescu.

— M-am gândit că dacă m-ar prinde, din nou, le-aș fi putut lăsa actele furate de la Niculescu… și astfel să scap de condamnare.

— Nu înțeleg! mărturisi Apostolescu. Când grănicerii arestează un infractor, se rezumă la reținerea actelor acestuia?

— Da. Așa este. Dându-mi seama că oricum mă vor

aresta, am renunțat la acest plan.

— Vreau să-mi mai dat o lămurire. Te-ai gândit să fugi din țară pentru a scăpa de răspunderea faptei tale sau, oricum, aveai această intenție?

— Doream oricum să părăsesc țara, doar știți că am mai încercat o dată, dar am fost prins.

— Este surprinzător faptul că, deși aveai suficientă experiență în materie, pentru a ști că granițele țării nu pot fi trecute clandestin, n-ai renunțat la vechea ta intenție. Această tenacitate, această perseverență probabil că era minată de un țel, precis, care merita asumarea oricărui risc, nu? zise Apostolescu, continuând persuasiv: Urmăreai să ajungi într-o țară anume? Aveai pe cineva care te aștepta acolo?

— Nu, mi-ar fi fost indiferent în ce țară mă stabileam. Totul era să ajung în Occident.

— Și, odată atins acest scop, ce intenționai să faci?

— Orice! Acolo e o viață pe care merită s-o trăiești! Găsești tot ce vrei… Localuri elegante, femei frumoase, mașini scumpe… Ce mai vorbă… – zise el visător.

Apostolescu, în timp ce-și înăbușea un oftat, clătină capul compătimitor, apoi începu să vorbească cu blândețe:

— Săndoi, tu îți închipui că toate aceste bunuri au fost create pentru tine? Că, pentru a le poseda, era suficient să ajungi la ele? Că țările respective au niște posturi de

oameni de afaceri, de industriași sau de miniștri lăsate disponibile, ca să-ți poți alege ce-ți convine mai bine? Crezi, într-adevăr, că toți cetățenii dispun acolo de astfel de bucurii și că aceste țări unde, după cum îți închipui, curge numai lapte și miere, nu sunt destul de sătule de leprele, de paraziţii lor autohtoni, pentru a mai simți nevoia să mai apeleze la niște paraziţi importați? Este posibil ca un om ca tine, atât de bine „informat" asupra minunilor din „Țara Făgăduinței", să nu fi aflat de existența convențiilor internaționale pentru extrădarea criminalilor? Să fii sigur că nici n-apucam să aflăm unde ai fugit și autoritățile țării respective te și trimiteau înapoi. Nimeni nu iubește criminalii, și n-are nevoie de ei!

Săndoi, fixând cu insistență podeaua biroului, făcea impresia unui balon dezumflat.

— Cine te-ar fi împiedicat să-ți îndeplinești dorințele, pe care le-ai văzut realizabile numai aiurea, în propria ta țară? Oare la noi sunt puțini cei care au atins idealul ce te animă?…

— Degeaba-l lămurești, șefule – interveni Simionescu. Prosperitatea aceasta se poate obține numai printr-o muncă onestă, iar această activitate este incompatibilă cu mentalitatea „domnului" Săndoi!

— Spuneai – reluă Apostolescu – că, odată intrat în posesia actelor lui Niculescu, ai fi avut două

perspective. Întrucât cu una ne-am lămurit, treci la următoarea!

— M-am gândit că, folosindu-mă de actele lui Niculescu, aș putea să mă angajez cu ușurință pe un post de muncitor calificat, deoarece el avea terminată școala profesională…

— Cum adică? Să-i preiei identitatea?! sări Simionescu. Nu-ți dădeai seama că ai fi fost descoperit imediat?! Părinții tăi, sau ai lui Niculescu, ar fi trebuit să se sesizeze, până la urmă, de dispariția voastră și n-ar fi fost necesare prea multe zile pentru a te afla în fața noastră. (Nu, șefule, că ăsta-i nebun! explodă locotenentul privind buimăcit spre Apostolescu.)

— Nu. Nu sunt nebun! protestă Săndoi. Mi-am dat seama, totuși, că nu mă pot folosi de ele și le-am aruncat din tren…

— În ce loc anume? întrebă Apostolescu.

— Cu puțin înainte de a opri trenul în gara Saligny.

— Cu motivele pe care le-ai avut pentru uciderea prietenului tău m-am lămurit. Treci la relatarea felului cum ți-ai dus planul la îndeplinire! ceru Apostolescu.

Atitudinea lui Săndoi, din momentul în care fusese demascat, era complet metamorfozată. Pe măsură ce-și mărturisea cumplita faptă, devenise mai liniștit, mai senin. Eliberat de chinul remușcării ce-l zbuciumase mai bine de o lună de zile, simțea nevoia să vorbească,

să nu ascundă nimic.

— Am luat hotărârea să-l omor încă din ziua de 18 august, adică atunci când a refuzat să-mi împrumute suma necesară pentru tren. În ziua de 20 august am stat împreună pe plajă până la ora patru după amiaza. Atunci am plecat să mâncăm la o cantină. După ce-am luat masa, ne-am dus la vilă și ne-am culcat. Când ne-am trezit din somn, pe la ora șapte și ceva, Fănel mi-a propus să ieșim și să bem o bere. Am băut câteva sticle de bere la o grădină de vară și la ora nouă seara, după ce-am mai cumpărat o sticlă de lichior, ne-am înapoiat la vilă și am început să jucăm cărți.

— Un moment! Te rog să precizezi ce-ați consumat la grădina unde ați fost?

— Am mâncat câte trei mici, am băut zece sticle cu bere și câte trei sute de grame de fernet. Consumația fiind plătită, ca de obicei, de Fănel.

Apostolescu făcu un calcul mintal asupra conținutul de alcool din băuturile ingerate și, ajungând la concluzia că acesta coincide cu concentrația alcoolică relevată de examenul necropsie al cadavrului, îi ceru să continue relatarea.

— Pe la ora nouă și un sfert a trecut pe la noi Petrică, dar n-a stat decât vreo zece minute și a plecat. La ora unsprezece ne-am plictisit de cărți și ne-am culcat. Am mai așteptat vreo oră, pentru a fi sigur că a adormit, și,

sculându-mă ușor din pat, am luat o teslă din garderob. Apoi m-am apropiat ușor de el și l-am lovit de două ori în tâmplă. La prima lovitură a scos un scâncet și după aceea…

— De fapt, a murit înecat, dar, oricum, n-ar fi supraviețuit rănii ce i-ai făcut-o. Spune-mi, când ai aprins lumina în cameră, pentru a vedea unde să-l lovești cu tesla, nu s-a trezit?

— L-am lovit pe întuneric, deoarece camera era luminată de razele lunii. Abia după ce am crezut că l-am omorât am aprins-o. Când am văzut însă sângele care-i curgea din răni, am simțit că mi se face rău… – spuse el devenind palid. Din acel moment mi-am dat seama de nebunia faptei mele, dar era prea târziu… Pentru a împiedica sângele să se răspândească în cameră, i-am înfășurat un cearșaf în jurul capului și, pentru fi sigur că nu va cădea în timpul transportului, l-am legat sub bărbie cu o șuviță ruptă din altul, așa cum se leagă un fular. M-am chinuit aproape o oră pentru a-l coborî pe scări și a-l târî până la lac… Când am ajuns la mal, am desfăcut cearșaful de pe cap și i l-am legat de mijloc. După ce am băgat o piatră în cearșaf, l-am târât în lac, până mi-a ajuns apa la gură, și m-am înapoiat în cameră, unde am șters petele de sânge cu pantalonii avuţi pe mine l-a intrarea în lac. Când am terminat aranjarea camerei, am strâns toate lucrurile mele și ale

lui Fănel și am plecat la gară. Am ajuns acolo la ora patru dimineața.

— În definitiv, ce-ai urmărit prin aruncarea victimei în lac? întrebă Simionescu.

— Am vrut să întârzii descoperirea faptei mele câteva zile, pentru a avea timp să fug din țară… – zise Săndoi, luându-și capul în palme și izbucnind în plâns.

Anchetatorii îl lăsară să se liniștească.

— …Dar – reluă el, după câteva minute –, mi-am dat seama de nemernicia și zădărnicia faptei mele. De îndată ce s-a pus în mișcare trenul am început să arunc, pe fereastra de la W.C., obiectele ce aparținuseră lui Fănel! N-am păstrat decât cei trei sute de lei și un geamantan vernil. La câteva zile după ce-am ajuns acasă, mai bine de o săptămână n-am putut să dorm din cauza coșmarurilor… Am vrut să mă predau la miliție, dar mi-a lipsit curajul…

— Dacă ai vrut să te predai, de ce la prima noastră discuție ai ascuns adevărul?

— Pentru că, dându-mi seama că victima n-a fost recunoscută, mi-am spus că există o șansă de scăpare.

— Cine este, în realitate, tânărul acela blond, despre care ne-ai spus că a dormit și s-a întâlnit cu victima în ziua omorului. Era o poveste inventată pentru derutarea noastră?

— Da. Am urmărit să vă pun pe o pistă greșită. De

fapt el a existat și, într-adevăr, a dormit la noi într-o noapte, pe la 15 august. Făcea parte din gașca noastră și era un hoț de buzunare. Noi îi spuneam Labă-Iute. Am inventat povestea lui știind că tot n-o să mai puteți sta de vorbă cu el, deoarece a fost găsit omorât la el acasă…

— De unde știi că a fost omorât?

— Cu o săptămână înainte de a veni dumneavoastră la mine pentru prima oară, m-am întâlnit în Brașov cu un prieten de la mare, care mi-a povestit că Labă-Iute a fost găsit împușcat în ziua de 22 august.

*

Trei zile mai târziu, după terminarea reconstituirii, care demonstra culpabilitatea acuzatului, Apostolescu și Simionescu se aflau la biroul inspectoratului județean din Constanța pentru a întocmi concluziile actului de trimitere în judecată.

— Și când te gândești cât timp am pierdut pentru rezolvarea unui caz atât de simplu – comentă Simionescu. De n-ar fi intrat pe fir pacostea aia de Holliday…

— N-ai dreptate, Dane! întotdeauna un caz rezolvat, indiferent de complexitatea pe care a avut-o, pare simplu. Eu consider că a aprecia gradul de dificultate al rezolvării unui caz, după elucidarea sa, echivalează cu opinia unuia care, văzând rezultatele unei trageri loto, afirmă că, dacă ar fi vrut, el putea să le pronosticheze

înainte de extragere. Cum s-ar spune, un fel de:… După război mulți viteji s-arată!" Exceptând intervenția paralelă a lui Holliday, cazul înecatului din apa Techirghiolului n-a fost deloc simplu și – culmea! – nu datorită rafinamentului asasinului, cum ar fi fost firesc, ci datorită unei serii de coincidențe favorabile acestuia. Prima și cea mai importantă dintre ele fiind legată de problema identificării victimei. Mai întâi victima, datorită descompunerii avansate, nu mai poate fi identificată prin metoda dactiloscopică Apoi, tot datorită modificărilor de fizionomie suferite de victimă, nici propria mamă nu o mai poate recunoaște în fotografia pe care i-am arătat-o. În sfârșit, colac peste pupăză, fotografia ce ne-a furnizat-o mama victimei era făcută cu trei-patru ani în urmă, timp în care adolescentul a devenit bărbat, și, în consecință, în loc să ne ajute, mai mult ne-a derutat. Și… Și bineînțeles, nici noi n-am făcut eforturi prea mari pentru a ne ține gurile închise… Examinând fotografia în care Niculescu apărea lângă mama lui, am considerat că aceasta trebuie să fie o persoană foarte înaltă… deoarece l-am luat prin comparație cu femeia de lângă el, care, fiind scundă, a amplificat impresia de înălțime a persoanei căutate. Și acum, gata! Lasă-mă să-mi văd de treabă – încheie discuția Apostolescu și se cufundă în citirea referatului trimis de miliția localității unde domicilia acuzatul.

Zece minute mai târziu, aruncă pe birou referatul și spuse cu nemulțumire:

— Dane, cred că niciodată n-am anchetat un caz atât de scârbos. Avem de-a face cu o situație tipică de influență negativă în formarea caracterului unui copil: mama vitregă și tatăl un alcoolic înveterat, trimis de mai multe ori la cură de dezalcoolizare, fără rezultat. Deci, un subiect cu o copilărie chinuită și lipsită de afecțiune părintească, din care, așa cum era și firesc, a rezultat un personaj tulbure, veșnic nemulțumit. Încă de timpuriu începe să-și invidieze semenii ce beneficiază de o copilărie fericită, deci să se creadă persecutat și să-și interiorizeze nemulțumirile. Ajungând la vârsta adolescenței, consideră că singura lui șansă de a parveni în viață este să fugă din țară, Undeva aiurea. În realitate, subconștientul lui îl îndeamnă să fugă, cât mai repede și cât mai departe, de propria sa familie, pe care o disprețuiește și o urăște. Urmează arestarea la graniță și condamnarea la o pedeapsă minimă, și aceea redusă ulterior. Din păcate, această măsură educativă are asupra caracterului său, și așa dezechilibrat, o influență negativă. Prin extindere, nu-l persecută numai propria sa familie, ci întreaga societate îi este potrivnică. În aceste condiții, în mod firesc, ajunge un rebel, un neadaptat…

— Șefu', nu crezi că explicarea faptei lui Săndoi ar

trebui lăsată pe seama psihiatrilor?

— Ei îl vor examina oricum, dar asta încă nu exclude și analiza anchetatorului. Cine știe? Poate, pătrunzând și cunoscând mai bine mentalitatea criminală, reușim să contribuim și la preîntâmpinarea faptelor reprobabile, nu numai la represiunea celor consumate.

— Ești sigur că l-ai caracterizat bine pe Săndoi?

Apostolescu înălță din umeri.

— Sigur? Nu pot să dau un răspuns total afirmativ, dar cred ceea ce susțin. Oare faptul că Niculescu a fost ucis pentru niște mobiluri confuze, nelipsind acela al însușirii identității victimei, deoarece era muncitor calificat, nu demonstrează invidia cu care-i privea pe cei din jurul său? Pe de altă parte, atașamentul arătat doamnei Anghelescu, prima femeie dispusă să-i acorde o afecțiune părintească, nu demonstrează cât de avid era după acest sentiment, până atunci neîncercat?

Simionescu dădu din cap afirmativ.

— Într-adevăr, avem de-a face cu un caz tipic, în care mediul familial a format un individ asocial. De altfel, în cele mai multe din cazurile cercetate de organele penale se ilustrează, ca generator al faptelor reprobabile, influența negativă a familiei!

Șefu' – continuă Simionescu –, având în vedere circumstanțele ce l-au influențat pe acuzat, n-ar fi cazul să facem ceva pentru el, să încercăm să-l ajutăm?

— Nu putem, Dane. Deosebit de faptul că am încălca legea – și asta tocmai noi, cei chemați s-o apărăm! –, mai sunt două aspecte ce nu pot fi neglijate. Mai întâi, aspectul moral, există o mamă care, după cum știi, a trebuit să fie reanimată după ce i-am anunțat funesta veste, că unicul ei copil a fost ucis. Apoi, aspectul educativ, orice toleranță față de cei care ucid în mod premeditat reprezintă o slăbiciune a legii, și clemența în astfel de situații nu servește interesele societății.

Epilog

Tribunalul județean Brașov, având în vedere gravitatea faptei comise, prin sentința din 31 martie 1969, l-a condamnat pe inculpatul S.C. La douăzeci de ani de închisoare.

Inculpatul, regretând în mod sincer mârșăvia fărădelegii sale, a cerut anularea recursului înaintat de apărătorul său, Tribunalului Suprem. Sentința a rămas definitivă.

facla

ÎN EDITURA FACLA AU APARUT :

Horia Tecuceanu :
GREȘEALA CĂPITANULUI APOSTOLESCU

Franz Storch :
CAZUL Nr. 13

Ioan Iancu :
ACȚIUNEA BANANA

Lei 8,25